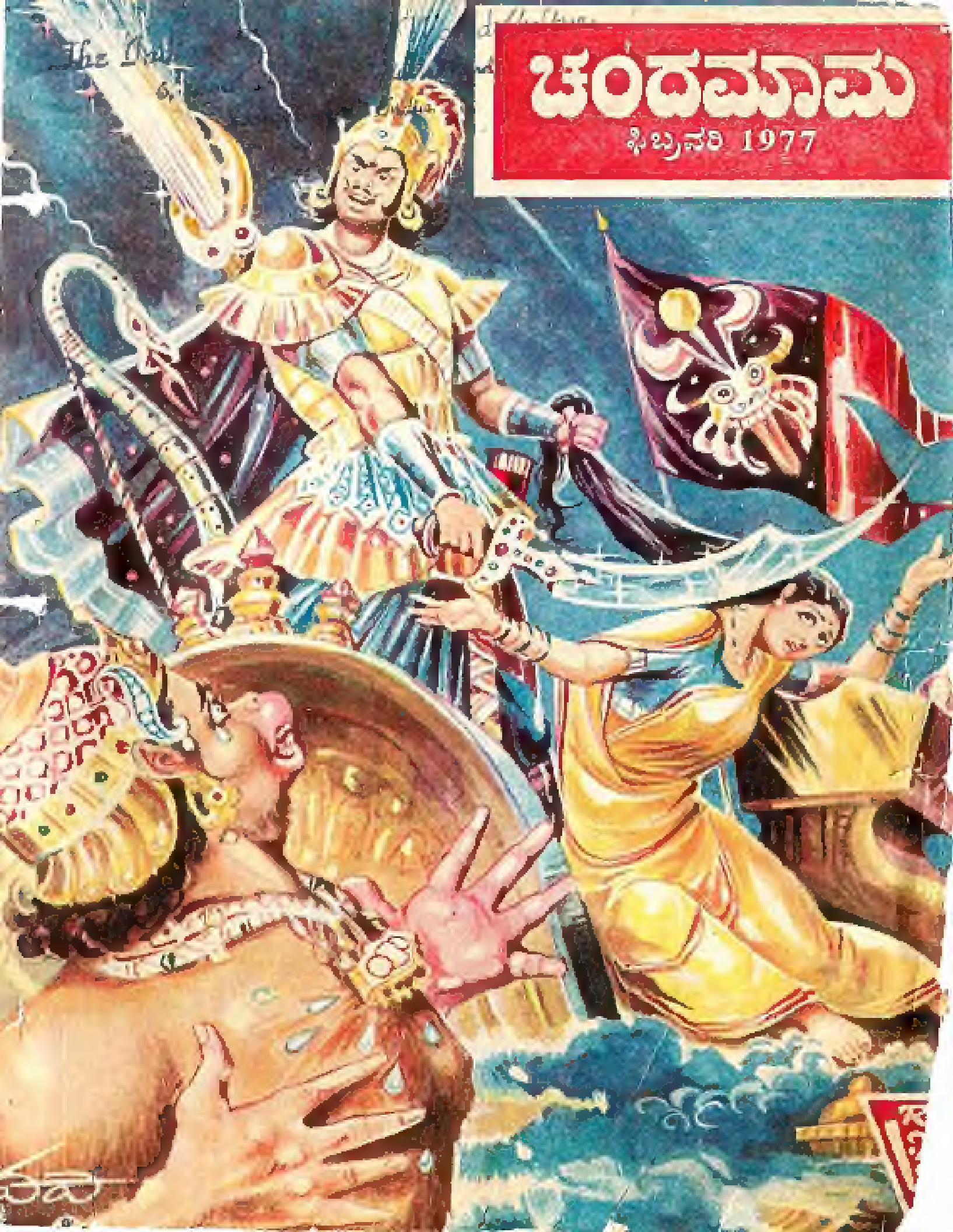

ಚಂದ್ರಮಾಮು

ಫೆಬ್ರವರಿ 1977

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ಪಾಗಿರೆಡಿ

ಚಂದ್ರಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುವ "ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ" ಓದುಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದೆ. ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆ, ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವವರು ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕಲ್ಲದೆ ಕವರು ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಾರದು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯುವವರು ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯಬಾರದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಬರೆದು, ಹೆಸರು ವಿಳಾಸಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಕೆಲವರು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಮಾಡಕೂಡದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದನ್ನು ಬರೆಯುವವರೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು.

ಸಂಪಾದಕ: ಗಿರ

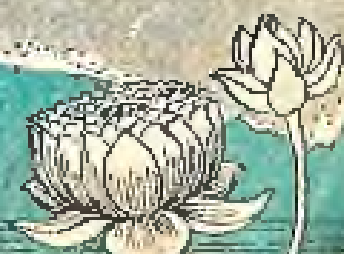
ಫಿಬ್ರವರಿ '೭೭

ಸಂಚಿಕೆ: ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

PLEASE HANDLE WITH CARE

ಅಮರವಾಣಿ

ಅನಭಿಜ್ಞಾನ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಾನ್
ಪುರುಷಾಃ ಪಶುಬುದ್ಧಯ
ಪ್ರಾಗಲ್ಭ್ಯಾದ್ವಕ್ತುಮಿಚ್ಛಂತಿ
ಮಂತ್ರೇಷ್ವಭ್ಯಂತರೀ ಕೃತಾಃ

೧.

ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದ ಪಶುಸಮಾನರಾದವರು ಕೂಡ ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ
ತೂರಿ ಭಾರಿ ತಿಳಿದವರಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಡುಷಾಂತೇಷಾಂ
ನ ಕಾರ್ಯಮಹಿತಂ ವಚಃ
ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಾನಭಿಜ್ಞಾನಾಂ
ವಿಪುಲಾಂ ಸ್ತ್ರಿಯಮಿಚ್ಛತಾಂ

೨.

ಈ ಬಗೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಮೂಢರ ಮಾತುಗಳು ಕೇಡನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಒಳಿತನ್ನು ಬಯಸುವವರು
ಅಂತಹರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಾರದು.

ಅಹಿತಂ ಚ ಹಿತಾಕಾರಂ
ದಾಷ್ಟಾರ್ಥಜ್ಞಲ್ಪಂತಿಯೇ ನರಾಃ
ಅಪೇಕ್ಷ್ಯ ಮಂತ್ರಬಾಹ್ಯಾಸ್ತೇ
ಕರ್ತವ್ಯಾಃ ಕೃತದೂಷಣಾಃ

೩.

ಯಾರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಗಲ್ಭ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅಹಿತವಾದುದನ್ನು ಹಿತವೆನಿಸುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವರೋ,
ಅವರನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆಯಿಂದ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕು.

ಮಿತ್ರರಾಜ

೪೩

ಕೌಗಿ, ಆಮೆ ಮತ್ತು ಇಲಿ ಇವು ಮೂರೂ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಸಂಕೋಪವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮೂರು ಸ್ನೇಹಿತ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿದ್ದು ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುತ್ತಿರಲು, ಚಿತ್ರಾಂಗವೆಂಬೊಂದು ಜಿಂಕೆ, ಯಾರೋ ಬೇಟೆಗಾರರು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವವರೆಂತೆ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಆ ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರೊಂದೆ ಬೇಟೆಗಾರರು ಬರುವರೆನ್ನೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಆಮೆ ತಟಕ್ಕನೆ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಹಾರಿತು; ಇಲಿಬಿಲದೊಳಗೆ ಸುಸುಳಿಕೊಂಡಿತು, ಕಾಗೆ ಸವಿಸಾಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿತು.

ಕಾಗೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಜಿಂಕೆ ಎದ್ದು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ನಿಂತು ಗಬಗಬನೆ ನೀರು ಕುಡಿಯ ತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಗೆ ತನ್ನ ಮಿತ್ರರಾದ ಇಲಿಯನ್ನೂ, ಆಮೆಯನ್ನೂ ಕರೆದು, "ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಬೇಟೆಗಾರ

ರಾರೂ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ವಿವರೀತ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ನೀರು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಓಡಿ ಬಂದಿದೆ." ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮಂಥರಕೆ ಆಮೆ ಹೀಗೆಂದಿತು : "ಮಿತ್ರಾ, ನಿನ್ನ ಆರೋಚನೆ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬೇಟೆಗಾರರು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆಂದು ಅದರ ಮುಖನೋಡಿದರೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವೇಗದಿಂದ ಅದು ಓಡುತ್ತಾ ಬರುವಾಗಲೂ ಭಯದಿಂದ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಗುಂಡಿಗೆ ಅತಿವೇಗವಾಗಿ ಹೊಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ ನೋಡು. ಪ್ರಾಣ ಭೀತಿಯಿಂದ ಓಡುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲೇ ಅಂತಹ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದಾಹವೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಓಡಿಬರುವ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಚಿತ್ರಾಂಗದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ "ಮಿತ್ರನೇ, ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವಲ್ಲವೆ ?" ಎಂದುಕೇಳಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪರಿಚಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿತು.

ಚಿತ್ರಾಂಗವು, ಆಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಂಥರಕಾ, ನನ್ನ ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ

ಕೂಗಿಸಿರುವೆ. ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬೇಟೆಗಾರರು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಷ ಬಾಣಗಳು ಕೊಡಲೆಗಳೆದವುಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿವೆ. ಆ ದುಷ್ಟರು ನಮ್ಮ ಮಂದೆಯನ್ನೇ ಮುಕ್ತಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ನಾನೊಬ್ಬ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನೆಂದು ಕಳೆದು ಕಾಪಾಡಿದಿರಿ.” ಎಂದಿತು.

“ಒಳ್ಳೆಯದು ಚಿತ್ರಾಂಗಾ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಡು. ನಮಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೂ ಒಂದು ಭಾಗ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಕಾಪಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಅಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಲಿನ ಬಲವೂ, ಭುಜಬಲವೂ ಬೇಕು. ನಾವು ಬೇಗನೇ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡವಿಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಬಲವಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಸ್ಥಳ ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದಿತು ಆಮೆ.

ಕಾಗೆ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ, “ಬೇಟೆಗಾರರು ಅವರ ಬಿರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು

ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಯವೇನಿಲ್ಲ. ಈ ಕುರಿಬಿಸಿಲಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮರದ ಕೆಳ ಗಿರುವ ತಣ್ಣಗಿನ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದಿತು. “ನಿಮ್ಮಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ವರ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ತಪ್ಪಲಿಯಾದ ನನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿದೆ” ಎಂದಿತು ಚಿತ್ರಾಂಗ.

“ನಾವು ಕೀರಾ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬಲ್ಲುದು? ರಕ್ಷಣೆ ಬಯಸುವವರು ಬಲವಂತರಾದ ಮಿತ್ರರನ್ನಲ್ಲವೇ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಮಂಥರವು ಕೇಳಿತು. “ಮಿತ್ರರ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮಿತ್ರರು ಅತ್ಯಲ್ಪರಾದರೂ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕೂಡ ಸಹಾಯಮಾಡಬಹುದು. ಅನೆಯನ್ನು ಅಪಾಯ ದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ ಇರಿಗಳ ಕಥೆ ಅದೇ ಅಲ್ಲವೇ?” ಎಂದಿತು ಜಿಂಕೆ. ಆ ಕಥೆ ಏನೆಂದು ಮಂಥರವು ಕೇಳಲು, ಚಿತ್ರಾಂಗವು ಹೀಗೊಂದಿತು:

ಅನೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ ಇಲಿಗಳು

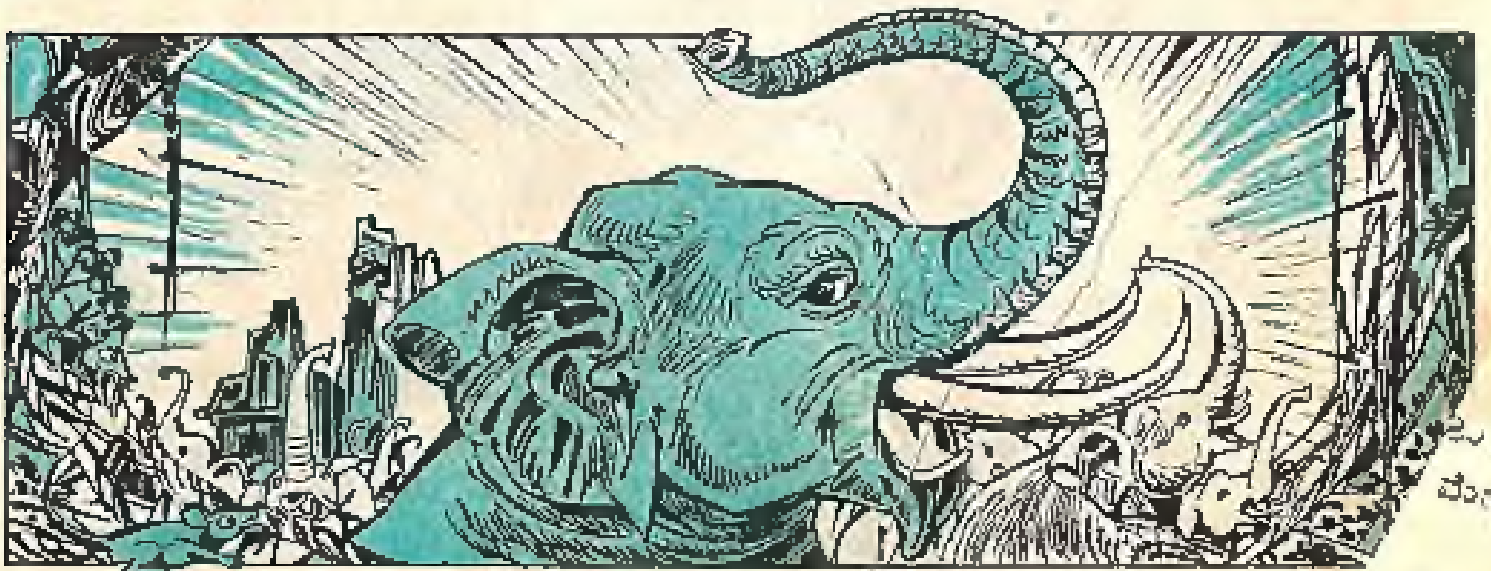
ಒಂದು ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿಥಿಲಾಲಯವಿದ್ದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಇಲಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ಬಿಲಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದುವು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಮಳೆ ಬೀಳದೆ ನೀರಿನ ಬರ ಬಂದಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಆನೆಗಳ ರಾಜ ತನ್ನ ಮಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಶಿಥಿಲಾಲಯದ ಮುಂದಿರುವ ತುಂಬಿದ ಕೆರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಆನೆಗಳ ಮಂದೆಯೇ ಬಂದಿತು. ಶಿಥಿಲಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆ ಆನೆಗಳು ನಡೆದಾಡುತ್ತಿರಲು, ಅನೇಕ ಇಲಿಗಳು ಅವುಗಳ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿ ನಜ್ಜುಗುಜ್ಜಾದುವು. ದಿನಾ ಹೀಗಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಇಲಿಗಳು ಸಭೆಕೂಡಿಸಿ ತಮಗೆ ಉಂಟಾದ ಪ್ರಾಣಭಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸತೊಡಗಿದುವು. ಕಡೆಗೆ ಗಜರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡುವು. ಒಂದು ಮುಂದಿ ಇಲಿ. "ಓ ಗಜರಾಜನೇ, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಭೂತದಯೆ ತೋರಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಕ್ಷುದ್ರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾದರೂ ನಮ್ಮಿಂದಲೂ ನಿಮಗೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು." ಎಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆನೆಗಳ ರಾಜನು ನಕ್ಕು, ಇಲಿಗಳ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿದ. ಆಮೇಲೆ ಆನೆ

ಗಳು ಶಿಥಿಲಾಲಯದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಡೆದಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕೆರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸುತ್ತು ದಾರಿಯಿಂದ ಒಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

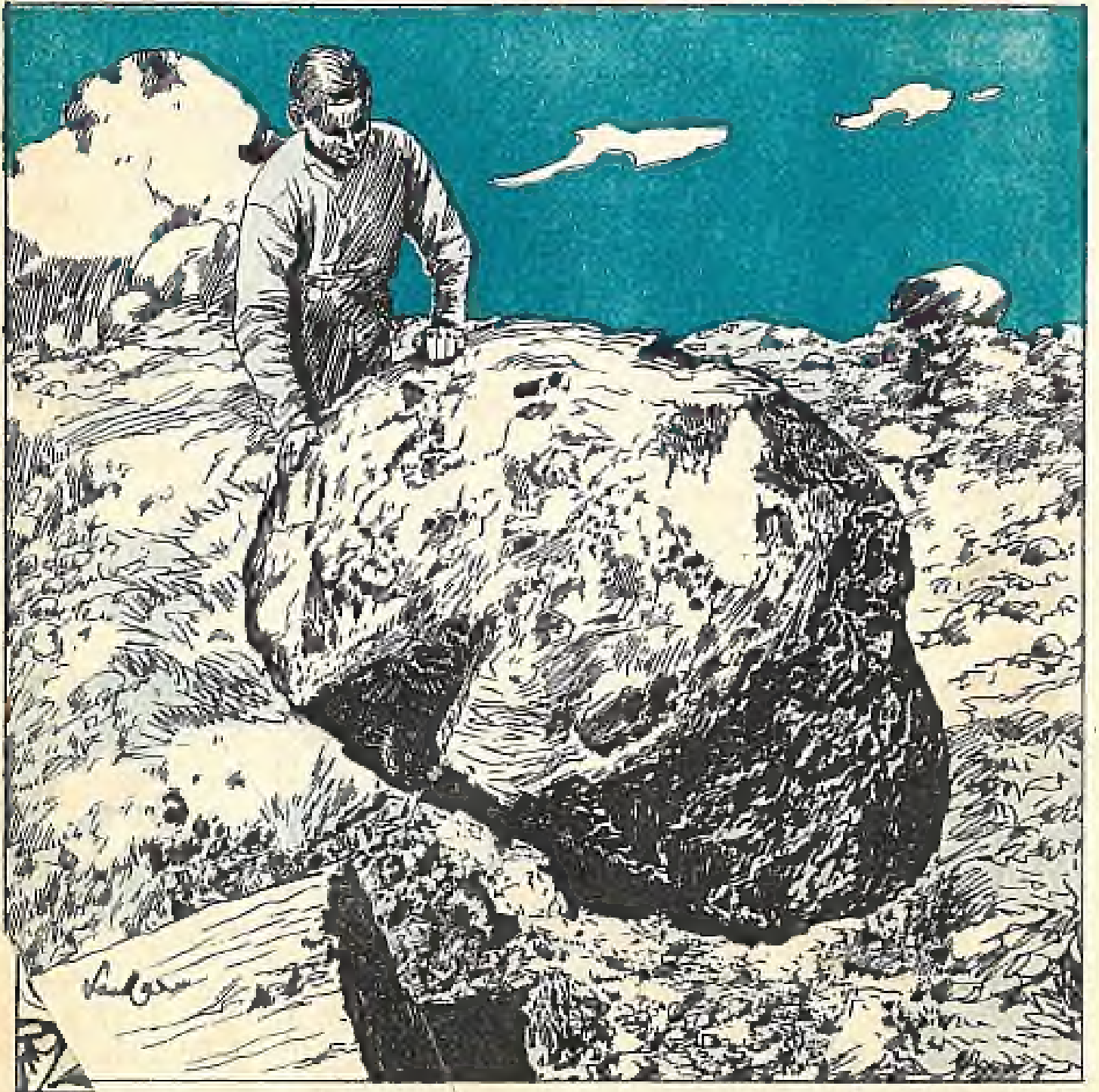
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಈ ಆನೆಗಳ ಸಮಾಚಾರ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಆನೆಗಳು ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಬಂದು, ಕೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉರುಳುಗಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಎಳೆದಾಡಿ ಉರುಳುಗಳು ಬಿದ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದುವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಆನೆಗಳ ರಾಜನಿಗೆ ಇಲಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳಿದ ಕೆಲವು ಆನೆಗಳನ್ನು ಇಲಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ. ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದ ಇಲಿಗಳು ಕೆರೆಗೆ ಬಂದು ಆನೆಗಳ ದೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದವು. ಕೂಡಲೇ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಇಲಿಗಳು ತಮ್ಮ ಹರಿಕವಾದ ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಆನೆಗಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ ಹಗ್ಗದ ಉರುಳುಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಮುಕ್ತ ಮಾಡಿದುವು.

ಆಗ ಆನೆಗಳ ರಾಜ ಆತ್ಮಸಂದದಿಂದ, ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ "ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿರಿ, ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿರಿ! ಎಷ್ಟೇ ದುರ್ಬಲ ಮಿತ್ರರಾದರೂ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕರಾಗುವರು!" ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

೧೮೧. ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನ ವೃಕ್ಷ

ಆರಿಯೋನಾ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅರಣ್ಯಗಳಿದ್ದುವು. ಭಾರೀ ಭಾರೀ ಮರಗಳಿದ್ದುವು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲಾ ಶಿಲೀಘೂತವಾಗಿ ಫಾಸಿಲ್ ರೂಪ ಧರಿಸಿದುವು. ಅಹಲೈಯನ್ನು ಶಿಲೆಯಾಗುವಂತೆ ಗೌತಮನು ಕಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಕಾಲವು ಬೇವವಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಶಿಲೆಯಾಗಿ ಮಾರಬಲ್ಲುದು. ಹಾಗೆ ಶಿಲೆಯಾಗಿ ಹೋದ ಮಹಾವೃಕ್ಷದ ಚಿತ್ರವಿದು.

ವಿಜಯಸಾಧನೆ

ಕೆಡೆತನಕ ಹಿಡಿದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸದೆ ದಿಡಲಾರೆನೆಂಬ ದೃಢತಾಲಿಯಾದ ರಾಜಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮತ್ತೆ ಮರದಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸ್ಮತಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ, ಮಹಾರಾಜನೇ. ಒಂದುಮೇಲೆ ನೀನು ಈ ಸಾಹಸ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡ ಬೇಡ. ಕೆಲವರು ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ವಿಜಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಒದ್ದು ಬಿಸುಡು ತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ನಿನಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥ ನೆಂಬ ಕೃಷಿವಲನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬಾರಿಯ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಈಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು:

ಚಿತ್ರಕೂಟವೆಂಬ ದೇಶದ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಾಥನೆಂಬ ಕೃಷಿವನಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಯಾವ ಪೂರ್ವಜನನ್ನೂ ಪೂಜ್ಯ ವಿಶೇಷ ದಿಂದಲೋ ಅವನಿಗೆ ಚಿತ್ರಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಸಂಗೀತದ

ಬೈತ್ರಾಳಕಥೆಗಳೇ?

ಮೇಲೆ ತುಂಬ ಅಭಿರುಚಿಯೂ ಹಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ತಂದೆ ಅವನ ಇಪ್ಪದಂತೆ ತಿರುಗಾಡಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ಎದೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟನು.

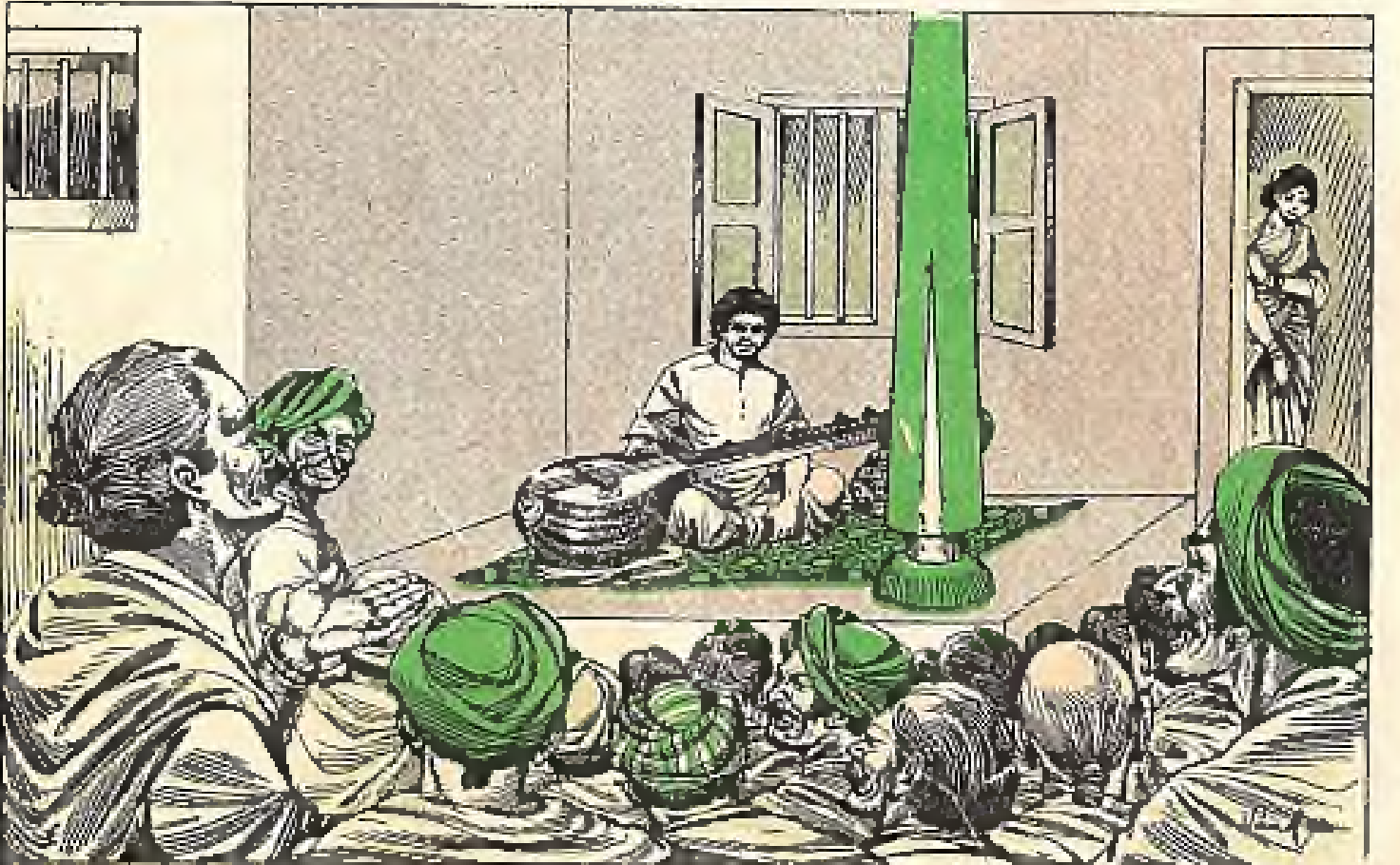
ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಒಳ್ಳೆಯ ವೈದಿಕನಾಗಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಪಡೆದನು. ಅಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಹಗಲಿಡೀ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ಸಾಯಂಕಾಲ ಪಾದ ಮೇಲೆ ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ವೀಣೆ ಬಾರಿಸುತ್ತ ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಆನಂದಿಸುವನು. ಅವ ಸಿಂದ ಹೊರಡುವ ನಾದಗಳು ಕೇಳುವವರ ಮೈ ಮರೆಸುವಂತಹುದು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಕನ್ನೆಯೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮೊನಾಕ್ಷಿಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನು ಬರಿಯ ಕೈಕೊಡಲಾಗಿದ್ದದೆ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆನಂದಪರವಶಮಾಡುವಂತಹ ವೈದಿಕ ಹಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವೀಣಾನಾದದೊಂದಿಗೆ ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ಕೂಡುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಗೀತಗಾರರು ಕೂಡಾ ಇದ್ದರು. ಅಂತಹವರು ಸಹಾ ಮೆಚ್ಚು ಪಂತಿತ್ತು ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸಂಗೀತ.

ಅನೇಕಮಂದಿ ವಿಶ್ವನಾಥನೊಂದಿಗೆ, "ಇಂತಹ ಸಂಗೀತ ಸಂಪನ್ನನಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವ ರಾಜ ನಾದರೂ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ದಿಡಲಾದ, ಇಡೀ ದಿನ ಸೊಂಟ ಮುರಿದು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿ ಒದ್ದಾಡುವ ಕಷ್ಟ ಏನುಗೇ ? " ಎಂದರು.

ಮೊನಾಕ್ಷಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅಂತಹುದೇ ಉದ್ದೇಶವಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ರಾಜಾ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯ ಬೇಕೆಂದೂ, ಹೇಗೆ ತನ್ನ ಸಂಗೀತದ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದೂ ಅವನು ಕನಸು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೆನೆದವ ನಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಮೊನಾಕ್ಷಿ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ಮನ್ನು ಗಂಡನಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬಿಡಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳ ಕೋರಿಕೆ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಶಿಫಾರಸೂ ಇಲ್ಲವೆಯೇ ನೆರವೇರಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಒಂದು ದಿನ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಜಗದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವೀಣಾಗಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು ಮನುಷ್ಯರು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಬಂದವರು. ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೊನೆವರೆಗೂ ಇದ್ದು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರುದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೀಳ ತಲೆ ದೂಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವರು ಮಾರು ವೇಷದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಆ ದೇಶದ ರಾಜನೊ ಮಂತ್ರಿಯೊ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ರಾಜನು ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಕುಂಬ ಗೌರವದಿಂದ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಮೊದಮೊದಲು ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ರಾಜಾಸ್ಥಾನವು ಒಂದು ಪ್ರದೀಪಂತೆ ಕೋರಿದರೂ ಬರುಬರುತ್ತ ದೊಡ್ಡವರ ನಡುವೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತ ಆಭಾಸ

ವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಸಂಗೀತವನ್ನು ರಾಜನಿಂದ ಕಿಡಿದು ಎಲ್ಲರೂ ದಿನಾ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡು ತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವೂ ಆಯಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಾರಿ ರತ್ನಪುರದಿಂದ ಕುಂಜರನೆಂಬ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ರೊಂದಿಗೆ ಚಿತ್ರಕೂಟದ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ರಾಜನು ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೂ ಕುಂಜರನಿಗೂ ಸಂಗೀತ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು.

ಅದರಂತೆ ಕುಂಜರ, ವಿಶ್ವನಾಥರ ಸಂಗೀತ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಸೋತುಹೋದನು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ವೀಣೆ ಬಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮೀಳ್ಯತೆ ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಸಂಗೀತ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಗುರುವಿನಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಕಲಿಕವ ನಲ್ಲ. ಕುಂಜರನಾದರೋ ಅಸಮಾನ ಸಂಗೀತ ಪಾಂಡಿತ್ಯಗಳಿಂದವನು.

ಈ ಸಂಗತಿ ರಾಜನಿಗೂ ಸಭಿಕರಿಗೂ ಮಾತ್ರ
ವಲ್ಲದೆ, ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ
ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು ಈ ಸ್ವರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ.

ಈ ಪರಾಜಯದ ಫರಿತಾಂಶ ಹೊರಟ ಮರು
ಕ್ಷಾದಿಂದ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಮೇಲೆ ರಾಜನಿಗೂ, ಇತರ
ಆಸ್ಥಾನದ ಸಭಾಸದರಿಗೂ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಆದರವು ತಗ್ಗಿ
ಹೋಯಿತು. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು
ಮಾಡಿದ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಏನೆಂದರೆ ರಾಜ್ಯದ ಗೌರವ
ವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನೆಂಬುದೇ.

ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ವಿಶ್ವನಾಥನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ
ತುಂಬಾ ನೊಂದಾಕೊಂಡನು. ಅವನ ಚಿಂತೆಯನ್ನು
ನೋಡಿ ಪತ್ನಿ ವಿನಾಸ್ತಿ "ನೀವೇಕೆ ಚಿಂತಿಸುವಿರಿ ?
ಸ್ವರ್ಧೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಯಾಪಜಯಗಳು ದೈವಾ
ಧೀನವೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯಬಿ ?" ಎಂದಳು.

"ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಸುವುದು ನನ್ನ ಅವಕಾಶ
ವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಮರ್ಥನ ಕೈಯಲ್ಲೇ

ಸೋತಿದ್ದೇನೆ. ರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದವರ ಪ್ರವರ್ತನೆ
ಗಾಗಿ ನಾನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ ಹೊರತು ಸೋತೆ
ನೆಂಬುದಕ್ಕಲ್ಲ." ಎಂದ ವಿಶ್ವನಾಥ.

ಕಡೆಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು
ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಿರ್ಲಸಿದನು.
ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇದ್ದು ಸಂಗೀತ ರಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಲಯಸಿ
ದೈತ್ಯಸಾಧನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆರು
ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಅವನು ಅಂತಹ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವ
ದನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿದವರಿಲ್ಲ.

ಆರು ತಿಂಗಳು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ
ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ರತ್ನಪುರಿಗೆ
ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸ ಕುಂಬರನನ್ನು ಸ್ವರ್ಧೆಗೆ
ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು.

ಆ ಸ್ವರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಕುಂಬರನು ಸೋತು ವಿಶ್ವ
ನಾಥನು ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜನಿಂದ ಭಾರಿ ಸನ್ಮಾನವನ್ನೂ
ಪಡೆದನು. ಕುಂಬರನು ಕೂಡ ಆಹ್ವಾನವದಿಂದ
ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸೋಲನ್ನು
ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ವನಾಥನ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ
ಶ್ಲಾಘಿಸಿದನು. ತನ್ನ ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಕುಂಬರನೇ ಕಾರಣ
ವೆಂದು ಹೇಳಿ ವಿಶ್ವನಾಥನೊ ಆತನಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆ
ಹೋರಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಕುಂಬರನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ
ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನೂ ಇತರ
ಆಸ್ಥಾನದವರೂ ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ನೋಡಲು
ಬಂದರು. ಅವನನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತ ಅವನ ಪ್ರತಿಭಾ
ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಸುಯಾಗಿ ನೋಡದಿದ್ದರದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಾ
ವಗ ಕೊಡ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು ಇನ್ನು ಎಂದಿನಂತೆ
ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾಗಿಯೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆಸ್ಥಾನದ
ಪದವಿಯ ಅಗತ್ಯ ತನಗೇಕೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ.

ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೇ ಹೊರಟುಹೋಗುವ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಯ
ಚನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಗ್ರಾಮದ ತನ್ನ
ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಹಗ
ಲೆಲ್ಲ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತ, ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ
ವೀಣೆ ಬಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೀಳಲು ಬಂದವರನ್ನು
ಅನಂದ ಪಡಿಸುತ್ತ ಸುಖವಾಗಿಯೂ ನೆಮ್ಮದಿ
ಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನು.

ಜೇತನನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ-“ಈ ವಿಶ್ವ
ವಾಸನನ್ನು ಎಂತಹ ಮನುಷ್ಯನೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು ?
ಆತ ಎ ಸ್ವರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಸೋತುಹೋದಾಗ ಸಂತೋಷ
ವಾಗಿರಬೇಕು ಸೋತವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ, ಸೋತದ್ದ
ಕ್ಕಾಗಿ ದುರ್ಮನವನು ಆರು ತಿಂಗಳು ದೈತ್ಯ ಸಾಧನೆ
ಮಾಡಿ, ಹಗ ಹಿಂದಿರುವಂತೆ ಹೋಗಿ ಕುಂಜರನನ್ನು
ಸೋಲಿಸಿ ಬಂದನಲ್ಲ ? ಆದೇಕೆ ? ಹಾಗೆ ಬಂದು
ರಾಜನ ಸದ್ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡವನು
ಆಸ್ಥಾನದ ಎದ್ದಾಂಸ ಪದವಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ನಿರಾ
ಕರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ವ್ಯವಸಾಯ
ವನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೇಕೆ ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ
ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ
ನಿನ್ನ ತಲೆಯೊಡೆದು ಚೆದರುತ್ತದೆಂಬುವನ್ನು
ಮರೆಯಬೇಡ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.
ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು “ವಿಶ್ವನಾಥನು ಸಂಗೀತ

ಪ್ರವೀಣನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಗೀತ ಪ್ರಿಯನೂ
ಹೌದು. ಅವನು ತನ್ನ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ ವೀಣೆಬಾರಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ದೃಷ್ಟಿ
ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಂಗೀತವು ಅವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ದಾರಿ
ಯಾಯಿತು. ತನಗಿಂತ ಸಮರ್ಥನಾದವನೊಬ್ಬ
ತನ್ನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೇನೂ
ಅವಮಾನವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ
ಅವಮಾನವೆನಿಸಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಾದುದರಿಂದಲೇ ಬಾಧೆ
ಗೊಳಗಾದನು. ದೈತ್ಯ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಯಾರನ್ನು
ಬೇಕಾದರೂ ಸೋಲಿಸಬಹುದೆಂದೂ, ಸಂಗೀತ
ಪ್ರಿಯತೆಗೂ, ಜಯಪಡೆಯಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧ
ವೇನಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಕುಂಜರ
ನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಜೀವ
ನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಸುಖವೂ
ಮನಃ ಶಾಂತಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾದುದರಿಂದ,
ವಿಶ್ವನಾಥನು ರಾಜಾಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಮನೆಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮತ್ತೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಹಿಡಿದು
ಕೊಂಡನು.” ಎಂದನು.

ರಾಜನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ
ಜೇತನನಿಗೆ ಶವರೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ
ಮರದೊಡೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತ್ತು.

ರಾಣಿಯವರು

ಹಿಂದೂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಭೋಜರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕುಮಾರವರ್ಮನೆಂಬ ರಾಜನು ವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಎದ್ದಾವಂತನೂ, ಶೂರನೂ, ರಾಜನೀತಿಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವನೂ ಆದ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರಚಾರಂಜಕವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗರ್ವವಿತ್ತು.

ಒಂದುಕಾರಿ ಯಾವುದೋ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬಂದು ಅವನು ತನ್ನ ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಾಗ ರಾಣಿ ನಗುತ್ತ, "ವಾರಸತ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವೇನಿದೆ? ಎಷ್ಟಾದರೂ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ" ಎಂದಳು. ರಾಣಿ ಈ ಮಾತನ್ನು ಏನೋ ಹಾಸ್ಯಭೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೂ ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಟಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವೀರಸ್ವರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದನು ಆ ರಾಜ.

ಆ ಸ್ವರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣ

ರಾದ ಉತ್ತಾಹಶಾಲಿಗಳಾದ ಯುವಕರೂ, ಬಲಶಾಲಿಗಳೂ, ವೀರವಿಹಾರಿಗಳೂ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಆಯಾ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣರನಿಸಿದರು ನಿರ್ಣಾಯಕರಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಅದರಂತೆ ಅನೇಕ ಸರ್ಧಿಗಳು ನಡೆದುವು. ಜಯಶಾಲಿಗಳಾದವರಿಗೆ ಬಹುವಾನಕೊಡ ಬೇಕಾದುದೊಂದೇ ಇನ್ನುಳಿದುದು.

ಕತ್ತಿಯ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವೀರರನ್ನೂ ಮೀರಿದವನೆಂದು ಕಾಮರಾಜನೆಂಬವನು ಜಯಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದನು ಕುಮಾರವರ್ಮ ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಸಭೆಗೆ ಕೋರಿಸಿ, "ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ರಾಮರಾಜನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಖಡ್ಗವೀರನಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಸಭೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಹೌದು ಹೌದೆಂದರು.

"ಅದನ್ನೀಗ ನಾನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಖಡ್ಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಮರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ರಾಮರಾಜ ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ತೀವ್ರ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿದರು ಕಡೆಗೆ ರಾಮರಾಜನು

ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಹಾರಿವಿಟ್ಟನು
 ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗಾಯಕರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
 ರಾಮರಾಜನು ನಿಯಮವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನೆಂದು
 ಹೇಳುತ್ತಿರು. ಮತ್ತೆ ಅವರು ರಾಮರಾಜನನ್ನು
 ಕರೆದು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಎನ್ನೂ ಹೇಳಿದರು. ಈ ರಾಮ
 ರಾಜನು ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕೈ
 ಕೊಡುತ್ತಿ. "ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ನಿಮ್ಮ ಅತಿರಥದ ಚಾಕ
 ಚಕ್ರವನ್ನು ತಾಳಲಾದರೆ ಕೆಲವು ಯುದ್ಧದ
 ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು
 ಕಾರಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು"
 ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಕೋಕಿಲವು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಕುಮಾರವರ್ಮನು
 ಕೂಡಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದನು. ಈಕಾರಿ ಕುಮಾರ
 ವರ್ಮನು ರಾಮರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೈಯನ್ನು
 ಬಿಡುಬಿಡಿಸಿ ಹಾರಿದನು. ಕಟ್ಟಿ
 ಯುದ್ಧದ ಬಹುಮಾನವು ರಾಜನಿಗೆ ದಕ್ಕಿತು.

ಇದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಗೊತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ
 ಸ್ವರ್ಭಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೆದ್ದ ವಿಧಾನಾರ್ಥವೆಂದಿಗೆ
 ಕುಮಾರವರ್ಮ ರಾಜನು ಸ್ವರ್ಭಗನಾದನು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ
 ಚಿತ್ರಗಳ ಸಹಾಯವಿತ್ತು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗಾ
 ಯಕರು ತಲೆ ಹಾಕಿ ವಿಧಾನಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕಾರ
 ದೋಷಗಳು ಬಂದುವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಬಹುಮಾನ
 ವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಸ್ವರ್ಭಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ
 ರಾಜನೇ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂತಹ ಸ್ವರ್ಭ
 ಗ ಆ ಬಂದು ಹರಿವರಾಕ್ಷರ ಮುಗಿದು
 ರಿಡಲ್ವಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ನಡೆಯಿತು. ತಾನು
 ವಿಶ್ವವಿದ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವರ್ಭಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಾನೇ ಒಂದು
 ಮಹಾರಾಜನು ದಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದನು ಆ ರಾಜ. ಅವನು
 ಈ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳನ್ನು ಹೆಂಡತಿ
 ಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಲೆಕ್ಕಾ ಅವಳು ನಕ್ಕು

ಕುಮ್ಮವಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಎರಡು ವರುಷ
 ದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಕಿವಿಗೆ ಬಂದು ದಾರುಣ
 ವಾದ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಿತು. ಎತ್ತರದ ಮಂತ್ರಿ, ಯಾದ
 ಭೈರವನು, ರಾಜನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ
 ಬಹಳಕಾಲದಿಂದ ಒಳ ಹುಕ್ಕ, ನಡೆ ಈಗ ಒಮ್ಮೆಗೆ
 ಬೇಗ ಬರಲಿಲ್ಲವೆ. ಅವನ ಪರವು ಶೂನ್ಯವಾಗಿ
 ಹೋಗಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
 ಸಿಂಹಾಸನವೇರಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ದಾಕ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ
 ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದಿಂದ
 ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕೂಡಲೆ ದಿಟ್ಟ
 ಓಡಿಹೋದನು. ಆಗಿಂದ ಅವನು ಪರಾಕಾ
 ಮನುಷ್ಯನೇ ಆದನು ಭೈರವಮಂತ್ರಿ, ನಿರ್ಮಲ
 ವಾಗಿ ತಾನೇ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಕುಮಾರವರ್ಮನೂ ರಾಜ ಕುಮಾರವರ್ಮನೂ
 ಯಾವುದೂ ಬಂದು ಪಕ್ಕ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳು

ಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು. ಬಡತನದ ಉಡಾಗೆ ಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಮರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪ್ರಜೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಅವರ ಹಾಗೆ ಕಾಯ ಕಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತ ಬದುಕು ನಡೆಸತೊಡಗಿದರು.

ಹೀಗೆ ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಜೆಗಳ ನಡುವೆ ಜೀವನ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೇರೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಅಗತ್ಯಗಳೂ, ಕಷ್ಟಸುಖಗಳೂ ಏನೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯತೊಡಗಿತು.

ಏಕೆಂದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಈಗ ಅವನಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ತನ್ನ ಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಪ್ರಜಾರಂಜಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಂತೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತ ಮೆದು ತಿಳಿದು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹ ಬಂದಿತು. ಈಗ ರಾಜನಾದ ಭೈರವನು ತನ್ನನ್ನೇ

ಅನುಕರಿಸುವುದು ಅವನಿಗೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಮಾಧಾನವನ್ನಿತ್ತಿತು. ಅವನು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಆ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕುರಿತು ದನರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದನು. ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವೆಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣವೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, "ಯಾರಿಗೆ ಜೇಕು ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆ ? ಬಹು ಮಾನ ಕಡೆಗೆ ಸಿಗುವುದು ರಾಜನಿಗೆ ತಾನೇ ?" ಎಂದರು ಬೇಸರದಿಂದ.

ತಾನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದಾಗಿನ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪ್ರಜೆಗಳು ಮರೆತಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಸಂತೋಷವೇ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಈಗ ರಾಜನಾಗಿರುವವನು ಮಂತ್ರಿ, ಭೈರವ. ಅವನು ಮಂತ್ರಾ, ಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದವನೆಂದು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಸೇರಿ ಗಿಡ್ಡು ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಹೊರಟನು.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ಬಂದವರ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಅವರೊಂದಿಗೆಲ್ಲ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದಾಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಧ್ಯೆಗಳ ಪ್ರತಿಭೆ ತೀರಮಂಜಾಗಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಎಲ್ಲಾ ವಿಧ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವನೇ ಗೆದ್ದವನು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೆದ್ದವರನ್ನು ಕಡೆಗೆ ರಾಜನಾದ ಭೈರವನೇ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಕರೆದನು. ಅಂತೆಯೇ ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ಕತ್ತಿ ಯುದ್ಧವು ತೊಡಗಿತು. ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಭೈರವನನ್ನು ನಿರಾಯುಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ನಿರ್ಣಾಯಕರು ತಲೆ ಹಾಕಿ, ಕುಮಾರವರ್ಮನು ನಿಯಮೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾ

ನೇಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ವಿಜಯವು ಭೈರವನದಾಗುತ್ತಿ-
ತ್ತೆಯೂ ಹೇಳಬಹುದು. ತಾವು ಹೇಳಿ ಅವರು
ಕುಮಾರವರ್ಮನನ್ನು ಆಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯು.
“ಹುಡುಗ, ನೀನು ಸ್ವರ್ಧಿಗೆ ಸಂತುಷ್ಟರಾದ ಒಬ್ಬ
ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರವಲ್ಲ. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪದವಿ
ಯೊಂದಿಗೆ ನೀನು ಸೋತು ಹೋಗಬೇಕಾದುದು
ಭೈರವನೊಂದಿಗೇ ಮನಸ್ಸನ್ನೊಂದಿಗಿಲ್ಲ. ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ
ಅವರರಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಹತ್ತಿರ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ
ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬೇಡಿ ಸೋತುಬಿಡು.
ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೇ ಎರವಾಗ ಬೇಕಾ-
ದೀತು.” ಎಂದರು.

ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನು
ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿ. ಪಾಂಡುನು. ತಾನು
ರಾಜನಾಗಿದ್ದಾಗ ಗೆದ್ದವರ ರಹಸ್ಯ ಈಗ ಕುಮಾರ-
ವರ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಹನ್ನೆರಡು ಮೂರೈಗೆ ಹಿಂದರುಗಿ
ಬಂದ ಮೇರೆ ಕೆಲವರು ಅವನೊಂದಿಗೆ “ರಾಜಧಾನಿಗೆ

ಹೋದೆಯಲ್ಲ? ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವರ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭೈರವ
ರಾಜನೇ ಗೆದ್ದನೇ? ಈ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಮ್ಮ ದೂರ
ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೇನು? ನಿನಗೆ ವಿಜಯದ
ಬಹುಮಾನವೇ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸೋಲೇ ಇಲ್ಲದ
ಗೆಲುವು ಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ಒಬ್ಬ ರಾಜನಾಗ ಬಿಡು.”
ಎಂದರು. ಈ ಮಾತು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಟಿತು.

ಭೈರವನ ಮೆಚಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟ ದಿನ
ದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗ ಹೋದಿತ್ತು. ಅವನ ರಾಜ್ಯ
ಭಾರವು ನಿಜಕ್ಕೂ ತುಂಬ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿತ್ತು. ಕುಮಾರ-
ವರ್ಮನು ದೇಶಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ. ಉತ್ಸಾಹವೂ
ಧೈರ್ಯವೂ ಇರುವ ಯುವಕರನ್ನೂ, ನೀರಟುಬಿ-
ಡನ್ನೂ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ
ಒಂದು ಸೈನ್ಯವನ್ನೇ ತಯಾರಿಪಡಿಸಿದನು. ಆ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ
ನಾಯಕನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯುವಕರ
ನಡುವೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ನಡೆದುವು. ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ತಮ
ದಿಂದ ನಡೆದ ಎಲ್ಲಾ ನೀರ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ಕುಮಾರವರ್ಮನೇ ಗೆದ್ದು, ಅವನೇ ಸೇನಾನಾಯಕನೂ

ಆಗಿ ಆರಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು. ರಾಜನಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ನಿಜವಾದ ಗೆಲುವು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಿರುಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಸಿದ್ಧನಾದನು.

ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಗೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ರಹಸ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದನು. ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕುಮಾರವರ್ಮನೇ ಗೆದ್ದನು.

ಆಮೇಲೆ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಭೈರವನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಖಡ್ಗ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಲು, ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಅವಲೀಲೆಯಿಂದ ಭೈರವನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಭೈರವನ ಎದೆಗೆ ಆರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ದುಷ್ಟನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ವಿಶ್ವಾಸದ್ರೋಹಿ. ಆಗ ನಿಜವಾದ ವಿಶ್ವಾಸಿಹರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದುದರಿಂದ ನಾನು ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಬಿದ್ದೆ. ನಾನೇ ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೂ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಕುಮಾರವರ್ಮ. ಈ ಭೈರವನು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸುಖವಾಗುವಂತೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಕ್ಷಮಾಶಾಸ್ತ್ರಿಯೇ ನಾನು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ."

ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಲು ಆಂಗೀಕರಿಸುವಿರಾ? ಅಥವಾ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಯುದ್ಧವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕೇ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮೇಷವನ್ನು ಕಳಚಿ ನಿಜರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಕುಮಾರವರ್ಮನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಜಯಜಯಧ್ವಾನಿ ಮಾಡಿದರು. ರಕ್ತಪಾತವಿಲ್ಲದೆ ರಾಜ್ಯವು ಮರಳಿ ಕುಮಾರವರ್ಮನದಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲಾ ಮೊದಲಿನಂತಾದ ಮೇಲೆ ರಾಣಿ ಕಪೂರವಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, "ನೀವೇ ಕುಮಾರವರ್ಮನೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಎಂದೋ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಈಸಾರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಾರಸತ್ವದಿಂದಲೇ ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾದುದರಿಂದ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾನು ಭಾಗವಹಿಸುವ ಆತ್ಮವಿಲ್ಲ." ಎಂದ ಕುಮಾರವರ್ಮ.

ಆಮೇಲೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಪ್ರಜೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತ ಆನುಭವದಿಂದ ಪ್ರಚಾರಂಜಕವಾಗಿ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದನು. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಅವನು ನಡೆಸುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಸಮರ್ಥರೇ ಗೆದ್ದರು.

ಸ್ವವಾದಿನರು

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಧುರಪುರವೆಂಬಲ್ಲಿ ಗೋಪಣ್ಣನೆಂಬ ಯುವಕನು ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ದುರ್ಗಾಲಯದ ಆಚೆ ಈಶ ಪೂಜಾರಿಯು ದೃಷ್ಟಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಈಶ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಗೋಪಣ್ಣನಂತಹನ ಅಗತ್ಯ ತುಂಬಾ ಇದ್ದಿತು.

ಗ್ರಾಮವು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಎಲ್ಲ ದಕ್ಕೂ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯನ್ನೇ ಪೆಂಪಿ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಹರಕೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಏರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ತೋಟಗಳೂ ಹೂಲಿಗಿವೆಗಳೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಫಸಲು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬರುವ ರೋಗಗಳು, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯ ಅನುಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೆ ಗುಣವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹೀಗೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ದೇವಿಯ ಭಯವು ತಗ್ಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಈಶ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಆದಾಯವು ಕುಗ್ಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗದಂತೆ ತಡೆಯಲು ಏನೋ ಒಂದು ನಾಟಕ

ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗೋಪಣ್ಣನಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ತಿರುಗಾಡುವವನೇ ಆದುದರಿಂದ ಈತಪೂಜಾರಿ ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ಕರೆದು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸಿದನು. ಭಕ್ತರು ದೇವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಏನೋ ಇಷ್ಟು ನೈವೇದ್ಯದ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಕೈಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕಾಸುಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಆಗಾಗ ನಡೆಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಈಶ ಪೂಜಾರಿ ಗೋಪಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ ಗೋಪಾ, ನಾನು ಹೇಳುವ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆಯೆಂದರೆ, ನಿನಗೆ ಈಗ ಇರುವ ತಿರುಗೂಳಿ ತಿಮ್ಮಣ್ಣನೆಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಉಪಾಯ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾಟಕ, ಲಾಭ ಬರಲು ಶುರುವಾದರೆ ನಿನಗೊಂದು ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಂಬಳವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಗೋಪಣ್ಣ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಸಿಯೂ ಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಗೋಪಣ್ಣ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ, "ಹೋ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ದಡಾಲನೆ

ದಿದ್ದು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿರುತ್ತ ಕೈಕಾಲು ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಕೊಡಗಿದನು. ಅವನ ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಪಿತ್ತ ನಿಕಾರವೆದುಕೊಂಡು ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಿ ಬೇರುನಾರು ತಂದರು. "ಸಿಕ್ಕಿದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ವಿನೇನು ತಿಂದು ಬಂದೆಯೋ ಕತ್ತಿ!" ಎಂದು ಬೈಯುತ್ತ ತಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಹೊಡೆಯಲು ಕೈ ಎತ್ತಿದಾಗ, ಗೋಪಣ್ಣ ತಂದೆಗೆ ಎದುರು ತಿರುಗಿ ಕೆಂಗೆಗ್ಲೆವಿಂದ ಮೊಣಕುತ್ತಾ "ಮೂಢಾ! ನುಂಗುತ್ತೇನೆ ನಿನ್ನ!.." ಎಂದು ಕಳಕವಾಗಿ ಕೂಗಿದನು.

ಈ ವಿಚಿತ್ರ ನೋಡಲು ಗುಂಪುಗೂಡಿದ ದಾರಿ ಹೋಕರು ಕೆಲವರು. "ಈ ಹುಡುಗನ ಮೈಮೇಲೆ ದೇವಿ ಒಂದಿದ್ದಾಳೆ!" ಎಂದರು. "ಹೌದು ಹೌದು!" ಎನ್ನುತ್ತ ಅನೇಕರು ಕೈಮುಗಿದರು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕರೆದಂತೆ ಈಶ ಪೂಜಾರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೇವಿನಕೊಟ್ಟಿವೆ ರೆಂಡೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು "ಯಾರಮ್ಮಾ ನೀನು?"

ಎನ್ನು ಬೇಕು ತಾಯೇ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಗೋಪಣ್ಣ ಒಣ್ಣನೆ ಹಾರಿ ಈಶ ಪೂಜಾರಿಯ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಅಡಿಸಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ, "ಛೇ! ಶುಂಠಾ! ನನ್ನ ಗುರುತು ಇಲ್ಲವೆ ಮೂಢಾ?" ಎಂದನು. ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಪೂಜಾರಿ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಪ್ಪಾಂಗ ಹೊರಳಿ. "ನೀನಾ ತಾಯೇ! ದುರ್ಗಾಂಬಾ! ರಕ್ಷಿಸು! ಕ್ಷಮಿಸು!" ಎಂದು ಬೇದಿಕ್ಕೊಂಡನು.

"ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಹಸಿವೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಊರನ್ನೇ ಸುಡು ಗಾಡು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದ ಗೋಪಣ್ಣ.

"ಇಗೋ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ನಿನ್ನ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ತೀರಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಂಬು." ಎಂದ ಈಶಪೂಜಾರಿ.

ಆಮೇಲೆ ಗೋಪಣ್ಣ ಮೂರ್ಛೆ ಬಂದವನಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಜನರು ಅವನ ಮುಸಕ್ಕೆ ನೀರು ಚೆಮುಕಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಸಿದ್ಧೆಯಿಂದಿದ್ದವನಂತೆ ಎದ್ದು ಕುಂಟು ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸಿದ.

ಈ ನಾಟಕ ವೈರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಗ್ರಾಮದ ಜನರು ದುರ್ಗಾದೇವಿಗೆ ಹೆದರಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹರಕೆ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು. ಈಶಪೂಜಾರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಕ್ಷಿಣೆಯೂ ಸಿಗತೊಡಗಿತು. ದೇವಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಶರೀರದವನಾದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮದವರು ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ಗೌರವ ದಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿದುವರೆಗೂ ಇದ್ದು ಈಶಪೂಜಾರಿ ಕೊಟ್ಟ ರುಚಿಯಾದ ಪ್ರಸಾದಗಳನ್ನು ಮನೆಗೂ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ದೇವಿಯ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಬೆಳೆದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಆ ದೇವಿ ಯನ್ನೇ ನಂಬಲು ತೊಡಗಿದರು. ಸುಮಾರಾಗಿ ಆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲರೂ ದಿನಾ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯ

ಅಲಿದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಸಮಸ್ತರೊಳಗಣ್ಣಾ
ಧರೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆ ದೇವಿಯೇ
ಗತಿ ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ಜನರು ಹೀಗೆ ಬದಲಾ
ಯಿಸಿದುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗೋಪಣ್ಣನ
ಮನಸ್ಸೂ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು.

ಗೋಪಣ್ಣನು ಈಶಭೂಜಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ,
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತಾನು ದೇವಿ ದೈವಮೇಲೆ ಬದಲಾಗಿ
ನಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. ಈಶ
ಭೂಜಾರಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದರೂ,
ದಿನಾ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡುಸಾರಿ
ಬಂದರೂ ನಟಿಸಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ
ಗೋಪಣ್ಣ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ದೈವಮೇಲೆ ಬಂದಂತೆ ನಟಿಸು
ತ್ತೇನೆ, ನೀನು ಬೇವಿನ ಸೂಡಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವವನಾಗಿ ಬಿಡು." ಎಂದ
ಈಶ ಭೂಜಾರಿ.

ಗೋಪಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆತ್ತಗಾದನು. ಹಣದ ಅಸೆ
ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬೆಂಚಲಿಕ್ಕೊಡುವನಾಡಿತು. ಕೆಲವು
ದಿನ ಹಾಗೂ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು, ತನ್ನ ಮನೆಯವರಿಗೆ
ಕೂಡಾ ದೈವಾರ್ಥಿಸದ ರೋಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗು
ವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಮನೆಯವರೊಡನೆ ನಿಜ ಸಂಗತಿ
ಹೇಳಬೇಕೆಂಬೆಣತಿಯೂ ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಈ ಸಂದೇಶ ಈಶಭೂಜಾರಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಸ
ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಗೋಪಣ್ಣ
ದಿನಾ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗ್ತಾ,
ದುರ್ಗಮ್ಮನ ವಿಗ್ರಹದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದು
ಕೊಂಡು, ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಅಳವಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಹಗ್ಗವನ್ನು ಎಳೆಯಬೇಕು. ಅಗ ದೇವಾಲಯದ
ಬಾಗಿಲು ತನ್ನಂತೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಭಕ್ತರು
ಬರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹುಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದ
ರಾದ, ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಗೆ ಒಲಿದೇ ದೇವಿ ಬಾಗಿಲು

ತೆರೆಯುವಳೆಂದು ಭಕ್ತರು ನಿಂಬಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ
ವಿಶೇಷ ಕಾಣಿಕೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ಈಶಭೂಜಾರಿ ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ
ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಕೂಡಾ ಜಯಪ್ರದವಾಗಿ
ಅಮರಾಗತೊಡಗಿತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ದುರ್ಗಾ
ದೇವಿಯ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಕುರುಡು ನಂಬುಗೆ
ಯೆಂಬಾಯಿತು. ಅವರು ಶ್ರಮವೆತ್ತು ದುಡಿಯು
ವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಧೂವಾಗಲೂ ದೇವಿಯ ಭಜನೆ
ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆಯತೊಡಗಿದರು, ಹೊಲಗದ್ದೆ
ಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು.

ಹೀಗೆಯೇ ಐಬ್ಬರ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮವು ಪಾಶವಾಗಿ
ಹೋಗುವುದೆಂದು ಗೋಪಣ್ಣನು ತನ್ನದೇ ತಳವಂಕಸ
ತೊಡಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಈಶಭೂಜಾರಿಯ ಮೇಲೆ
ಒಹಳ ಕೋಪವೂ ಅಸಹ್ಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಮರುದಿನದಿಂದ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲು
ತನ್ನಂತಾನೇ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಿಡಿತು. ಅವನ್ನು

ಮೋಡಿ ಭಕ್ತರು ಇನ್ನೇನು ಕೇಡುಗಾಲ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಭಯಭ್ರಾಂತಿಗೊಳಗಾದರು. ಈಶಪೂಜಾರಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗೋವಣ್ಣನನ್ನು ಚೈದನು.

ಗೋವಣ್ಣನು ಬೆಳಗಾಗಿ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬಿಸಿಮುಟ್ಟುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೇವಿನಸೂಪ್ಪಿನ ರೆಂಬೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಏನೋ ತಪ್ಪು ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಗೋವಣ್ಣ ಬೇವಿನಸೂಪ್ಪಿನೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದೂ ಈಶಪೂಜಾರಿ ಅಂದುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ದೇವಿಯ ಆವೇಶವಾದವನಂತೆ ನಟಿಸಿ ಹಾಹೂ ಅನ್ನುತ್ತ, "ಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತೇನೆ! ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ! ನನ್ನ ನೈವೇದ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಯನ್ನೂ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡ ಬೇಕು! ತಪ್ಪಿದಿರಾ, ಎಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಕೂಗಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಗೋವಣ್ಣ "ಶಾಂತಿ! ಶಾಂತಿ! ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ! ಸಮಾಧಾನ, ಸಮಾಧಾನ..." ಎನ್ನುತ್ತಾ ದೇವಿನ ಸೊಪ್ಪಿನಿಂದ ಈಶಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಪೂಸತೊಡಗಿದ. ದೇವಿನ ಸೊಪ್ಪುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ತುರುಚೇ ತೊಪ್ಪಲವನೂ ಸೇರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಈಶಪೂಜಾರಿಗೆ ಶರೀರಾದ್ವಂದವೂ ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ತುರಿಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದನು.

ಗೋವಣ್ಣ ಅವನ ಮೇಲೆ ಸೊಪ್ಪಿನಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತ, "ಇಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿಯಾ ಇಲ್ಲವಾ? ಈ ಗ್ರಾಮದಿಂದಲೇ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿಯಾ ಇಲ್ಲವಾ? ಇದ್ದದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಗಂಟಲಿಗೇ ತಂದುಸುರಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಧಿ ಹುಗಿದಿದೆಯಾ?" ಎಂದನು.

ಈಶಪೂಜಾರಿಯ ಅಟಾಳೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಾಗಿ ಹೋದುವು, ತುರಿಕೆಯನ್ನೂ ಹೊಡೆತದ ಕಾಟವನ್ನೂ! ಸಹಿಸಿ ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದಂತೆ ನಟಿಸಲಿಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು "ಹೋಗುತ್ತೇನೆ! ನನಗೇನೂ ಬೇಡಾ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಸ್ವುಹತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟ.

ಗೋವಣ್ಣನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತರೊಂದಿಗೆ, "ದೇವಿ ಗ್ರಾಮದಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಧಾಳಿ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ವರೆಗೂ ಅವಳು ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಪೀಡೆ ಹೋಯಿತು." ಎಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ದೇವಿಯ ಆಲಯವು ಹಾಳುಬೀಳಲಿಕ್ಕೂ, ಗ್ರಾಮವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೇರಲಿಕ್ಕೂ ಒಹಳ ಕಾಲ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಈಶಪೂಜಾರಿ ಕೂಡಾ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೇ ಇಳಿದನು ಸಿಕ್ಕಿದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗೋವಣ್ಣ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯನು ಹೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸಿದವನೆಂದಾ ಹೆಸರು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ

ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಪಾತ್ರವಾಹಿ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಕಥೆಗಳು.

ಇವು ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅವರ ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು.

ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು.

ಲೀಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು.

ಅವರ ಕಥೆಗಳು, ಅವರ ಕಥೆಗಳು ಅವರ ಕಥೆಗಳು.

ಧನದಗುಣ

ಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ
•ನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವವರು. ಅಲ್ಲಿನವರು ವ್ಯವ
ಸಾಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮರ್ಥರೂ ಹೌದು. ಕಷ್ಟ
ಪಟ್ಟು ಸಾಧನೆಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆಯು
ತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರದು ಸುಖಜೀವನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
ಕಾರಣ ಅವರಿಗೆ ಮಿತ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ
ಆಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ
ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೈತರಿಗೆ ಋಣಿ
ಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳೆ ಕೈಗೆ ಬಂದಾಗ ಸಾಲ ಬಡ್ಡಿ
ಗಂಗೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೂ
ಸಂಕಟಗಳಿಗೂ ವಿಮೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ ಪ್ರಸಾದನೆಂಬವನು ಭಾರೀ ದೊಡ್ಡ ರೈತ
ಕುಳ. ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕನಾದ ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ
ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥವನು ಬಹಳ ದೀಕ್ಷೆ ಪಹು. ಪಾ
ಸನ್ನು ನೇರಿಸಿಡುತ್ತ. ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ
ಶ್ರಮಿ ಒದ್ದಾಡುವನು.

ಆತೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಧನಿಕರಿದ್ದರು.

ಏ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಸಾದನಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕರಲ್ಲ
ಏ ಒಬ್ಬ ರೈತರಿಗೆ ಹಣವನ್ನೂ ಧಾನ್ಯವನ್ನೂ

ಸಾಲಕೊಟ್ಟು. ಆಮೇಲೆ ತಮಗೆ ಬರಬೇಕಾದುದನ್ನು
ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಬಡರೈತರನ್ನು ಬಡ್ಡಿಯೊಂದಿಗೆ
ಹಿಡಿಸೋಲಿ ವಸೂಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು.

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲ ನಿರಕ್ಷರಕುಕ್ಷಿಗಳು. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ
ಕಷ್ಟ ಕೆಲಸಗಳ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ತಿಳಿಯದು.
ಆದರೆ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನ ಮಗ
ಗೋಪಾಲವೆಂಬವನು ಸಹಿ ಪುರಕ್ಕೆ ಮೂವತ್ತು
ಮೈಲು ದೂರವಿರುವ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿದ್ಯಾ
ಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ನಗರ
ದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದವನಾದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚ
ಜ್ಞಾನವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು. ತನ್ನ ಊರಿನವರು
ಸಾಲಗಾರರಾಗುತ್ತ ಎಂತಹ ನಿರ್ದಯಜೀವನದಲ್ಲಿ
ತೊಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.
ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದನು. ಗ್ರಾ
ಮಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಧಾನಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುವಂ
ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು
ಅವನು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ನಗರ
ಗಳ ಜೀವಾಲಮೇ ಗ್ರಾಮಗಳಾಗಿರುವಾಗ ಗ್ರಾಮಗಳ
ಜವರು ಸುಖವಾಗಬೇಕಾದುದು ಆಗತ್ಯವಲ್ಲವೆ ?

ನಗರದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಧರನೆಂದು ಗೋಪಾಲನಿಗೊಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನಿದ್ದ. ಆ ಸ್ನೇಹಿತನ ಆಣ್ವು ಇಂದ್ರನೆಂಬವನು ಸಮಾಜದ ಸೇವಕನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನು. ಗೋಪಾಲನ ಗ್ರಾಮದ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು, "ಗೋಪಾಲ್, ನಿನ್ನ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಧಿಕ ಸಹಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಎರ್ಪಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ತೀರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಲಧನ ಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಮೂಲಧನ ಕೊಡಬಿಲ್ಲ ಸಮರ್ಥರು ಒಡ್ಡಿಯ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಜಿಗಳಿಗಳ ಹಾಗೆ ಹಿರಾವವರೇ. ಸಹಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರ ಅಟ ನಿಂತುಹೋಗುವುದಲ್ಲವೇ? ಅವರು ಹಣ ಕೊಡುವರೇ?" ಎಂದ ಗೋಪಾಲ್.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಊರಿನವರಿಗೆ ವಿಮೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬೇಕು." ಎಂದ ಇಂದ್ರ. "ಒಬ್ಬ ರಿದ್ದಾರೆ. ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದ್ ಆಂತ. ಅವರನ್ನು ಕದಲಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ, ಕದಲಿಸಲು ನಮ್ಮಿಂದಾದರೆ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವರು ಒಡ್ಡಿ ವ್ಯವಹಾರದ ಕೆಲಸ ಕೂಡ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೇನು? ವರಮ ಲೋಭಿ. ಅವರಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ವೈಸೂಡಾ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ." ಎಂದ ಗೋಪಾಲ್.

ಅದುವರೆಗೂ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಗಾಧರನು, "ನಿಮ್ಮ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದ್ ಮಹಾನುಭಾವರು ದೇವರ ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿದ್ದವರೇನು?"

ಇಂದ್ರನು ಕೇಳಿದ

"ಆ ಹಳ್ಳಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಢ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯೇ?" ಎಂದ ಇಂದ್ರ. "ಅಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಇಂದ್ರಜಾಲದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕದಲಿಸಬಿಡಬಹುದು. ಅವರನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡೋಣ." ಎಂದ ಗಂಗಾಧರ.

ಅನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪಾಲನೂ, ಇನ್ನೂ, ಗಂಗಾಧರನೂ ಸೈಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟರು ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸತೀಪುರನನ್ನು ತಲೆಕೆತ್ತಿ ಯಲ್ಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇವರು

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇಂದ್ರನು ಸಿದ್ಧಾಂತವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಟಿಸುತ್ತ ಗ್ರಾಮಸ್ಥ ಹಸಾಮುದ್ರಿಕ ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರವೇಶವೂ ಇದ್ದುದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವನು ಹೇಳುವ ವಿಶ್ವಯೋಜನೆಯನ್ನು ಈ ಹೊಸ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾದ ಪ್ರಭಾವ ಜುಗಲ್ 2 ಬೀಳಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಗೋಪಾಲ್ ಪುಕ್ಕಟೆ ಜೋಕಿತ್ಯ ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದ್ ಒಡುತ್ತಾ ಆಂಗ್ಲಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯ ಮುಂತ ಮತ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಮೇಲೆ ಕನಿಕರಿಸಲಾರಳು. ಈ ದಿನವೇ ನಿವಾಸಗೊಂಡು
ಚಕ್ಕಿ ನಿಧಿ ದೊರಕಲಿದೆಯೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ
ಸಾಟಿ ಇದೆಯೇ ? ” ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದನ
ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಶೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿದುವು. ಇಂದ್ರನು
ಅವನ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದ
ನೋಡುತ್ತ “ನಿಮ್ಮ ತೋಟದ ಆವರಣದ ಅಗ್ನೇಯ
ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾವಿನಮರವಿದೆಯೇನು ? ಅದರ
ಬದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಂತಾನೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಬದನೆಗಿಡವೊಂದಿರ
ಬೇಕು. ಅದರ ಬಾಡದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ಬೆಳ್ಳಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ
ಒಂದು ನಿಧಿಯಿದೆ. ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಅಗೆದು
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ನೀವೇ ಸ್ವತಹಾ ಹೋಗಿ ಅಗೆಯ
ಬೇಕು ” ಎಂದನು.

ಆಶೆ ಕುತೂಹಲಗಳಿಂದ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದನು
ಲಾಂದರವನ್ನೂ ಗುಡ್ಡಲಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ಒಬ್ಬನೇ ತೋಟದ ಅಗ್ನೇಯ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದಿರೊಳಗೆ ಗಂಗಾ
ಧರನು ಒಂದು ಗಾಜಿನ ಲೋಟಿ ತೆಗೆದು ಕೋಣೆಯ
ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎತ್ತರವಾದ ಪೀಠದ
ಮೇಲೆ ಅದನ್ನಿಟ್ಟು ವಿನೋ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಮಾಡಲು
ಸಿದ್ಧನಾದನು.

ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದ್
ಪುಟ್ಟ ತಂಬಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು.
ಅದನ್ನು ಅವನು ಇಂದ್ರನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ವಿನಯ
ದಿಂದ “ನೀವೇ ತೆಗೆದುನೋಡಿ ” ಎಂದನು. “ಇಂದ್ರನು
ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಅದರ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ಎತ್ತಿ
ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೊಚ್ಚಿ ಹಾಕಿದನು. ಅದ
ರೊಳಗೆ ಕಿಲಾಬುಹಿಡಿದ ವಿಕೋರಿಯಾ ರಾಣಿಯ
ಮುದ್ರೆಯುಳ್ಳ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದುವು.
ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದನ ಕಣ್ಣು ಅತ್ಯಾಸಂದರ್ಭದ
ಅರಿವಿನಿಂದ, ಅವನು ಚಕ್ರಿಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ

ಸಿದ್ಧಿ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ
ಕಣ್ಣಾಡಿನೋಡಿ, “ನಿಮ್ಮ ಹಸ್ತರೇಖೆಯ ಅರ್ಥ
ವನ್ನು ? ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ನಿವಾಸಿರಾಗಿ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕಾದುದು”
ಎಂದನು ಹಾಗೆಯೇ ಅಗಲೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯನ್ನು
ತನ್ನ ಈ ಅಮಂತ್ರಿತ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದ್.
ಗೋಪಾ ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ
ಜುಗಲ್ ಗ್ರಾಮ-ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ
ಕುಳಿ. ದೃ. ಇರಿಸಿಕೊಂಡುಕಾಲ ಗೋಪಾಲನೂ,
ಇತರರಿಲ್ಲ. ಅಂಭ್ಯಾಂಧ್ರ ರನೂ ಜುಗಲ್ ಪ್ರಸಾದನ
ಹನ್ನೆ ಸಂಸ್ಕೃತಸಂಸ್ಥೆ
ಕೃಷಿ ಒದ್ದಾಟು ಇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದನ ಹಸ್ತರೇಖೆಗಳನ್ನು
ಅದೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅದೃಷ್ಟವೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮದೇ.
ಈ ಜುಗಲ್ ಗ್ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯ ಗುಣವೇ
ನಿಜವೆ. ಕಿರನ್ನೇ ಅಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರು
ಶ್ರಮ ಪಡುವ ಬಡಜನರ

“ಅಯ್ಯಾ, ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಅದ್ಭುತ !
ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ !” ಎಂದನು.

ಆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗೋಪಾಲನು ತನ್ನ
ದೊಡ್ಡಪ್ಪನನ್ನು ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಸಾಯನಗಳ
ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಕಿಲಾಟಾ ಹಿಡಿಸಿದ್ದನು.
ಅವುಗಳನ್ನು ಪುಟ್ಟ ಕಂಬಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಮುಚ್ಚಳ
ಮುಚ್ಚಿ ಅಂಟು ಮಾಡಿ, ಎರಡು ವಾರಗಳ
ಹಿಂದೆ ಊರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದನ
ಅವರಣದೊಳಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಇಂದ್ರನು ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದನ ಬಲಗೈಯನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾತ್ರೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತ,
“ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಲೇ
ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವು ಕಬ್ಬಿಣದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರ
ವಾಗಿಟ್ಟಿರುವ ಧನವೆಲ್ಲವೂ ಅವಮಾನದಿಂದ
ನಡುಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಅದೃಷ್ಟದಿಂದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೇರುವ
ಧನಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಸಯೇ ಗತಿಯಾಗುವುದನ್ನು ಅವು
ಕುಸುಮವಿಲ್ಲ. ಅವು ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಇವೆ, ನೀವು ಕೂಡಲೇ
ತಕ್ಕ ಜಾಗರೂಕತೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅವು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ
ಬಿಡುತ್ತವೆ” ಎಂದನು.

ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದ್ ಈ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಲಾಗದವ
ನಂತೆ ಇಂದ್ರನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. “ಹೌದು
ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ
ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕಬ್ಬಿಣದ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ನಾಣ್ಯವನ್ನು ತಂದು ಆ
ಮನುಷ್ಯನ ಕೈಗೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಗಂಗಾಧರನನ್ನು
ತೋರಿಸಿದನು.

ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದ್ ಎದ್ದುಹೋಗಿ ಕಬ್ಬಿಣದ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ತಂದು
ಗಂಗಾಧರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಂದ್ರನು ಸ್ವೈಯಿಂದ
ತೋರಿಸಿದಂತೆ ಗಂಗಾಧರನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಒಳದ
ಮೇಲಿದ್ದ ಗಾಜಿನ ಲೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು. “ಈಗ
ನಿಮ್ಮ ಧನದ ವೈಖರಿಯನ್ನು ನೀವೇ ಸ್ವಲ್ಪ

ನೋಡಿರಿ; ಒಂದೊಂದು ನಾಣ್ಯಕ್ಕೂ ಇರುವ ಶಕ್ತಿ
ಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿರಿ' " ಎಂದ ಇಂದ್ರ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಯಿ ಕದಲತೊಡಗಿ
ಲೋಟಿಯಿಂದ ಹೂರಗೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ
ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಎದ್ದು
ಮತ್ತೆ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅದು ಗ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ
ಹಾರತೊಡಗಿತು.

ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದ್ ಬಾಯಂತೆರೆದು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು
ಆಗಲಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ
ಅವನು ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿಕೊಂಡು,
"ಆಯ್ಯೋ! ವಸ್ತು ಧನ ಒಡೆಹೋಗದಂತೆ
ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೇನಾದರೂ ದಾರಿಯಿದೆಯೆ?
ಪರಿಹಾರವಿದೆಯೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಹಣದ ಗುಣವು ಚಲಾಮಣಿಯೇ ಹೊರತು
ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದಲ್ಲ. ನೀವು ನಿಮ್ಮೂರ ಬಡ
ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿರಿ ನಿಮಗೂ ಒಳಿತು,
ಜನರಿಗೂ ಒಳಿತು, ಧನಕ್ಕೂ ಒಳಿತು" ಎಂದ ಇಂದ್ರ.

"ನಾನು ಬಡ್ಡಿಗೆ ಹಣಕೊಟ್ಟು ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ
ವೆನಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ
ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದ ಜುಗಲ್‌ಪ್ರಸಾದ್.

"ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಿ. ಈ ಗೋಪಾಲ್
ನಿಮ್ಮ ಕೂರನ ಹುಡುಗ ತಾನೇ? ನಿಮ್ಮ

ಸಂಬಂಗಳೂ ಪಾತ್ರನಾದವನು ಕೂರ ರೈತರಿಗೆ ಹೇಗೆ
ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿರಿ. ಲೆಕ್ಕ
ನಿಮ್ಮ ಅಳವಡಿಕೆಗಳಿಂದ ಹೋಗದಂತೆ, ನಿಮ್ಮ
ಧನವೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಅವನು ತಕ್ಕ ವರ್ಧಕ
ವನ್ನು ಹಾಕಬಲ್ಲನು; ಅವನ ರೀತಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ
ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಹುಡುಗ" ಎಂದ ಇಂದ್ರ.

ಅನಂತರ ಗೋಪಾಲನ ಆಲೋಚನೆಯ ಪ್ರಕಾರ
ಸತೀಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಹಕಾರಸಿಧಿ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು.
ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿಯ ಮೇಲೆ ರೈತರು ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲ
ಈ ಸಿಧಿಯಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯತೊಡಗಿದರು.
ಉರಿಗೆ ಲಾಭವಾಗಿ, ಅನ್ಯಾಯದ ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರ
ದವರಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಗಾಜಿನ ಲೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ
ಆಡಿಸಲಾಯಿತೆಂದರೆ, ಗಂಗಾಧರನ ಹತ್ತಿರ ಸವೂರ
ಪಾಗಿಯೂ ಬಲವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ
ನೂಲು ಇದ್ದಿತು. ಅದರ ಕೊನೆಗೆ ಮಯಣವನ್ನು
ಆಂಟಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಗಂಗಾಧರನು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು
ಲೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವಾಗ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಆ ಮಯಣ
ವನ್ನು ಹಚ್ಚಿದ್ದನು. ನೂಲಿನ ಎರಡನೇ ಕೊನೆ,
ಗೋಪಾಲನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರದಿಂದ
ನೋಡಿದರೂ ನೂಲು ಕಾಣಿಸಲಾರದು. ನೂಲಿನಿಂದ
ಆ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡಿದವನು ಗೋಪಾಲನೇ.

ಶತ್ರುಶೇಷ

ಹೀರಿದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಾಮಪ್ಪ ರಂಗಪ್ಪ ಎಂಬವರು ನೆರೆಹೊರೆಯವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ನಡುವೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ದಿಂದ ಒದ್ದವೈರವಿದ್ದಿತು.

“ಶತ್ರುತ್ವವು ಅಗ್ನಿಯಂತಹುದು. ಋಣಶೇಷಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಬಾರದು.” ಎಂಬ ಮಾತು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನಿರ್ಮೂಲಿಸಬೇಕೆಂದಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಮಪ್ಪನ ಎರಡು ಮೇಕೆಗಳು ಹಗ್ಗ ಕಡಿದುಕೊಂಡು ರಂಗಪ್ಪನ ತೋಟದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ತರಕಾರಿ ಗಿಡಗಳನ್ನೂ ಹೂವಿನ ಸುಗಂಧವನ್ನೂ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟವು. ರಂಗಪ್ಪ ಮಹಾಕೋಪದಿಂದ ಉರಿದುಬಿದ್ದು ಆ ಎರಡು ಮೇಕೆಗಳನ್ನೂ ಕಡಿದು ಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ರಾಮಪ್ಪನ ತೋಟದೊಳಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ರಾಮಪ್ಪ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಎಡಿದುಕೊಂಡು ರಂಗಪ್ಪನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ರದನ್ನು ನೋಡಿ ರಂಗಪ್ಪ ಭಾರಿದೊಡ್ಡ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದನು.

ಆಗ ರಾಮಪ್ಪ ಶಾಂತತೆಯಿಂದ, “ಶ್ವಮಿಸು ರಂಗಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಅಶ್ವದೈಯಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಮೇಕೆಗಳು ನಿನ್ನ ತೋಟವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದುವು. ಮತ್ತೆ ನಾನೇ ಓಡಿ ತೆಗೆದು ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ ನೆಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಂಗಪ್ಪನಿಗೆ ತುಂಬ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

“ತಪ್ಪು ನನ್ನದು ರಾಮಪ್ಪಾ. ಕೋಪದಿಂದ ಹುಚ್ಚನಾಗಿ ಬಾಯಿಯಲ್ಲದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದೆ. ವಿನಯ ಹುಚ್ಚನಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ ! ಶ್ವಮಿಸು” ಎಂದ ರಂಗಪ್ಪ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಶತ್ರುಶೇಷವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು.

ಕೃಷ್ಣಾಭಿಮಾನ

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಭೀಮನಾಯಕರೆಂಬ ಜಮೀನು ದಾರರಿದ್ದರು. ಅವರ ಮನೆಯ ಎತ್ತಾರದೊಳಗಿನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಳನೆಂಬ ಕೆಲಸದ ಯುವಕನು ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಭೀಮನಾಯಕರ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಳನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಂಠವಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಹಾಡುತ್ತ, ಲೀಲಾ ಜಾಲವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವನು.

ಭೀಮನಾಯಕರ ಪತ್ನಿ ಒಂದುದಿನ ಕಾಳನಿಗೆ ಊಟ ಬಡಿಸುತ್ತಾ, "ಎಪ್ಪು ದಿನ ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಇರುವೆಯೋ ಕಾಳಾ? ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗೀನ ಮೋಡಿ ಮಾಡುವೇ ಮಾಡಿಕೊ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಾಳನಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮದುವೆಯ ವ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಬಿಡುವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ಒಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಆದಕ್ಕೆ ಒಡೆಯರ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿ ಒಂದು ವಾರ ರಜೆಕೊಡಿಸಿದರೆ, ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಭೀಮನಾಯಕರು ಅವನಿಗೆ ರಜೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಕಾಳನು ನಾಲ್ಕಾರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ, ತನಗೆ

ಹಿಡಿಸಿದ ಒಬ್ಬಳು ಮಂಜರ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಹೆಸರು ಚಂದ್ರಕಳೆಯಾದರೂ "ಕಳಾ" ಎಂದೇ ಕರೆಯುವರು.

ಕಳಾಳಿಗೆ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೇನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಜಾನಪದದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹಾಡು ಕಲಿತಿದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಹಾಡಿನ ಹುಚ್ಚುಂಟೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನವಿರುವ ಅವಳು ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬರೆಯುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಬಿಸಿಲುಕಾದರೆ, ಮಳೆ ಸುರಿದರೆ, ಮೇಘಗಳು ಗುಡುಗಿದರೆ, ಮಿಂಚಿದರೆ, ಮದುವೆ, ಹಬ್ಬ ಹಾಡಿ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಗಳು ಬಂದರೆ ಕಳಾ ಹಾಡುವಳು. ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಳು. ಅವಳ ಹಾಡುಗಳು ಕೇಳಲು ಇಂಪಾಗಿ ಕೂಕ್ಷ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕುಂಜಿರುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಭೀಮ ನಾಯಕರ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಳಾ ತುಂಬ ಹಿಡಿಸಿದಳು. ಕಳಾ ಬರೆದ ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ಕಳಾ ಕೂಡಾ ತಾನು ಯಾವ ಹಾಡು ಬರೆದರೂ, ಮೊದಲು ಒಡತಿಯ

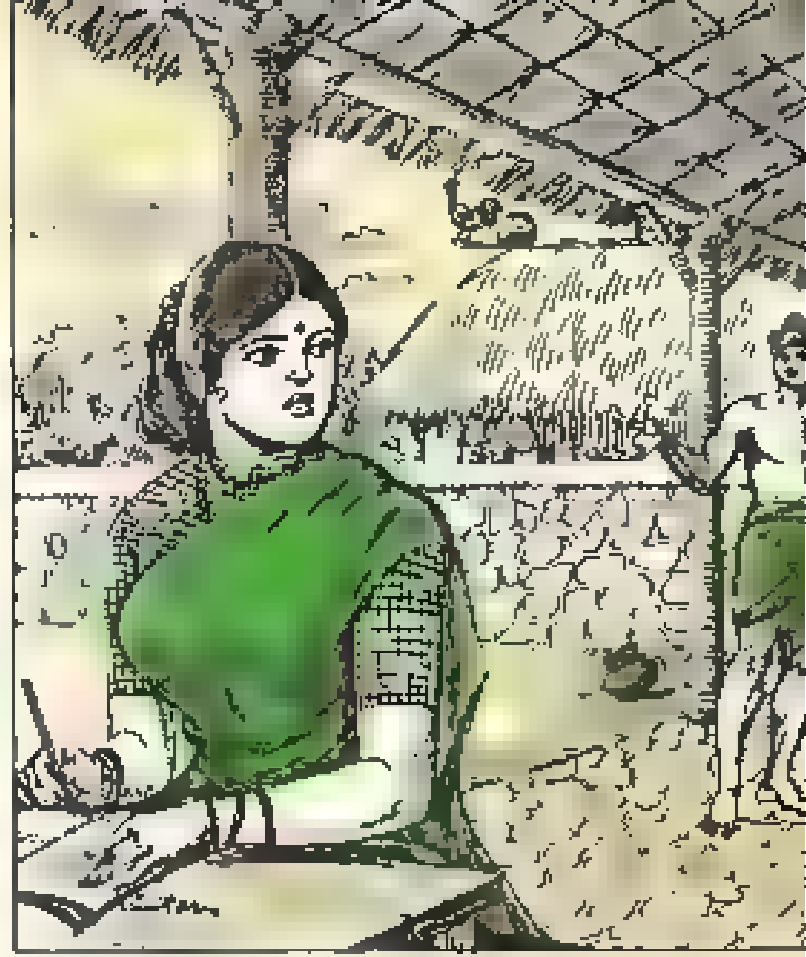
ಮುಂದೆ ಹಾಡಿ ತೋರಿರುವಳು. ಕಳಾ ಬಲು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುವಳೆಂದು ಅವಳೇ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಕಳಾಳನ್ನು ಹಾಡಲು ಅನೇಕರು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಳನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಸಂಕಟಪಡತೊಡಗಿದ. ಕಾರಣ ಮನೆಯದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುವವರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಸಂಕಟ ತಾಳಲಾರದೆ ಒಂದು ದಿನ, ಕಾಳ ನೊಂದಿಗೆ, “ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಡೂ ಪದಾ ಎಲ್ಲಾ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆಂತಲ್ಲಾ? ನಿನ್ನನ್ನು ಸೀಳಿದರೂ ಒಂದಕ್ಕರ ಹಾಡಿದಿರುವಾಗ, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಚಾಲಾಕಿತನವಳಾಗಿ ಕೂರು ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ನೆಂದು ಕೂಡಾ ನೋಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಸಮಸುರೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರಬೇಕಾದವಳು ಬರೆಯುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತ ಹತ್ತು ಮಂದಿಗಳ ಕಣ್ಣು ಕಿವಿ ಎಳೆಯುವುದು ಏನು ಬೆಂದ? ಅವಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹದ್ದಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೋವ್ವಾ. ಜೀಗೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ನಿನ್ನ ನೆತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದನು.

ಸ್ನೇಹಿತನು ತನ್ನ ಒಳಿಕಿಗಾಗಿಯೇ ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಂದಿ ಹೇಳುವನೆಂದು ಕಾಳನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲ ನಿಜವೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕಳಾ ಕಾಕತಾಳೀಯವಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಹೊಸ ಹಾಡು ಬರೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು.

“ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಹುಚ್ಚು ಮಾಡು ಬರೆಯುವುದೇ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ನಾನು ಹುಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬರುವವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಎಮ್ಮೆ ಹಿಂಡಬಾರದೇ? ಸಗಣೆ ಬಾಚಿ ಬೆರಣೆ ತಟ್ಟಬಾರದೇ? ನಾವೆನ್ನೂ ಬರೆಯುತ್ತಾ ಕೂಡುವ ದೊಡ್ಡಳೇ? ಕೈ ಕಾಲಾಡಿದ ಹೊರತು ಕೂಳು

ಸಿಕ್ಕಿದ ಪುತ ನಮ್ಮದು. ಹಾಡು ಬರೆಯೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಕುಮಾಡಿ ಕೆಲಸ ನೋಡು!” ಎಂದು ಕಾಳ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದನು.

ಕಳಾ ಕೂಡಲೇ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಎಮ್ಮೆಯನ್ನು ಹುಂಡಿ ಒಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೇನೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಮರುದಿನ ಬಿಡುವು ವೇಳೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆರಣೆ ತಟ್ಟುವುದರಲ್ಲೇ ಕಳೆದಳು. ಅಂತೂ ಅಂದಿ ನಿಂದ ಕಳಾ ಹುಡುವುದೂ ಬರೆಯುವುದೂ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂತಿತು. ದಿನಾ ಏನೋ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆಯೇ ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಾಡು ಕಟ್ಟ ಬರೆಯುವ ಯೋಗ ತಪ್ಪಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ತುಂಬಾ ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಆ ನೋವನ್ನು ಅವಳು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಕಾಳನು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಗಿಡಮರಗಳಿಗೆ ನೀರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಅವನ ಸ್ವಭಾವದಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ

ಹಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕೆಂಗಿನಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಸಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಭೀಮನಾಯಕರು, ಕಾಳನನ್ನು ಹೋಡಿ, "ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಸುಮ್ಮನಿರಬಾರದೇಮೋ? ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಕಿವಿಚುಚ್ಚುವ ಹಾಗೆ ರಾಗ ತೆಗೆಯುತ್ತೀ? ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರ ಬಾರದೆ? ನಿನ್ನ ಹರಟೆ ಹಾಡಿನ ರೋದನೆ ಕೇಳಿ ಸಾಕಾಯಿತು" ಎಂದು ರೇಗಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದರು.

ಅವರ ಮಾತು ಕಾಳನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅಂದಿನಪರಗೂ ಅವನ ಹಾಡನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು, ಈವರೆಗೂ ಆ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನನ್ನು ದೂರದವರು, ಬೇಸರಪಡದವರು ಈ ದಿನ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರಲ್ಲ! ಅವನು ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಇಬ್ಬು ದಿನ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನಿಂದ ಮಾತಲಾಗ ರಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿತು.

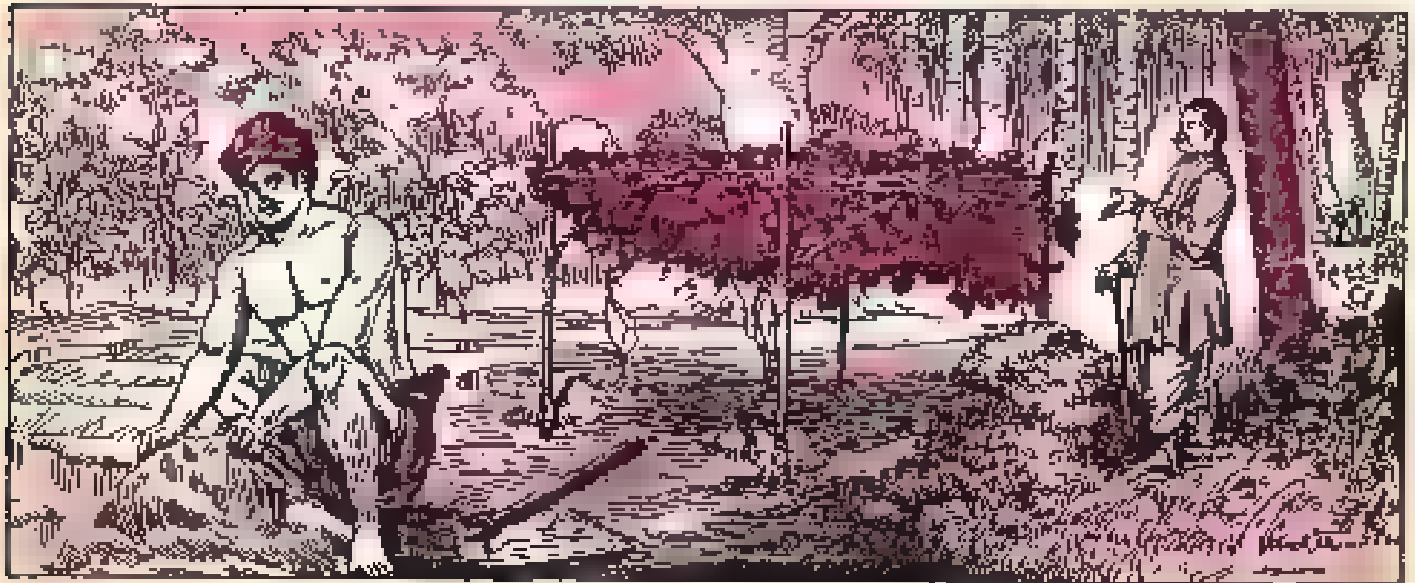
ಆಮೇಲೆ ಎರಡುಮೂರು ಸಾರಿ ಕಾಳನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಹಾಡಿಬಿಡುವುದೂ, ಭೀಮನಾಯಕರಿಂದ ಬೈಗುಳು ತಿನ್ನುವುದೂ ಆಯಿತು. ಮುಂದೆ ಹೇಗೋ ಅವನು ಹಾಡುವ

ದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನಾದರೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ತುಂಬ ತಗ್ಗಿಹೋಯಿತು.

ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಒಂದು ದಿನ ಭೀಮನಾಯಕರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎನೋ ಕಾಳಾ, ನೀನೀಗ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿಬಿಡುವ ಆಲೋಚನೆ ಇದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ನಾನು ಹಾಡಬಾರದು ಎಂದಿರಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ? ಹಾಡದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಕೆಲಸವೇ ಸಾಗದು. ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಲಿ? ನನ್ನ ಲೆಕ್ಕ ತೀರಿಸಿ ಕಳಿಸಿಬಿಡಿ. ಹಾಡುತ್ತಾ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಬೇರಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಭೀಮನಾಯಕರು ನಕ್ಕು, "ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನಿನ್ನ ಹಾಗಿನವಳು ತಾನೇ! ಅವಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳು ಹಾಡು ಬರೆಯುವುದನ್ನೂ ಹಾಡುವುದನ್ನೂ ಏಕೆ ಕೂಡದೆಂದೆ? ಕಳಾಭಿಮಾನ ವನ್ನು ಹಾಗೆ ಅಡಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವಳೂ ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ಸಂಕಟಪಡುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳ ಸಂಕಟ ತಿಳಿದು ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂತಲೇ ನಾವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ ಹಾಡಿಕೊಂಡೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೇ ಹಾಡುತ್ತಾ ಬರೆಯುತ್ತಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ" ಎಂದರು.

ಕಳ್ಳಕಾಡಲು

ಊರ ಹೊರಗೆ ಕಾಡಿನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಾಸವಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವವರು, ಆ ಕಾಡಿನ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ಕತ್ತಲಾದರೆ, ಆ ಮುದುಕಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದ್ದು, ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

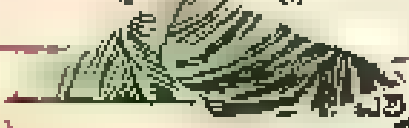
ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಿತ್ತು. ಕಳ್ಳರಿಗೇ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕಳ್ಳರು ಕೂಡಾ ತಾವು ಕದ್ದ ಧನವನ್ನು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಆ ಮುದುಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗ ಅವಳಿಗೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಆ ಮುದುಕಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಮುತ್ತಿನ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿ, "ಇದನ್ನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೋ. ಇದು ಒಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನದು. ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗ ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಈ ದಾರಿಯಾಗಿ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ಕೊಂಡು ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಲ್ಲೇ ಇರು

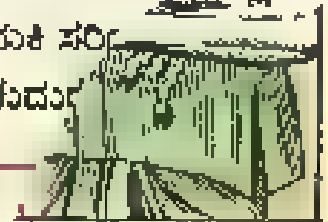
ತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಮನೆ ಮುಂದಿರುವ ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು, ಈ ಹಾರವನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದ ಮುತ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಯಾರೋ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಈ ವಿವರಾಡಿಗೆ ಮುದುಕಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಆ ಕಳ್ಳನ ಇದಿರಿಸಲ್ಲಿಯೇ, ನೆಲವಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಮೂರು ಮಡಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನದರೊಳಗೆ ಆ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕಿಟ್ಟಳು. ಕಳ್ಳ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಆ ಕಳ್ಳ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಕತ್ತಲಾಗುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು, ಆ ರಾತ್ರಿ ಮುದುಕಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಮುದುಕಿ ಸರಿದಾರನ ಮಗ ತನ್ನ ಕುದು

ಮತ್ತಿನಾಥರಾವ್

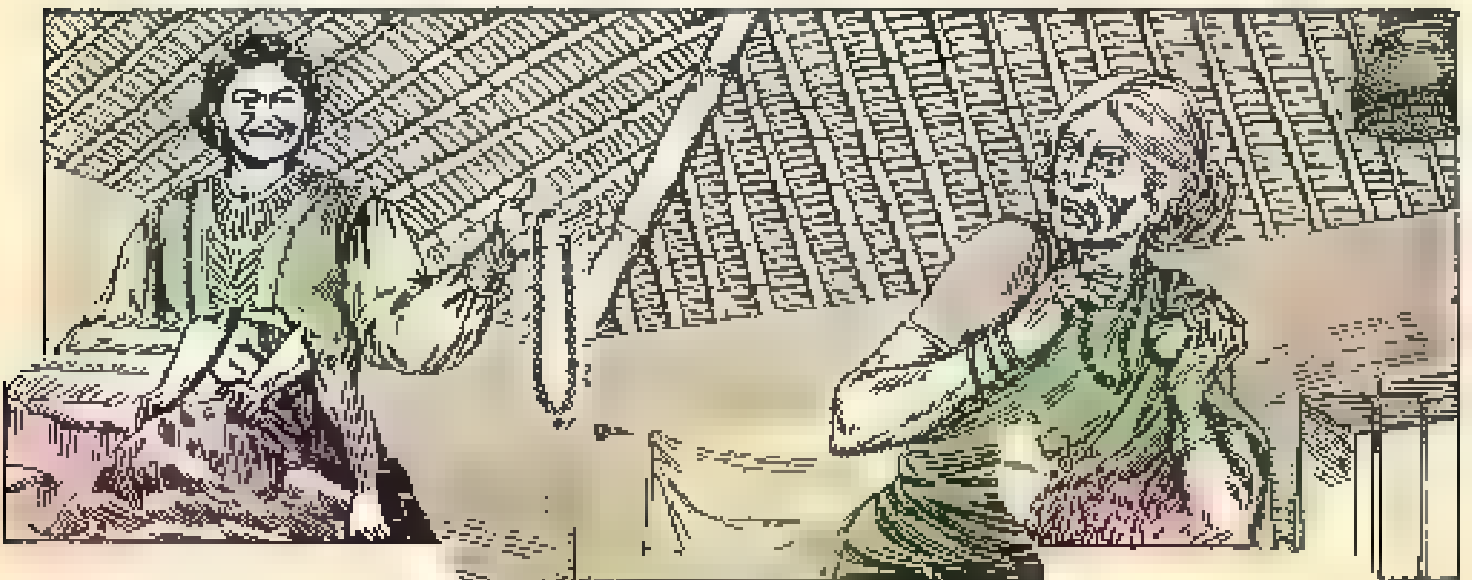
ಮನೆಯ ಮುಂದಿದ್ದ ಪುರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ಬಂದನು. ಆಮೇಲೆ ಮುದುಕಿ, ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ದೃಢವಾದ ಮೇಲೆ, ಕಳ್ಳನ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ, ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡದೆ ಕಿಟಕಿಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಕಾವಲು ಕುಳಿತಳು. ಬರುವ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಬಲು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಹತ್ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆದರೆ ಹೇಳದಂತೆ ಕಳ್ಳ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾಗ ರಿಕ್ಕೂ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳ ಬರಲಾರ ನಾದುದರಿಂದ, ಇಡೀ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರ ತಾನೇ ಅವಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಮುದುಕಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇನ್ನು ಕಳ್ಳ ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ದಭಾಯಿಸಿದರಾಯಿತು. ಹೀಗೊದೂಕೊಂಡು ಮುದುಕಿ ನೆಲುವಿನ ಮಡಿಕೆಯೊಳಗೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾರವಿದರಲ್ಲ. ಮುದುಕಿಗೆ ಗಾಬರಿ ಯಾಯಿತು. ಅವಳು ವಿನೂ ಕೋರದೆ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು.

ಆಗ ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ನಗುವೊಂದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಮೆಟ್ಟಿದದ್ದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗನು ನಿಂತು ನಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮುತ್ತಿನ ಹಾರ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಮುದುಕಿಗಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯಿಲ್ಲ.

“ಮುದುಕಮ್ಮಾ, ಈ ಹಾರ ನಮ್ಮ ವಂಶ ಒಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಇದ್ದು ಬಂದಿದೆ. ಇಂತಹ ಮಗಗಳು ಈಗ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಬೆಲೆಯೂ ತುಂಬ ಹೆಚ್ಚು. ನಾನು ಇಷ್ಟು ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ಅಸ್ತಮಾನ ವಾಗುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಹಾರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದು, ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆಂದು ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಈ ಹಾರವನ್ನೂ ಕುದುರೆಯನ್ನೂ ಯಾರು ಕಾವಲು ಕಾಣುತ್ತಾರೆಯೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಂತು. ಆ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಮೊದಲು ಕಳ್ಳನ ಮೇಷದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೋಸ ಮಾಡಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬಹುವಾನ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೋಮ್ಮ” ಎಂದು ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗನು, ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ವಿರಳೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮುಗ್ಧ ಸೋಮವ್ರ

ಸೋಮವ್ರನಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೊನೆಯ ಇದ್ದಿತು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯವನಾದರೂ ಮುಗ್ಧ ಸುಗಮನು. ಕೆಲವು ಗ್ರಾಮದವರಾದ ಪಾಂಡು ಸೋಮನು ಕಾಯಕ ಬಿಟ್ಟು, ದೇಹಾಧ್ಯಾತ್ಮದ ಮಹಿಮೆ ತಿಳಿದು ಒಳ್ಳೆಯ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸೋಮವ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು.

ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲವು ಪಾಂಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು, ಸೋಮವ್ರನಿಂದ ಅವನ ಕೈಗೆ ಹಸ್ತರೂಪವಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಪಾಂಡು ಕೆಲವು ದಿನ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದು, "ಅಣ್ಣ, ಈ ಹಸ್ತ ರೂಪವಾಯಿತು. ನೀನು ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟದ್ದೊಂದು ಬಾರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ" ಮುಖವಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಬಾರು ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು.

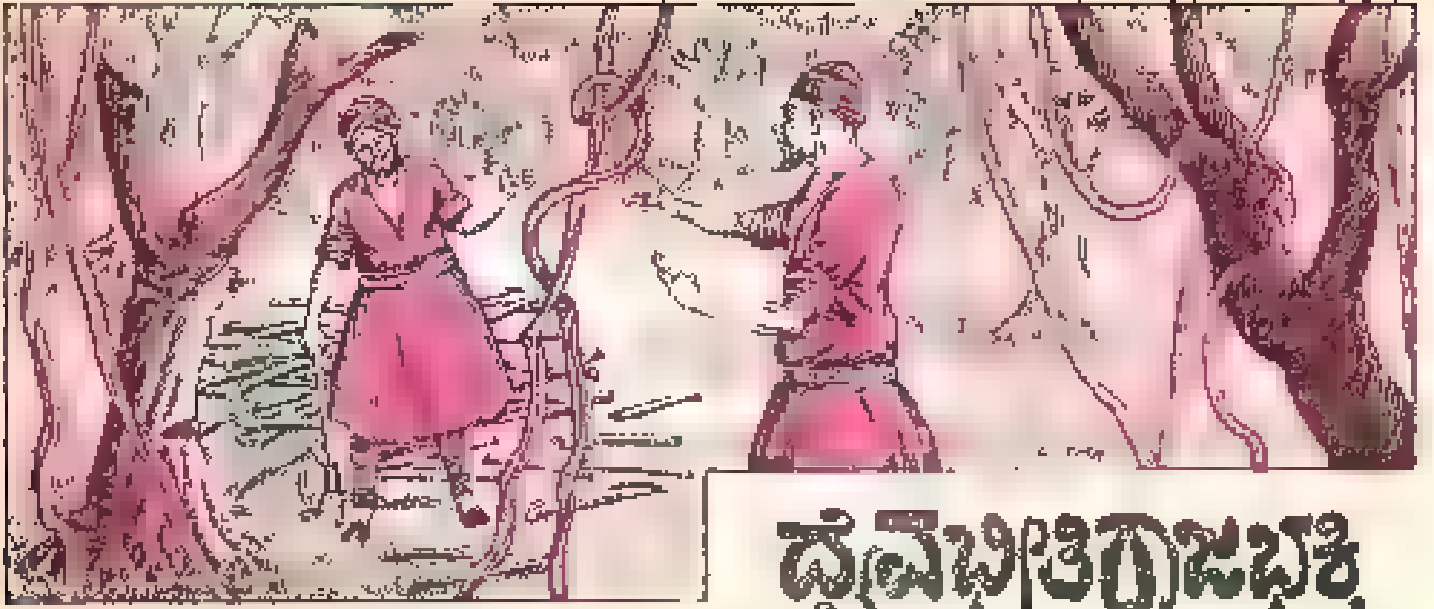
ಸೋಮವ್ರ ಆ ಹಸ್ತರೂಪವಾಯಿತು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವನ ಇಷ್ಟರಂತೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಂದು ಬಾರು ಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಪಾಂಡು ಕೆಲವು ದಿನ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದು, "ಅಣ್ಣ, ಆ ಹಸ್ತ ರೂಪವು ಮತ್ತೆ ಈ ಬಾರು ಕೊಂಡು ನೀನು ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟದ್ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಾರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ಅದು ಮಹಿಮೆ ನೀಡಿದೆ ಒಳ್ಳೆಯದು". ಇದನ್ನು ಮುಗ್ಧನಾದ ಸೋಮವ್ರ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಎರಡು ಮೂರು ಸಾರಿ ಮಾಡಿ ಪಾಂಡು ಸೋಮವ್ರನ ಮನೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡದಾದ ಕೊಡ್ಡಿದ ಬಾರನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾನೆ.

ಸೋಮವ್ರ ತನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದನೆಂದುಕೊಂಡನು.

ದೈವಭೀತಿಗಿಜಭಕ್ತಿ

ಇದರಾಣ ದೇಶದ ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇಬ್ರಾಹೀಂ ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವವರಿದ್ದರು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ದಿನಾ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮಾರು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಆದಾಯವು ಅವರಿಬ್ಬರ ಖರ್ಚಿಗೆ ಸಾಕುಸಾಲದಷ್ಟೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಈ ಬಡತನದ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ವಿಮೋಚನೆ ಕೊಡುವುದೆಂದು ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಲೋಚಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ರಾಹೀಂ ದೈವಭೀತಿಯೂ ರಾಜ ಭಕ್ತಿಯೂ ಇರುವವನು. ಅದಾದರಿಂದ ಅವನು ದೈವಕ್ಕೂ ರಾಜನಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಾನು ಧನವಂತನಾಗಬೇಕೆಂದು ಒಯಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ನಂಬಿಕೆಗಳೇನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ ದೈವವಾಗಲೀ ರಾಜನಾಗಲೀ ತನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲಾರರಾದುದರಿಂದ, ತಾನು ಧನವಂತನಾಗುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಅಗತ್ಯವೇನಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶ.

ಒಂದು ದಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನಿಗೆ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಒತ್ತು. ಅವನು ಇಬ್ರಾಹೀಂನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ನೋಡು ಇಬ್ರಾಹೀಂ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಿಧಿನಿಕ್ಷೇಪಗಳಿರುತ್ತವಂತೆ. ನಮಗೆ ಅಂತಹುದೇನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು! ಸಿಕ್ಕಬೇಕಲ್ಲ!" ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟನು.

"ಹಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ನಮಗೇನು ಲಾಭ? ನಿಧಿನಿಕ್ಷೇಪಗಳು ರಾಜನಿಗೆ ಸೇರುವಂತಹುದಾಯಿತಲ್ಲ! ಅಂತಹುದು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಸೇರಿದುದೆಂಬ ನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗೆ ಸೇರುವುದೇ ಸಂಪ್ರದಾಯ" ಎಂದ ಇಬ್ರಾಹೀಂ.

"ನಿನ್ನ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿತು. ಹುಚ್ಚು, ಹುಚ್ಚು!" ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಶಾಪ ಹಾಕುತ್ತ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಮರುದಿನ ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಇಬ್ರಾಹೀಂಗೆ ಒಂದು ಬೊಡ್ಡ ಮರದ ಬೊಡ್ಡ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಕಷ್ಟ

ವಟ್ಟು ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಎರಡು ಭಾಗವಾಗುವಂತೆ ಸೀಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಭಯವೂ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಮೊದ್ದು ಬೊಡ್ಡೆಯ ಅಡಿಯ ನೆಲದ ಪೊಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರವಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಚಿನ್ನದ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಚ್ಚಳವೂ ಇತ್ತು. ಆ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಲು ಪಾತ್ರದ ತುಂಬು ಬಂಗಾರದ ದೀನಾರಗಳಿದ್ದುವು.

ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಇಸ್ಕಾಯಿಲನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋದನು. ಇಬ್ರಾಹೀಂನನ್ನು ನೋಡಿ ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್ ತುಸು ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದನು. ತನಗೆ ಬಂಗಾರದ ದೀನಾರ ತುಂಬಿದ ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ. "ಅದನ್ನೇನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದಿರುವಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಇನ್ನೇನು ? ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಾದ ಪಹಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದ ಇಬ್ರಾಹೀಂ.

"ಒಳ್ಳೇ ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ಹಿಡಿದವನೆಂದರೆ ನೀನೇ ನಿಜ. ನಿನಗೊಂದಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಒರುವುದಿಲ್ಲ ಹೋಗು. ಹೋಗು ಹುಚ್ಚ ! ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದ್ದನ್ನೆ ನಿನಗೂ ತಲೆ ಸರಿಯಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ತಲೆ ಸರಿಯಿಲ್ಲ !" ಎಂದು ಸಿಡುಕಿಕೊಂಡ ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್.

'ಸ್ಕಾಯಿಲನಿಗೆ ನನಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಸಿಗುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕುಡುಕುತ್ತಾ ಅದಾಗಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಐಶ್ವರ್ಯ ಮತನಾಗಲಾರೆ" ಎಂದ ಇಬ್ರಾಹೀಂ.

ಘೃಣ್ಯಾಗಿ ತುಂಬು ಪರಿತಪಿಸುವ ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ದೀನಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಸಹಾ ಬಿಡಬಹುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ರಾಹೀಂಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನು ಬಂದಿಗೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಒಂದು ಪಕ್ಕ

ದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಆ ಬೊಡ್ಡೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಬಂಗಾರದ ಪಾತ್ರವು ಕಾಣದಂತೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ ಇಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿ, ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ತಂದನು. ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ ಹಾಕಿ ಬಂಗಾರದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ರಂಜಿಧಾನಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೋಗಿ ಬಾದಷಹರ ಪಾದಗಳ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟು. ಅದು ತನಗೆ ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತುಂಬಿದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು.

ಬಾದಷಹನು ತುಂಬಿದ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ರಾಜಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ವಿಜಾನೆಯಿಂದ ನೂರು ದೀನಾರಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಇಬ್ರಾಹೀಂಗೆ ಒಡು ಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಇಬ್ರಾಹೀಂ ಆ ಧನದಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಸಣ್ಣ ಪಾಪಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು.

ಇದು ನಡೆದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ, ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್ ನಕಲೀ ಬಂಗಾರದ ದೀನಾರಗಳನ್ನು,

ಅವನು ಬುಂಗಾರವೆಂದು ರಾಜಧಾನಿ ನಗರದಲ್ಲಿ
ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಸಂಗತಿ
ಇಬ್ರಾಹೀಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಇಬ್ರಾಹೀಂ
ಇಸ್ಕಾಯಿಲನ ಮನಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಿಜ
ಸಂಗತಿ ಎನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಬೇಗಬೇಗನೆ
ರಾಜಧಾನಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

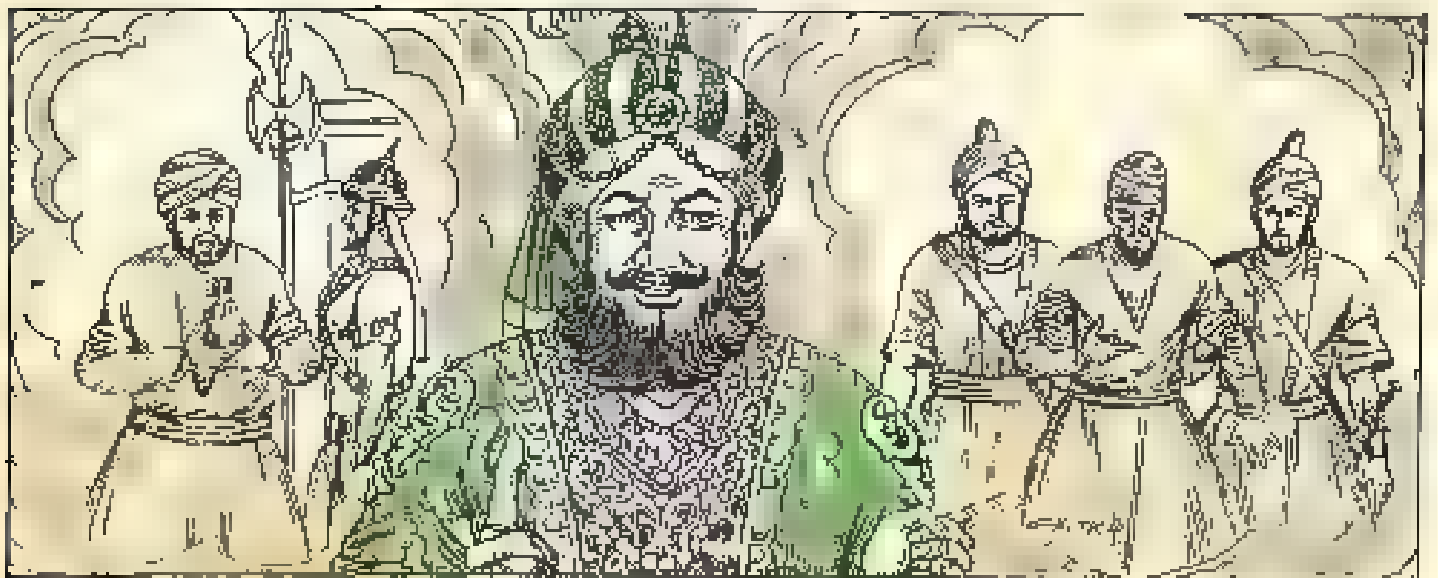
ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್ ಬಾದಷಹನ ವಿಚಾರಣೆಗಾಗಿ
ಫಿರಂಗಿಧರದ್ದನು. ಇಬ್ರಾಹೀಂ ಬಾದಷಹ ದರ್ಶನ
ಮಾಡಿ, ಇಸ್ಕಾಯಿಲನಿಗೆ ತಾನು ಹಾವಿನಾಗಿದ್ದನೆ
ನೆಂದೂ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ
ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಬಾದಷಹನು ಇಬ್ರಾಹೀಂನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು
ಕೇಳಿ, ಸುಖವರದಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು :

"ದೈವಭೀತಿ, ರಾಜಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯ
ಬದ್ಧವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂಬವರು ಸುಖವಾಗಿರ
ಬಲ್ಲರು. ಇವುಗಳಿಗೆ ವ್ಯತಿರೇಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವವರು
ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ
ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳಿ. ಇಬ್ಬರು ಕಟ್ಟಿಗೆ
ಒಡೆದು ಮಾರಿ ಒದುಕುವ ಬಡವರಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬ ದೈವಭೀತಿ ಮತ್ತು ರಾಜಭಕ್ತಿ ಉಳ್ಳವನು.
ಒಂದು ದಿನ ಬಾದಷಹನು ವಾಯುವಿಹಾರ
ಮಾಡುತ್ತ ಕಾದಿಗೆ ಹೋದ. ಅವರಿಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷಣೆ

ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಬಾದಷಹನು ನಕರೀ
ಚಿನ್ನದ ದೀನಾರಗಳು ತುಂಬಿದ ಎರಡು ನೆಕ್ಕರೀ
ಚಿನ್ನದ ಬಿಂದಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಯುವ
ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹುಗಿದಿರಿಸಿದನು. ಅವುಗಳು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ
ದೊರಕಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯವನು ತನ್ನ ಚಿನ್ನದ
ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಬಾದಷಹನಿಗೆ
ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿ ನೂರು ನಿಜವಾದ ದೀನಾರಗಳನ್ನು
ಒಹುಮಾನ ಪಡೆದ. ಎರಡನೆಯವನು ಎಲ್ಲವೂ
ತನಗೇ ಬೇಕೆಂಬ ದುರಾಶೆಯಿಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ
ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಆ ನಕರೀ ಚಿನ್ನವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗ
ಪಡಿಸಲು ಹೋಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಮೊದಲನೆಯವನು
ಇಬ್ರಾಹೀಂ, ಎರಡನೆಯವನು ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್."

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಬಾದಷಹನು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ
ಸಭಕರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಇಬ್ರಾಹೀಮನ
ಜಾಮೀನಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಅವನ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ
ಕೂಡಾ ಬಾದಷಹನು ಇಸ್ಕಾಯಿಲನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಬಿಟ್ಟನು. ಇಸ್ಕಾಯಿಲ್ ಬುದ್ಧಿ ತಂದುಕೊಂಡು
ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟನು. ಇಬ್ರಾಹೀಂ ಅವ
ನನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಗಸ್ಥನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡನು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡ
ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರೆಂಬ ಒಳ್ಳೆಯ
ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಗುಣಪಾಠ

ಒಂದಿನಾ ನೋಡು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆಯೂ ಬೀಳಿಯೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಕಡೆಗೆ ಜನರೆಲ್ಲ ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ದೇಶದೊಳಗಿನ ಸುಖವೂ ಸೆಮ್ಮದಿಯೂ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಾದ ಪ್ರಚಂಡಸೇನನು ಬಿಂತೆಗೊಳಗಾದನು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ವಿಜಾನೆಯಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ವಿಜಾನೆಯಾರಿಯಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದರೂ, ಹಣದ ಚಲಾವಣೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಬೆಲೆ ವಾಣಿಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆಯಿತು.

ಇಂತಹ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಬರದ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡುವುದೆಂದು ರಾಜನು ಮುಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರೊಂದಿಗೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆಯಾರೂ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಪುರೋಹಿತರು ಮಾತ್ರ ಹೋವಂಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಪಡಿಸಿದರೆ ಈ ಬಗೆಯ ಬಾಧೆಗಳೇನೂ ಇರಲಾರದೆಂದರು. ಪ್ರಚಂಡಸೇನನು ಆ ಪುರೋಹಿತ

ರನ್ನೇ ಆ ಹೋವಂ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ನಿಯಮಿಸಿ ಆದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಭಸವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು.

ಹೋವಂಗಳು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನಡೆದುವು ಕೆಲವರು ಕೋಳಿ ಮೊಕೆ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಬಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು. ದಿನಾದರೂ ಬೆಲೆ ಇಳಿಮುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಧಾನ್ಯಗಳೂ ಇನ್ನೂ ಇತರ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಲಪುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವವರು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾದುದರಿಂದ, ಪ್ರಚಂಡಸೇನನು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನೂ ಕರೆಸಿದನು.

“ನೀವು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮಾರಿದರೆ ಬೆಲೆ ತಗ್ಗಿದಂತಾಯಿತಷ್ಟೇ ನೀವೇ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುವಿರಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಚಂಡಸೇನನು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಅವರು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, “ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಗೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾದುದರಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹಣಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಸರಕನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ನಾವು ಮಾರಿ, ಬೇಗೆ ಮಾರಲು

ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು ಪ್ರಭುಗಳೇ? " ಎಂದರು. ಪಾಪಾರಸ್ಥರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಂಡಸೇನನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ ಜೈರು ಹಾಳಾಯಿತೆಂದಾಗಲೀ, ಹುಳಬಿದ್ದಿತೆಂದಾಗಲೀ ಸಮಾಚಾರ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದೆಂದರೇನು? ಅರ್ಥ ಎಲ್ಲದ ಮಾತು. ವರ್ತಕರು ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಂಬಾರ ಜನಸಂಗಗಳನ್ನೂ ಆಡಗಿಟ್ಟು ನಾಟಕವಾಡುವರೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಅವನು ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೇಳಿದವರನ್ನು ದಂಡಿಸುವೆನೆಂದು ವರ್ತಕರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಟ್ಟನು.

ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡ ಏತಕರ್ತೃಯೂ ತಮ್ಮ ಅಂಗಳ
ಬಂಡಸಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟರು. ದುಡ್ಡಿಧ್ವನಿಗೆ
ಮಾತ್ರ, ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದಂಥೆಲ್ಲ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿ
ನಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುವು.

ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶಾಭಿಮಾನಿಗಳಿಗೆ ಪೋಷಿಸಿದ
ಮಂತ್ರಿಕುಮಾರನಾದ ರವಿವರ್ಮನು ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ
ತಿರುಗಿಬಂದನು. ತಿರುಗಾಡಿಬಂದವನಾದುದರಿಂದ
ದೇಶವು ಎಷ್ಟು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸ್ಥಿತಿಗೆ
ತರಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಕೂಡಾ

ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಆರೋಚನೆಯನ್ನು ಪ್ರಚಂಡಸೇವನೆಯಿಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಪ್ರಚಂಡ ಸೇವನೆಯೂ ಆ ಉಪಾಯವು ಸರಿಯೆನಿಸಿತು.

ಅಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊರದೊಡಗಲಿಂದ ತರಿಸುವುದಾಗಿಯೂ, ಇನ್ನು ಪ್ರಜೆಗಳು ನಿಶ್ಚಿತ ರಾಗಿರಬಹುದೆಂತಲೂ ರಾಜನು, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಅಗ್ನಿದಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಗಳ ಸಾಲು ಬರತೊಡಗಿದುವು. ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಛಾನ್ಸರ ಮೂಟೆಗಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವರ್ತಕರು ಗೆಲ್ಲಾ ನಡುಕ ಉಂಟಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವರು ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟ ಛಾನ್ಸ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವರು? ಅವುಗಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಅತ್ತಾರಿಗೆ ಇನ್ನು ಶಾಪಿಲ್ಲವೆಂದೂಕೊಂಡು, ಅವರಲ್ಲಿ ಕೂಡಲೇ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ಅಂಗಡಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಬಿರುಕಾಗಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಕುಳಿತರು.

ಜರಗಾಲ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಗ್ನಿ ದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಸಿಗ ತೊಡಗಿದುವು. ಮಂತ್ರಿ, ಕುಮಾರನು ತರಿಸಿದ ಉಮಿಯ ಬೇಲಗಳನ್ನು ರಾಜಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಭವ್ಯ ವಾಗಿ ಇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟುವು.

ವೀರವೃತ್ತದ ಪರಾಯನ

ಘನಾ ತೀರದ್ಧ ಕುಜಂಗನು ಚಕ್ರಮೊಂದು
ಹಾಕುವತ್ತು, ದ್ರವಿವವು ಅದರ ಹಾಕುಧಾನು
ಅದ್ವಾ ಪಾರ್ವತ ಕಾಣು ಶೋಕ ಪಾ
ಶ್ರಮಗಲ್ಲ ಪೂವುರೂ ವೈಪರಾಜರಂದು
ಹೆಸರು ಪವದಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಶ್ರೇಷ್ಠ
ಮಹಾಸಿದ್ಧಿಯೊಂದು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲೊಂದು
ಇದ್ದುದು ವೀರರು. ಕಾಣು ಚಂದ್ರಧ್ವಜನ
ವೀರವೃತ್ತದೊಂದು ಮಾಡು.

ವಿಜಯ ಶ್ರಮವಾಗಿ ಖಾರಕ ವೆಂಶಿವತ್ತು
ಅಕ್ಕಿವಿವತ್ತು ಎಂದೂ ಈ ಚಕ್ರ ಹಾಕುವತ್ತು
ವಿಜಯವು ಅರ್ಹ ಶ್ರಮವಿಟ್ಟರು. ಚಂದ್ರಧ್ವಜನ
ನಾಯಕತ್ವದ್ಧ ಕುಜಂಗನು ನಾವಿಕರು, ಸಮುದ್ರ
ವೀರದ್ಧ ಲೋಕರು ಹಾಕಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಬ್ರಹ್ಮ
ನೌಕಾಗಳನ್ನು ಹುಣು ಹೂಡಿದರು.

ವಿಜಯ ಸ್ವಸ್ಥ ಕುಜಂಗನು ಹುಣುಕಿತು. ಚಂದ್ರ
ಧ್ವಜನ ಸ್ವನಿಕರಿಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಆಯುಧಗಳಿಲ್ಲ
ದಿದ್ದರೂ ವೀರೋಚಿತವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದರು.
ಕಡೆಗೆ ಕೋಟಿ ವೈಷಮ್ಯವಾಗಿ ನಶವಾಯಿತು.

ಅದರ ಬಂದರ್ಬಾಸು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದು, ಕೆಲವೇ
ಮಂದಿ ಅಗಲಾಡುವುದಾಗಿ ಅವರು ಸಮೂಹ
ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಮಾಡಿ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ತಪ್ಪಿ
ಕೊಂಡರು.

ಪ್ರತಿವರು ಕುಜುಗವನ್ನು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಮಾಡಿ
ಹೊರತು ಆ ಪೂಜಾರ್ಥವಿರುವುದು ಅವರಿಗೆ
ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಚಂದ್ರಭಟ್ಟನ ಕಡೆಯ ಬಂಜರು
ಅವನು ಬಂದಿರಲಾಗಿತ್ತು, ಪ್ರಸಾದದ ಬಿಡುಗಡೆಗೆ
ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿ
ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

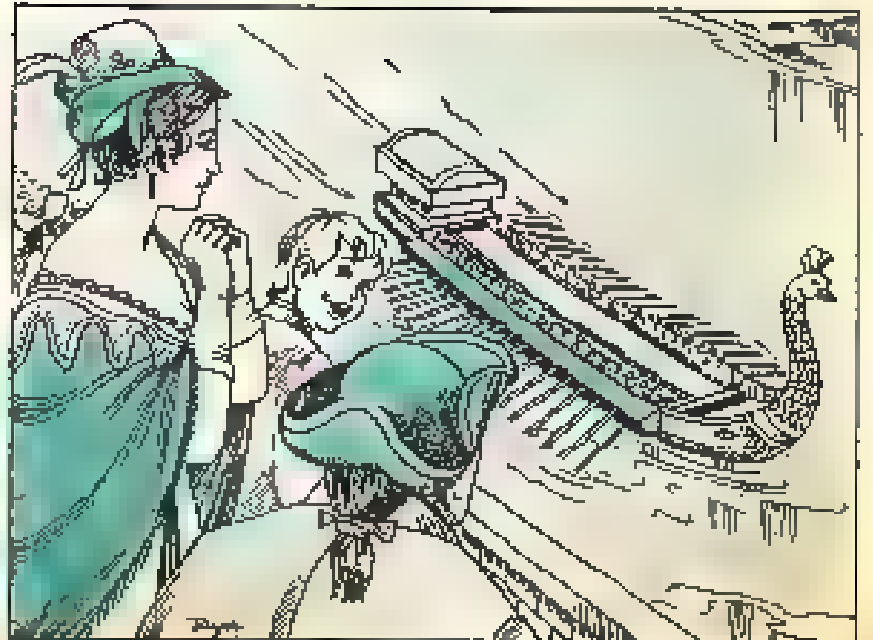
ಚಂದ್ರಭಟ್ಟನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೊರತು ಮಾಡಿ
ದಾಳು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರತಿವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ
ಹೋದರು. ಅದು ದಿನ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ
ಭಟ್ಟನು ಒಬ್ಬನಿಗಿಂತ ಒಬ್ಬನ ಸಮಾಧಿ
ಮಂತ್ರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ ಸಮಾಧಿಯಿಂದ
ಪ್ರತಿವರು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

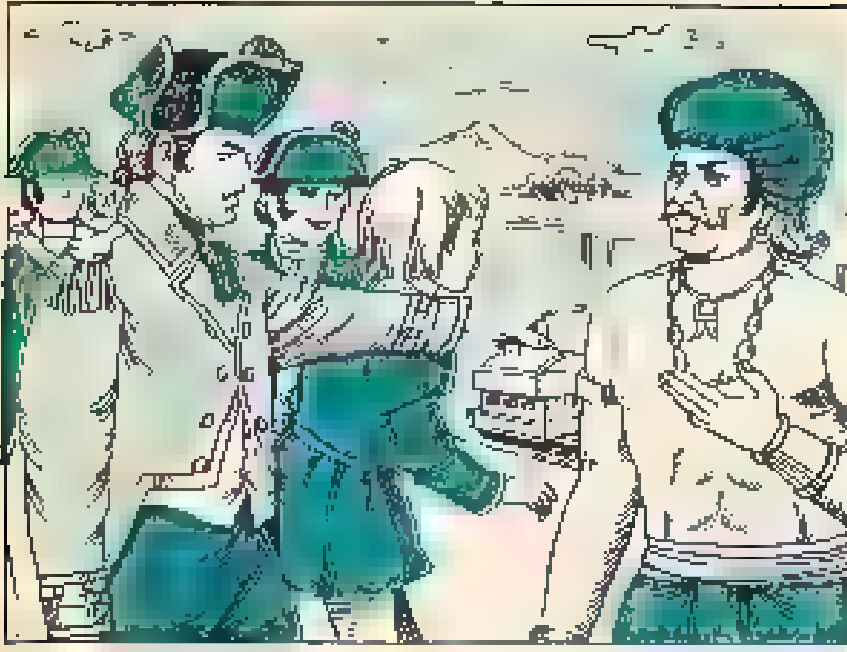
ಬೈದಿ ಬೆಂಧ್ರವರ್ಮನನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೆಳಗೆ ತಂದು
ಮಹಾನದಿಯ ತೀರದ ಬಾರಾಂಡಿಗೆ ಕೂಟ
ಯೋಗಿಗೆ ಒದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಅವನ್ನು
ಒಡೆದುಕೊಂಡವರು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸುರಿ
ಅವನು ಹೇಳುವ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವನು ಅವರನ್ನು ಅವರ ದೇಶಗಳಿಗೆ
ಅವರ ಮಗುವು ಸಾಯುವುದು ಕೇಳಿದಾಗ
ಕಳಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅವರ ಮಗುವು
ಮೃತವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅವರ ದೇಶಗಳಿಗೆ
ಕಳಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು.

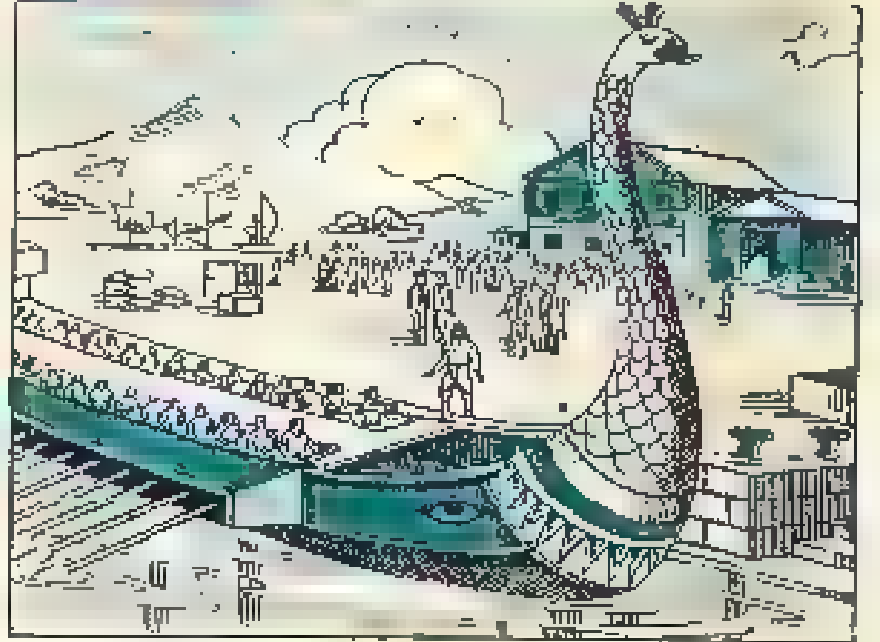
ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನದಿಯ ಮೇಲೆ
ಅಕ್ಕಂತ ಸುಂದರವಾದ ದೋಣಿಯೊಂದು
ಕಳೆಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವವರು
ಒಬ್ಬ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಮಗುವನ್ನು
ನೋಡಿ ದೋಣಿಯವರು ದೋಣಿಯವರನ್ನು. ಅವರ
ಮಕ್ಕಳು ಒಬ್ಬ ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡರು. ಅವರ
ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಅವರೊಡನೆ ಮೋಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮೊರಿಸಲಾಗಿ ಆ ದೋಣೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜನ
ದೊಡ್ಡ ಅಮ್ಮನು ತೀರಿ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ
ಇದಿಗ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಇರುವುದೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾ
ಯಿತು. "ಬೇಡಬೇಡ್ಬಾ?" ಎಂದು ದೋಣಿಗಳು
ಕೇಳಿದರು. "ಇದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ರಾಜರಾಗಿರು
ವವರೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಂತಹ ವಿಶಾಸ ನಾಳೆ
ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವವರು ಅವರೇ" ಎಂಬ
ದೋಣಿಯ ಒಡೆಯ.

ಕುತೂಹಲದಿಂದ ದೋಣಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು
ನಿಂದ ಚಂದ್ರವ್ಯಾಸನನ್ನು ಯೆಗಡೆಗೆ ಕಂಡು. ಆ
ದೋಣಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಪಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಪುಣ್ಯ
ಕರ್ಮ ಪೂಜಿಸಿದನು. ದೋಣಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು.

ಕೂಡಲೇ ಬಿಡುಬಿಡುಗಳೂ ಒಮ್ಮೆಗೂ ಅಡಿ
ದುವು ರೆಪ್ಪೆ ಮುಟ್ಟುವುದರೊಳಗೆ ದೋಣಿ
ಪರಮಧ್ವನಿ ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಎದ್ದು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ
ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಮೊರೆಯೂ ಮೊಲ
ದೋಣಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತಷ್ಟೆ. ಚಂದ್ರವ್ಯಾಸ
ನನ್ನು ಅವನ ಪ್ರಜೆಗಳೂ, ಮಂತ್ರಿ, ಪಟ್ಟಾ
ಪೋಷಿಯೂ ಬಿಡುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಈ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ರೂ. ೨೫ ಗೆಲ್ಲಿರಿ!

?

ಹತ್ತು ವಂದಿ ವರ್ತಕರು ತುಂಬಾ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಅರಣ್ಯ ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ, ಆಯುಧಧಾರಿಗಳಾದ ಮೂರು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ತಕರನ್ನೂ ಸಾಲಿಸರು. ಹಣದೊಂದಿಗೆ ವರ್ತಕರ ಉಡುಗೆತೊಡುಗೆಗಳನ್ನೂ ಎಳೆದುಕೊಂಡು, ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಲಂಗೋಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ "ಈಗ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವತ್ಯ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿರಿ, ಹುಂ" ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ, ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೂತರು.

ನಿರಾಯುಧರಾದ ವರ್ತಕರು ಕಳ್ಳರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಗಳಿದ್ದರೆ ಕಳ್ಳರು ಮೂವರಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಕಳ್ಳರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಯುಧಗಳಿಲ್ಲ. ಇವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಗಟ್ಟಿಗನಾದ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬ ಹೀಗೆ ಕಾಡುತ್ತಾ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ

"ಮೂರು ಮೂರ್ತೀ ಒಂಭತ್ತು.

ಉಳಿದದ್ದೇ ಹತ್ತು!"

ಇದೇನೋ ಹಾಸ್ಯದ ಪದವೆಂದುಕೊಂಡರು ಕಳ್ಳರು. ಅದರೆ ಉಳಿದ ವರ್ತಕರು ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ, ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಸೀಳಿ, ಸಮಯ ನೋಡಿ, ಭಕ್ತನ ಕಳ್ಳರ ಮೇಲೆ ಮೂವರಂತೆ ಬಿದ್ದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಹಾಡಿದವನು ಮೂವರು ಕಳ್ಳರ ಕೈಗಳನ್ನೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಿದನು, ಬಳಿಕ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

★

★

★

ಮೇಲಿನ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸದೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು "ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ" ಚಂದಮಾಮ, ೨ ೫ ೩ ಆರ್ಕಾಡ್ ರೋಡು, ವಡಪಳವಿ, ಮದ್ರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ಇದು ಏಪ್ರಿಲಿನ ೧೫ ರೊಳಗೆ ತರುವೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ "ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸದೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು" ಚಂದಮಾಮ, ೨ ೫ ೩ ಆರ್ಕಾಡ್ ರೋಡು, ವಡಪಳವಿ, ಮದ್ರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೬ ರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ - ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಮಾವ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು - ಎಂ. ವಿಶ್ವನಾಥ್, ಪೈನಾನ್, ಬ್ಯಾಂಕ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಮೂವಿಮೇಕರ್ಸ್ - ೫೬೦ ೦೨೩

ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
 ಗೆದ್ದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ೧೯೭೭ ಏಪ್ರಿಲ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

Sharma Studio

B. Sreesatham

- * ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ: ತೀರ್ಪಿಕೆ ಒರೆಯಬೇಕು.
- * ಫಿಬ್ರವರಿ ೧೫ರೊಳಗೆ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- * ನಮಗೆ ಬಂದ ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- * ತೀರ್ಪಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟಾಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಒರೆಯಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಜೇರಿ ವಿಷಯ ಒರೆಯ ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬

೧೯೭೬ ಡಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಿನ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

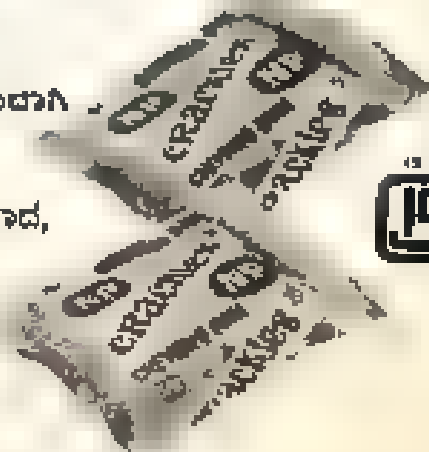
ನೊಂದರನೇ ಫೋಟೋ: ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಟ್ಟೆ
 ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ: ಗೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಹೂವು
 ಕಾಂಪಿವವರು: ಕು. ಯಶೋದ, ಪಿ. ಕಾಂಚನ್,
 ಪೋಸ್ಟ್ ಕಾರ್ಡ್, ರ. ಕ.

ತ್ರಾರೇಲಿಸ್

**ಜೊಯಿಂಗ್ ಗಮ್ ಮುಖ
ಎನ್‌ಪಿ ಅವರು ಜೊಯಿಂಗ್ ಗಮ್‌ಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ
ಕಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ**

ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆ ಹಾಗೂ ಅನುಪಮ ಸ್ವಾದ ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ
ಎನ್‌ಪಿ ಕ್ಯಾಂಕ್ರೀಸ್ ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ
ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚುನವಾಗಿದೆ
ಚಿಕ್ಕವರಿಗೂ, ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಸಹ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ,
ಮೋಡಿನ ಕ್ಯಾಂಕ್ರೀಸ್ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಅನಂದದ
ಲಜ್ಜೆಯನ್ನು ಹರಡುತ್ತವೆ. ಕ್ಯಾಂಕ್ರೀಸ್
ಜೊಯಿಂಗ್ ಗಮ್ ಸದಾ ನಿಮ್ಮ
ಸಂಗಾತಿರಾಗಿರಲಿ
ಐಎಸ್‌ಐ ಗುಣಮುಖ್ಯ ಇರುವ ಏಕಮಾತ್ರ
ಜೊಯಿಂಗ್ ಗಮ್.

ದಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಟ್ಸ್,
ಬೆ.ಗಲೂರು 560 006.

ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟಮುಖ ಪ್ರಾಚಿನ್ಯ ತಿಳಿಸಿ

ನಿತ್ಯ ಉಪ

REDDI OF CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama)

February 1977 ಮಾಯಾಪರಂಪರಾ

೧೩

[ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಜಲಗ್ರಹವನ್ನು ಮಹಾಕೇತು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಿನ ಜಲಾಶಯಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವ
ಅಲ್ಲಿ ಜಯಶೀಲ ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಆಸೆಯೊಂದಿಗೆ ಮುಳುಗಿ ಮುಳುಗುವುದು.
ಜಯಶೀಲ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರು ಜಲಪಾತದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕಣಿವೆಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಬೋದವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ
ನನ್ನು ಒಂದು ಹುರಿ ಭಕ್ಷಿಸಲು ನೋಡುವಾಗ ಜಯಶೀಲ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಂದೆದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ.]

ಧ್ವನಿಯು ಪೀಡನೆಯಿಂದಿದ್ದ ಆ ಕುಂಟ ಹುಲಿ
ಹೊದವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದವನನ್ನು ಎಟಕರಿಸಿ ಕಬಳಿಸುವ
ಎತ್ತರದೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಜಯಶೀಲನು "ಹೋ !
ಹೋ !" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿದ.
ಹುಲಿ ತನ್ನ ಮಂಗಳಾಲಿನ ಪಂಚಾದಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನ
ಕೊಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಎತ್ತಿದಾಗ, ಜಯಶೀಲನು
ಹುಲಿರ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ
ಹೋಗಿ, ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಂತೆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೆತ್ತಿ
ಹೂಡಿದ. ಅವನು ಬಿಸುಟಿ ಎರಡನೇ ಕಲ್ಲು ಅವರ
ಪೀಲೆಯೇ ಬಿದ್ದು ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿತು ಗುರೈನ್ನುತ್ತ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಯಶೀಲನು ಹುಲಿಯನ್ನು
ಸಮೀಪಿಸಲು ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೂವತ್ತು
ಅಡಿಗಳಿದ್ದುವು. ಮನುಷ್ಯನ ಕೂಗಿನೊಂದಿಗೆ ಕಲ್ಲು
ಬಂದು ಶರೀರಕ್ಕೆ ತಾಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಹುಲಿ
ಗಾಂಢೆನ್ನುತಾ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು, ಸರಿಯಾಗಿ
ತಿರುಗಲೂ ಅದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಜಯ
ಶೀಲನು ಹಾರೋಟದಿಂದ ಹೋಗಿ, ಪೆಟ್ಟುಬಿದ್ದ
ಹುಲಿಯ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಎಳೆದು, ದೂರ ಬೀಳುವಂತೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಹಾಕಿದ.
ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಸ್ವಹ ತನ್ನ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸಿದ್ಧ

"ಜಂಬವಾಪು"

ಸಾಧಕನಿಗೆ ಅಗಳಾಗಲೇ ಎಚ್ಚರ ಬರ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಹುಲಿಯ ಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅದು ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಎರಗಿತೆಂದುಕೊಂಡವನಂತೆ, "ಅಯ್ಯೋ! ಮಹಾಕಾಳಾ! ಕಾಪಾಡು!" ಎಂದು ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವರ ದಿಂದ ಕೂಗುತ್ತಾ, ಹಾರಿಬಿದ್ದದ್ದು ಕುಳಿತ. ಆಗ ಮೊದಲು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುದೇ ಹುಲಿ! "ಓಹ್! ಜೈ ಮಹಾಕಾಳಾ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಹಾರಿನಂತು, ಶೂಲವೆತ್ತುವೆನೆಂಬ ಆಭಾಸದಂತೆ ಕೈಯನ್ನೆತ್ತಿದ ಆಗ ತಾನೇ ಶೂಲವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿ, ಭಯ ದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದ.

ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಬದುಕಿರುವನೆಯು ತಿಳಿದು, ಅದೂ ಕೈಕಾಲುಗಳ ಸ್ವಾಧೀನತೆಯೊಂದಿಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದಯಶೀಲನು ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾ ಧಾನಗೊಂಡು ಆತನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹುಲಿಯ ಹಿಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ದೂಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಹಾಕಿ. ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನ ಬಳಿಗೆ

ಬಂದನು. "ಇನ್ನೇನೂ ಹೆದರಬೇಡವೋ ಸಾಧಕಾ! ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಆ ಹುಲಿಯು ಮೇಲೆ ಅವರ ಒಂದೆಯೇ ಇರುವ ನಾನು ಕಾಣುವೆನು? ಇಲ್ಲವೇನು? ಒಳ್ಳೇ ಹುಲಿ ಹುಚ್ಚಿನವ್ವಾ!" ಎ

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕ ಬೇಗಬೇಗವೇ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು, "ಓ! ಮಹಾಕಾಳನ ದಯೆ! ಜಯಶೀಲನಾ! ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೆಯಾ? ಜಲಪಾತದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದೊಂದೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಹಾರಿದ ಹಾಗೇ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಇ ಹೇಗಿದ್ದೇನೋ? ಹುಲಿಯು ಶಬ್ದದಿಂದಲೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಯಿತವ್ವಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಬಂದನು.

"ಹೇಗೋ ಏನೋ ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ನಡೆದಾಡಿಕೊಂಡೆವೆಂಬುದು ನಿಜ." ಎಂದು ಜಯಶೀಲನು, ದುಃಖಪಡುತ್ತ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೆವಳುತ್ತ ಹೊರಳುತ್ತ, ಆ ವಿಕಾರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ನರಳುವ ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮರುಕ ಬರ ಒಲವಾತದೊಂದಿಗೆ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಎ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವನು ಇನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಲ್ಲಿಯದು? ಹಗುವೆಯಿಂದ ವಿಲವಿಲನೆ ಒಸು ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಈಗಲೇ ಸತ್ತು ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹುಲಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಆಗ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಕಾಣದೆ ಹೋದ ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ನೆನೆದು ಅತ್ತಿತ್ತು ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿ. ಆ ಶೂಲ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನೇ ದಂತೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪೂರ್ವಶಾತ್ ಅದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ

ಗ ತಾನೇ ಪೂರ್ಣ ಬದುಕಿದವನಂತೆ ಆ ಶೂಲ
 ಕ್ಷಿಪ್ತಕೊಂಡು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಜಯಶೀಲನಬಳಿಗೆ
 ದನು. ಆಗ ಜಯಶೀಲನು, ಅಸಹಾಯವಾಗಿ
 ನಿರಳುತ್ತಿರುವ ಹುಲಿಯನ್ನೇ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ
 ನೋಡುತ್ತ, "ಸಾಧಕಾ, ಈ ಹುಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವ
 ಸಲಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ
 ನಗೆ ಕೈಯೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಇತ್ತ ಕೊಡು" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಜಯ
 ಶೀಲನ ಕೈಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು,
 ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ನರಕಬಾಧೆ ಪಡುತ್ತಿರುವ ಈ
 ಶಿಗ ಸಕಲ ಬಾಧೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುತ್ತದ್ದು ಪುಣ್ಯ
 ಕರ್ಮವೇ. ಅದೊಂದು ಚಿಕ್ಕಕ್ಕೆಗೆ ಸಮಾನವೆಂದು
 ಕೊಂಡು ನಾನೇ ಆ ಕಾರ್ಯ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತೇನೆ!
 ಏಕಾಕಾಳನೇ ರಕ್ಷ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕತ್ತಿಯು
 ದೇಹಿಗೆ ಹುಲಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಜಯಶೀಲನು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲೂ
 ನೋಡಿದನು. ಅದು ಯಾವ ಪ್ರದೇಶ? ತಾವು
 ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಹೇಳುವವರಾರು?
 ಸಾಧಕಾ, ನಿನ್ನೇನು ತೋರುತ್ತದೆ? ಈಗ ನಾವು
 ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕು? ಕನಕಾಕ್ಷ
 ಮಹಾರಾಜರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವಹರಿಸಿಕೊಂಡು
 ಹೋದವನೊಬ್ಬ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಯೋ, ತಪ್ಪಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ ಅವನನ್ನು ಬಿಡಬಾರದಿತ್ತು.
 "ಮೇ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಎಥಾ ಮೇಚಾಟಿಕ್ಕಿಟ್ಟು
 ಕೊಂಡಿತು!" ಎಂದ ಜಯಶೀಲ.

"ಜಯಶೀಲಾ, ಅವನನ್ನು ನಾವು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇ,
 ಇವನೇ ನಮ್ಮಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ತಪ್ಪಿಸಿ
 ಕೊಂಡನೋ ಹೇಳುತ್ತದ್ದು ಕಷ್ಟ. ಆ ಜಲಾಕ್ರಮ
 ಕೊಂದಿಗೆ ನಾವಾದರೂ ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಅವನನ್ನಂಟ
 ಕೊಂಡು ಬಿಡುಗಡೆಬಲ್ಲೆವು? ನಾವೀಗ ಆಲೋಚನೆ
 ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ನಡೆದುಹೋದ ವಿಷಯವನ್ನು

ಕುರಿತು ಅಲ್ಲ. ನಾವು ಎಂತಹ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದಾ
 ಸೇರಿದ್ದೇವೆ? ಈ ಪ್ರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ
 ಮಾನವರಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ? ಇದನ್ನು
 ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬರುತ್ತಿದೆಯೇನೋ
 ಎಂಬಂತೆ, ನದಿಯ ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ದಟ್ಟವಾದ
 ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನಡೆಯಿಂದ, ಮನುಷ್ಯ ಕಂಡದ್ದು
 ಹೊರಟಿ, ಸಾಯುವವನ ಕೂಗೊಂದು ಕಿವಿಗೆ
 ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಬೆಚ್ಚಿದ
 ಕುರಿಯ ವಿಕಾರ ಕಂಡ ಸ್ವರವೂ ಹೊರಟಿತು! ಆ
 ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪರಾಗಿ ನಿಂತರು.

"ಕಾಡು ಕುರಿಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಹಿಡಿದನೋ,
 ಕಾಡುಬಗೆರೇ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದೆಯೋ?"
 ಎಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

"ಆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಮತ್ತಾವುದೋ ಕ್ರೂರ ಮೃಗ
 ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ ಇದ್ದೀತು ಆ ಕಾಡಿನೋಳಿಗೆ ಏನು

ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ ?" ಎಂದ ಜಯಶೀಲ
 "ಇದು ಯಾವುದೋ ಅದೃಶ್ಯ ಪಿತೃಕಾಂಡವು
 ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಂತ್ರದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು
 ತೊಲದಿಂದ ಅದರ ಗುಂಡಿಗೆಯನ್ನು ಸೀಳಿಬಿಡುವೆ
 ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಆ ಮರದ ಅಡಿಗೆ ಹೆ
 ಶೂಲವನ್ನೆತ್ತಿ ಎನೋ ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣ್ಣಾಗಿ ಬ
 ತೆರೆಯುವಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಮರದ ಮತ್ತೊಂದು ಕ
 ಸೂಯ್ಯನೆ ಬಾಗಿಬಂದು ಅವನ ಭುಜವನ್ನು ಬ

ಯಾವನೋ ಬಲಿಷ್ಠನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಭುಜ
 ಹಿಡಿದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತುತ್ತಿರುವಂತೆ ಆನು
 ತೋರಲು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ನುಸುಳಿ ಈಚೆಗೆ ಬ
 "ಓಹಾ! ಜಯಶೀಲಾ! ಇದು ಯಾವುದೋ ರ
 ವೃಕ್ಷ ಅಥವಾ ಭೂತ ವೃಕ್ಷ" ಎಂದನು
 ಮಂತ್ರವು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನ ಭ
 ಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

"ಇದು ಎಂತಹ ಮರವೆಂದು ಈವರೆಗೂ ನ
 ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಷಯ ಕೇಳಿದ್ದು ನೆ
 ಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ತನ್ನ ಎಟಕೆನೊಳಗೆ
 ಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ
 ಹೀರಿ ಕೊಲ್ಲುವ ಮರವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಅಂತ
 ಮರವೂ ಇದೆಯಂತೆ" ಎಂದು ಜಯಶೀ
 ದೂರ ನಿಂತು ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬೀಸಿ
 ನನ್ನೂ, ಬಿಗರನ್ನೂ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ತ
 ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಕೊಡಲೇ ಆ ಕೊಂಬೆಗೆ ನ
 ತ್ತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರೂ ಕಳಗಿದ್ದ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಬಿದ್ದರು

ಜಯಶೀಲ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರು ಲಗುಬಗೆ
 ಹೋಗಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ
 ತಂದರು ಬಿಗರು ಈಜೆ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಬ
 ಮೇಲೇರಿ, ಮೈ ಕೊಡರಿಕೊಂಡು ತಲೆಯ
 ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಕೂಗಿತು. ಬದುಕಿ
 ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ಭಯಂಕರವದೆಯೋ ? ನೋಡಿ ಎಡೋಣ ಬಾ.
 ಎನೂ ತೋರದಿರುವ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಚುರು
 ಕುದರೂ ಬಂದೀತು" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಜಯಶೀಲ ನದಿಯ
 ಕೆಳ ಭಾಗದ ಆ ಕಾಡಿನಕಡೆಗೆ ಓಡ ತೊಡಗಿದ.

ಜಯಶೀಲನೂ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ
 ನೋಡಲು, ಭಯಂಕರವಾದೊಂದು ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯ
 ಅವರ ಮುಂದೆ ಕಂಡಿತು. ನೀರಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ
 ದೊಂಡು ಕೊಂಬೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಬಿಗರೂ.
 ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕುಳ್ಳ ಜಾತಿಯ ಮನುಷ್ಯನೂ ಮಟಮಟ
 ಕೈಕಾಲಾಡಿಸುತ್ತ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಮರದ
 ಕೊಂಬೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಎಲೆಗಳೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ
 ಅದೊಂದು ಬೋಳು ದೃಶ್ಯ ಮರದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

"ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರ ! ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ
 ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಿಗರನ್ನೂ ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನೂ
 ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರು ? ಯಾರೂ
 ಎಳೆಯದೆ ಕೊಂಬೆ ತನ್ನಂತೆ ತಾನೇ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ

"ಜಯಹೀಲಾ. ಇದು ಕಾಡಾರಗ ಒಗರಿಸಂತಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ಸವಾರಿಯ ಕುಡುರೆಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಜೀನು ಇದಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಇದೊಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ?" ಎಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

"ಇಲ್ಲಿಯದು ಎಲ್ಲವೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ! ನಾನು ಇದೇ ಆದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಬಿಡು" ಎಂದ ಜಯಹೀಲ.

ಮೊದಲು ಮರದಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಪನ ಭಯದ ಆಮೇಲೆ ನೀರಿನ ಭಯದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆದ್ದರೂ, ನೆನೆದು ಗಡಗಡ ನಡುಗುವ ಕುಳಿತು. ಜಯಹೀಲ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರನ್ನು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, ಕೈಮುಗಿದು, ಅಮ್ಮ, ಒಬ್ಬ ಸೇನಾನಾಯಕನನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕತ್ವದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಗಡೇಕಾರಿ ರಾಣಿ ತಮಗೆ ಇರುವ ಒಳಮನನ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ ನೀವು ಮಹಾಸೇನರು ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾದಿರಿ" ಎಂದನು. ಜಯಹೀಲನು ಅವನನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಏನು, ಏನಂದೆ? ಈ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಈ ರಾಣಿ, ಆ ರಾಣಿಗೆ ಸೈನಿಕರು, ಆ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅಂಥ ಅಂಗುಷ್ಠ ಸೇನಾನಾಯಕನೂ ಇದ್ದಾರಾಯಿತು! ಭೇಷ! ಭೇಷ!" ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಚ್ಚರ, ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಮರ ಇಡಹ ಮರವು ಎಲ್ಲೋ ಇದೆಯೆಂದು ಅಧ್ಯೇವಯೇ ಹೊರತು ನೋಡುವುದು ಇದೇ ವಿಧವೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನೋಡಿಬಿಡೋಣ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು, ಮರದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ತಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತ, "ಹೋ! ಜಯಹೀಲಾ! ಈ ರಾಕ್ಷಸಿ ವೃಕ್ಷದ್ದು ಇದಾಗಿ ಹಸಿವೆಯಲ್ಲವಪ್ಪಾ! ಕುಂಭಕರ್ಣನಂತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡು! ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಗಳ, ಇವ ತಲೆಬುರುಡೆಗಳ ರಾಶಿ ಇದೆ! ಸಾರ ಹೀರಿ

ಎಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ಹಿತ್ತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕುತ್ತದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ!" ಎಂದನು.

ಜಯಹೀಲನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದವು ಕೇಳಿದ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಾಗೂ ಅತ್ತಿತ್ತ ಚೆಲ್ಲಾಚಿದರಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಎಲುವುಗಳನ್ನೂ ಕಂಕಾಳಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಕೆಳಗಿನ ಕೊಡೆಯೊಂದು ಜೊಯ್ಯನೆ ಬಾಗಿಬಂದಾ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ನೋಡಿತು ಜಯಹೀಲನು ತಲೆಕೈನೆ ದೂರ ಹಾರಿ ಆ ಮರದ ಕೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಕುಳ್ಳ ಸೇನಾಪತಿ, ತನ್ನ ವಾಹನವಾದ ಬಗರಿಸ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅದರ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಜಯಹೀಲನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಣಾಪಾಯದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿ ಗಡೇಕಾರಿ ಜಾತಿಗೆ ಎಂದೆಂದೂ

ಮರೆಯಲಾರದ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಬನ್ನಿ. ನಮ್ಮ ರಾಣಿಯ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ" ಎಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದನು.

ಆ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸಾಧಕನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗುತ್ತ. "ಎಂಥ ಮಹಾಸೇನಾಧಿಪತಿಯೋ! ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅವಾಯವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೂ, ಆ ಮರದಿಂದ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿನಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮಹಾ ಕುದುರೆಯೆಂಥ ಟಗರಿಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ರಾಣೀದೇವಿ ನಮಗೇನು ಕಾಣೇ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟಾಳು? ಬಹುಶಃ ಒಂದಿಷ್ಟು ಗಣಸುಗಡ್ಡೆ ಯನ್ನೂ, ಬಿದಿರಕ್ಕಿಯನ್ನೂ ಕೊಡುವಳೆನೋ? ಸುಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿಪ್ಪ: ನಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ನಾವೂ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ" ಎಂದನು.

ಅವನ ಅವಹೇಳನೆಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಕುಳ್ಳರೇನಾಪತಿ ಮುಖಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಏನೂ ತೋರದೆ ದಿಕ್ಕುದಿಕ್ಕು ನೋಡತೊಡಗಿದ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ

ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಏನೂ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೊ- ಸದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಅವನುಗಾಗಲಿಲ್ಲವೇನೋ! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮರಗಳ ಆಚೆಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಲಕಲರವ ಹೊರಡತೊಡಗಿತು. ಜಯಶೀಲನ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೂ ಆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಬರುವ ಕಡೆಗೆ ತಿರು- ನಿಂತರು. ಬರಬರುತ್ತ ಧ್ವನಿ ಸಮೀಪವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ

ಎರಡು ಟಗರುಗಳನ್ನು ಹೊಡಿದ ರಥದ ಮ- ಒಂದು ಕುಳ್ಳ ಸ್ತ್ರೀವ್ಯಕ್ತಿ ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ನೋ- ದರು. ಅವಳ ವೇಷಭೂಷಣಗಳು ಏನಿ- ವಾಗಿದ್ದುವು. ಅವಳು ಜಿಂಕೆಯ ಚರ್ಮವನ್ನು ಸಿದ್ಧಳು. ಕೊಕ್ಕರ ಮತ್ತು ನವಿಲುಗಳ ಗವಿಗಳ ಹೊಲಿದು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಕಿರೀಟವನ್ನು ತಲೆ- ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ರಥದ ಹಿಂದೆಯೂ ಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಟಗರುಗಳನ್ನೇರಿಕೊಂಡು ಕೈ- ಭಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ರ- ರಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ "ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಮ- ಗಡೇಕಾರೀ ರಾಣೀದೇವಿಗೆ ಜಯ!" ಎಂದು ಒ- ಲಯದಲ್ಲಿ ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಳ್ಳರೇನಾಪತಿ ಪ- ನೋಗಿ. "ಜಯ ಮಹಾರಾಣೀದೇವೀ" ಎ- ಒಗ್ಗಿ ರಾಣಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು ಅನೇ- ಜಯಶೀಲ, ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿ- "ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕ ವೃಕ್ಷದ ಹಿಡಿ- ಕಾಪಾಡಿದರು" ಎಂದು ಅರಿತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿ ತನ್ನ ರಥವನ್ನು ಜಯ- ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. "ಓ, ಮಹಾಕಾಯರಾದ ಪ- ಭಾವರುಗಳೇ! ನೀವೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕ- ಬಂದವರು. ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆದರಿಸುವ ಶಕ್ತಿ- ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವೆಂದು ನನಗೆ ಭರಾ- ವರು ನೀವಿಬ್ಬರೂ! ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮ- ನಿಮಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ" ಎಂದಳು.

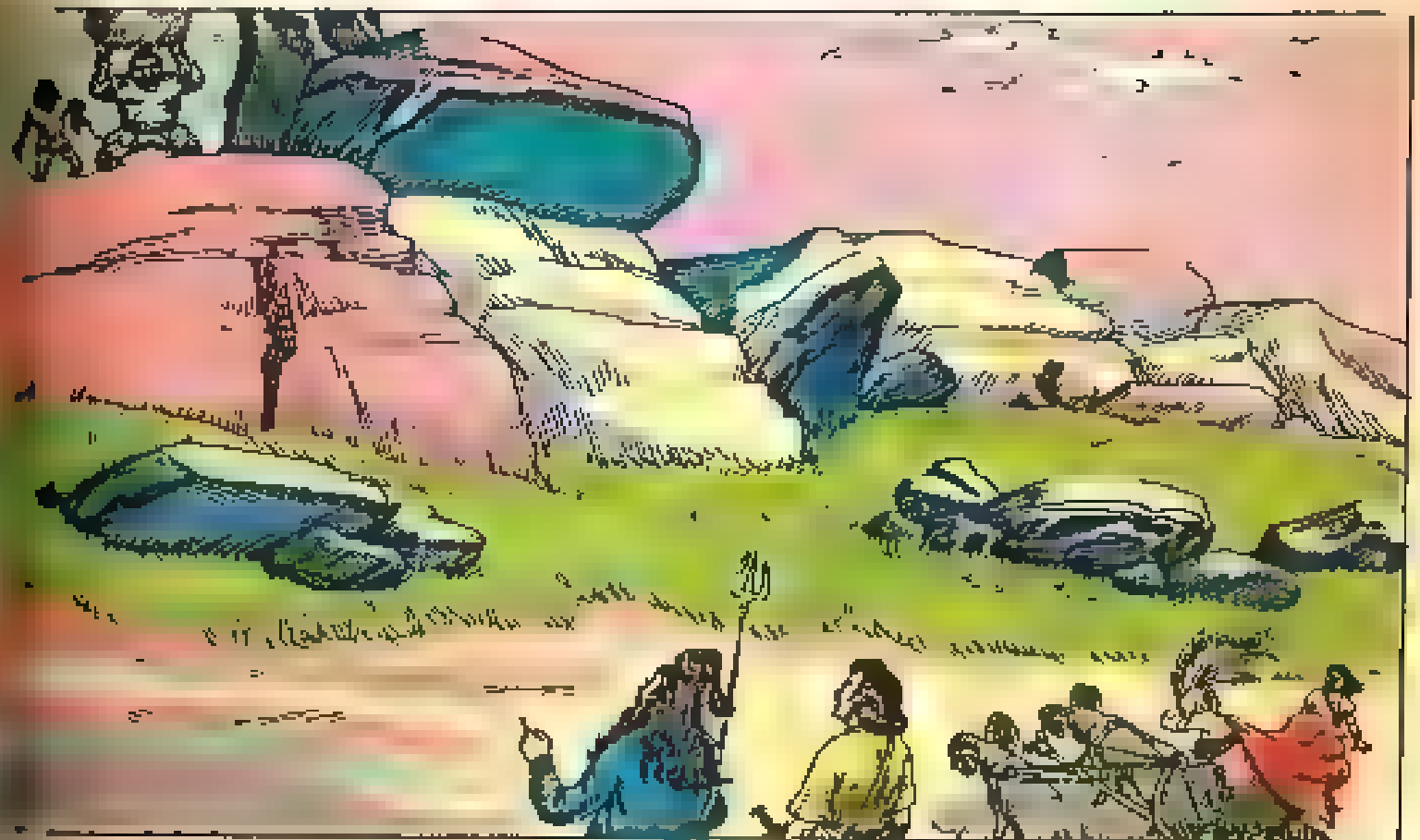
ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಜಯಶೀಲನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ "ಈ ಕುಳ್ಳಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೇನೋ ಗಾಳಹಾಕುವ ಗಿವೆ!" ಎಂದ ಪಿಸುವನಿಯಿಂದ.

"ಬಹಳ ಮಾತಿನ ಮಲ್ಲಿಯ ಹಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಪಾಪ, ಈ ಕುಳ್ಳಿ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಯಾರಿಂದಲೋ ವಿನೋದನೆಯ ಬರುವ ಹಾಗಿದೆ. ವಿಚಾರಿಸೋಣ. ಒಂದಾದರೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಣ. ಒಳಿತು ಹಿಡಿದುದರ ಫಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗಲಾರದು" ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಜಯಶೀಲನು ಹೇಳಲು, ಅದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮುಖವನ್ನು ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಿ, "ಜಯಶೀಲಾ, ನಾವು ಒಂದು ಕೋಪಗೊಂಡವರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದೆವು. ಬಂದವರು ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಈ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪುಡಿಗಾಳುಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕುವ ಸಕ್ಕಿ ಬೀಳುವುದುಂಟೇ?" ಎಂದನು.

ಸಾಧಕ, ಕನಕಾಕ್ಷ ಮಹಾರಾಜರ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಗತನದಿಂದ ಈ ಕುಳ್ಳಿಜಾತಿಯವರ ವ್ಯಾಜ

ಗಳೂ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ಪಾಣವೆಂದರೆ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೂ ಮನುಷ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವ್ಯಾಜಗಳಿಗೂ ಒಂದೇವಿಧ ಗೊತ್ತು? ಈಗ ಇವರಿಗೆ ಯಾರಿಂದ ಏನು ಕಷ್ಟ ಬರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೈಲಾದ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಮನುಷ್ಯ ಧರ್ಮ" ಎಂದ ಜಯಶೀಲ.

ಜಯಶೀಲನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದೊಂದು ಗುಡ್ಡದ ದಿಣ್ಣೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಭೀತಾವಹವಾದ ಗರ್ಜನೆಯೊಂದು ಹೊರಟಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿೊಂದು ರಾಕ್ಷಸಾಕಾರವೇ ನಿಂತಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡಡಿ ಎತ್ತರವಾದ ಶರೀರ. ಅದು ತನ್ನ ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬಿಸುಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅದರ ನಡುವಿಗೆ ಕೆಳದ ಬಲವಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಡಲೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಅವನ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಇದ್ದಿತು. ಅವನನ್ನೂ, ಅವನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ

ವಿಕ್ರತಾಕಾರವನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಕುಳ್ಳ ರಾಣಿಯೂ ಇತರ ಕುಳ್ಳ ಸಮುದಾಯವೂ ಒಣಗಿದ ತರಗಲಿಗಳಂತೆ ನಡುಗ ತೊಡಗಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯವನು ವಿಕ್ರತಾಕಾರದ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಗೀರಿದನು. ಆಗ ಆ ವಿಕ್ರತಾಕಾರವು ಕಲ್ಲನ್ನು ಹಾಗೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ಹಾರಾಡತೊಡಗಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಜಯಶೀಲನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೊಂದಿಗೆ, “ನೋಡಿದೆಯಾ ಸಾಧಕಾ, ಆ ಭಯಂಕರ ದೈತ್ಯಾಕಾರದ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಪಳಗಿಸಿ ಆಡಿಸುವವನು ಕುಳ್ಳ ಜಾತಿಯವನಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಾಗಿನ ಮನುಷ್ಯನೇ. ಆ ಪ್ರಾಣ ಎಂಥದಿರಬಹುದು?” ಎಂದನು. ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೂ ತಿಳಿಯದೆಂಬಂತೆ ತಲೆ ಆಡಿಸುತ್ತಾ ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಜಯಶೀಲನು ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿಯನ್ನು ಕುರಿತು, “ಓ ರಾಣಿಯೇ, ನಿಮಗೇನೋ ಶತ್ರುಗಳ ಕಾಟ ಎರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲಾ? ಆ ಶತ್ರುಗಳು ಈ ಭಯಂಕರ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಅದನ್ನಾಡಿಸುವ ಆ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಮನುಷ್ಯನೂ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಹೌದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿ ಅದಕ್ಕೇನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ, ಭಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಜಯಶೀಲ, ಸಿದ್ಧಸಾಧಕರ ಮುಂದೆ ಬಂದು, “ಮಹಾನುಭಾವರೇ,

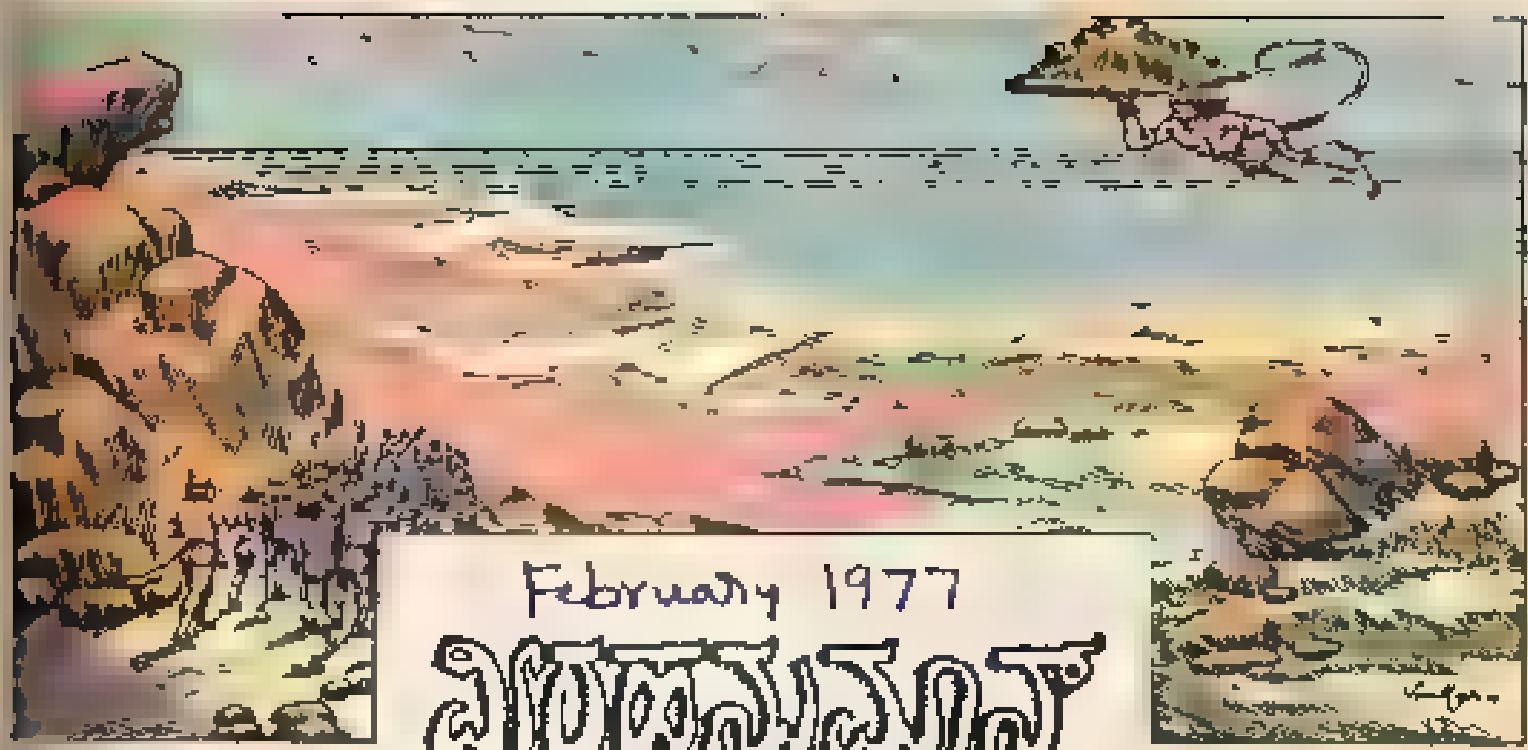
ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಿಸುವ ಶತ್ರುಗಳು ಇವರೇ ಬೆಚ್ಚಿದ ಆಚೆಗಿರುವ ನಮ್ಮಂತಹ ಕುಳ್ಳ ವರೇ. ಅವರು ತಾವು ಯಕ್ಷರಿಂದ ಉಳ್ಳ ಯಾಕ್ಷಿಕರೇಂದು, ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವರೇ. ಆಹಂಕಾರವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ!” ಎಂದಳು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ದೈತ್ಯಾಕಾರದ ಪ್ರಾಣಿ ಇಷ್ಟಬಂದುತೆ ಆಡಿಸುವವರು ಎಂದೋ ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗಿಸ ಬೇಕಿತ್ತು. ಇವರಿಗೂ ಅವರಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

“ಮಹಾಕಾಯದ ವೀರರೇ, ಆ ಭಯಂಕರ ಪ್ರಾಣಿ ನರವಾಸರ ಜಾತಿಯದು. ಅವರಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆ ಬೀಸಿಸುವವನು ನಿಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಆ ಶತ್ರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ. ಅದೇ ನಮಗೀಗ ಬಂದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕುತ. ಎಂದಳು ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿ.

ರಾಣಿಯ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಥವಾನರವು ಪ್ರಳಯ ಭಯಂಕರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಅದರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಲ್ಲನ್ನು ಗುಳ್ಳೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕುಳ್ಳ ಜಾತಿಯವರ ಮೇಲೆ ಒಗ್ಗಿಸಿ ಹಾಕಿತು. (ಮುಂದುವರಿಯುವುದು.)

February 1977

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಮಾನ

ಜ್ಞಾನವಂತನು ಹೇಳಿದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹನುಮಂತನು ಒಪ್ಪಣಿ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಬೇಕಾದ ನಾಲ್ಕು ಔಷಧದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಂಡು ತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗಿಡಗಳೂ ದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದವು. ಹನುಮಂತನು ಕೆಲ ಕಾಳ್ಕೆಗೆಟ್ಟು ಆ ಪರ್ವತ ಶಿಖರವನ್ನೇ ಗುಡ್ಡೆ ಎತ್ತಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ದೊಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟದೊಂದಿಗೆ ಅಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವೇ ವಾದಿ ವಾಸರರು ಹರ್ಷಾಶೀರೇಕದಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಇವನ್ನು ಕೇಳಿ ಹನುಮಂತನು ಕೂಡಾ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹೊಸ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಹಿಗಿಟ್ಟು, ಜ್ಞಾನವಂತ ಮೊದಲಾದ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಮಾಸ್ತುರ ಮಾಡಿದನು.

ಔಷಧ ಮೂಲಿಕೆಗಳ ಮೇಲಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದ ಗಾಳಿಯಿಂದಲೇ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಎಂಟು ದಿನ ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರಂತೆ ಉಳಿದವರಿಗೂ

ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟುಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸತ್ತು ದಿದ್ದಿದ್ದ ಇನ್ನೆಷ್ಟೋ ವಾಸರರು ಕೂಡಾ ದಿವ್ಯೌಷಧಗಳ ಗಾಳಿ ತಾಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಓಡುಕೆ ಎದ್ದರು. ಅವರ ಕಡೀರದ ಗಾಯಗಳೂ ಮೂಯಾಮಾಗಿದ್ದವು.

ಅದರಂತೆ ಔಷಧದ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಸತ್ತುಬಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸರು ಕೂಡಾ ಓಡುಕೆ ಬಿಡುಕ್ಕಿದ್ದರು. ಅವರೇ ರಾವಣನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ರಾಕ್ಷಸರ ಶರೀರವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದ ರಾಕ್ಷಸರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ರಾವಣನು, ತನ್ನ ಮರಾಢವು ರಹಸ್ಯವಾಗಿರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಔಷಧಿಗಳಿಂದಾಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವು ತೀರಿದ ಕೂಡಲೇ ಜ್ಞಾನವಂತನ ಅಪ್ಪಳೆಯಂತೆ ಹನುಮಂತನು ಆ ಬೆಟ್ಟದ ಶಿಖರವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಯಥಾ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆಟ್ಟು, ಮತ್ತೆ, ಪಾಯುವೇಗದಿಂದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಬಳಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಂದನು. ಅಮೇಲೆ ಸುಗ್ರೀವನು ಹನುಮಂತನೊಂದಿಗೆ,

“ಈಗ ನೀವು ಇವ್ವುಡಿ ಉತ್ಸಾಹದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ
ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಸರವಾರರು ಕೊಫಾರ್ಗನೂ,
ದಾವಣಗೆರೆ ಮುಗುವಿರೂ ಸತ್ತಮೋದರು. ಅದು
ದರಿಂದ ರಾವಣನು ಈಗ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಎತ್ತ
ಗಡೆಯಲ್ಲರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಲಪ್ರಸಾದ ವಾಸರರು
ದೀಪಟೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಲಂಕೆ
ಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಬೇಕು” ಎಂದನು.

ಅದರಂತೆ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ
ಕತ್ತಲೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಮುಳುಗಿದಾಗ ವಾಸರವೀರರು
ದೀಪಟೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಧಿಮುಧಿಮು ಹೊರಟರು.
ಅವರ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಪೇಗರ ಭಾವನೆಯನ್ನೂ
ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ರಾರಾಗಲ್ವಿದ್ದ ಕಾವಲಿಗ ರಾಕ್ಷಸರು
ಹಗರಿ ಓಡಿಮೋದರು. ವಾಸರರು ತಮ್ಮನ್ನು ಅದ್ವಿ
ಪಡಿಸುವವರಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಗರದ ದ್ವಾರಗಳಿಗೂ
ಒರುದುಗಳಿಗೂ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕೂತ ಮನೆ
ಗಳಿಗೂ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚುತ್ತಾಹೋದರು. ಮನೆಗಳೂ

ಮಂದಿರಗಳೂ ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾಗಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡ
ಅಗ್ನಿ ಮಾಲೆಗಳಾದವು. ಮನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮನೆ
ಯೊಳಗಿನ ಅಮೂಲ್ಯ ವಸ್ತುಗಳೂ ಕುರಿದು.
ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ರಾಕ್ಷಸ ಕುಟುಂಬ
ದವರು ಅತನಾದ ಮಾಡ ಕೊಡಗಿದರು. ಈ ಬೆಂಕಿ
ಯಿಂದ ಅನೇಕಮಂದಿ ರಾಕ್ಷಸರೂ ಸತ್ತರು.

ಸತ್ತಮೋದ ವಾಸರರನ್ನು ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬದುಕಿ
ಬಂದರೆಂದು ಕಿಳಿಯದೆ, ನಿರ್ವಾಹತೋರದೆ, ರಾಕ್ಷಸರು
ಮತ್ತು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಬೇಗ ಬೇಗ
ಇದ್ದುದಿದ್ದ ಸೈನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದರು. ಈ
ಅವರು ಲಂಕಾನಗರಮೊಳಗೆ ವಾಸರರನ್ನು ಇದ್ದ
ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು.

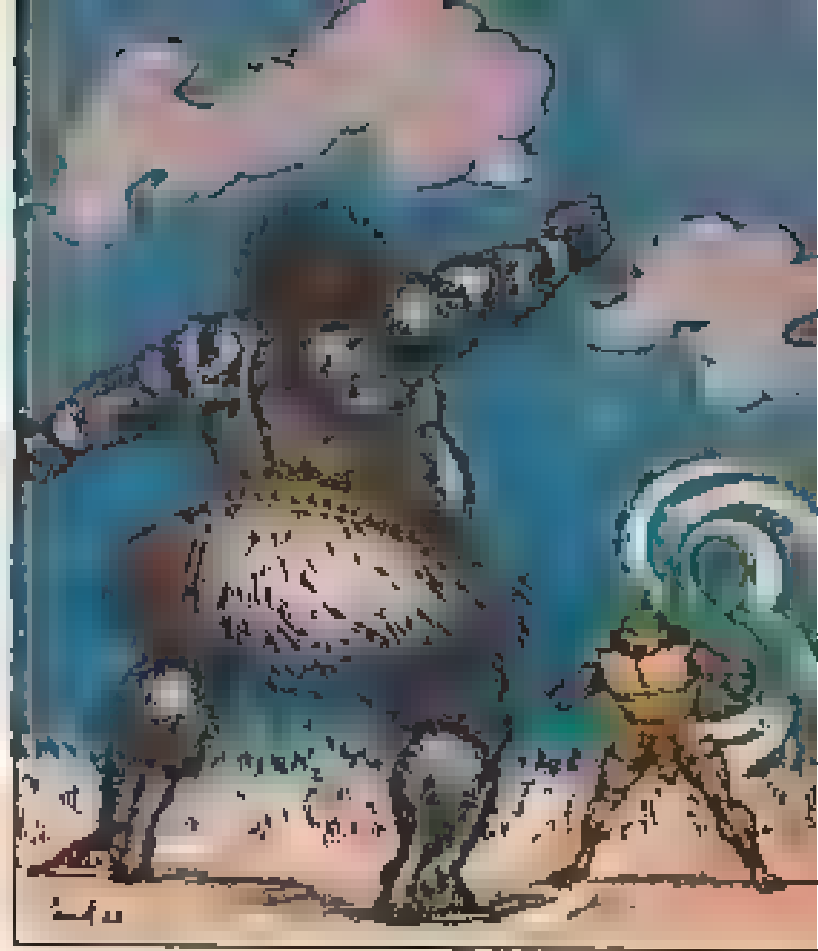
ಸುಗ್ರೀವನು ಓಂದು ವಾಸರರ ತಂಡವನ್ನು
ನೋಡಿ, “ನೀವು ರಾವಣನ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ
ಮುತ್ತ ಯುದ್ಧಮಾಡಿರಿ” ಎಂದನು. ಅವನು
ಅಚ್ಚವ, ಪ್ರಕಾರ ವಾಸರರು ದೀಪಟೆಗಳೊಂದಿಗೆ
ತನ್ನ ಮಂದಿರದ ಬಾಗಿಲಿಗಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು
ನೋಡಿ, ರಾವಣನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಡದಂತೆ
ಅವನು ಕುಂಭಕರ್ಣನ ಮುಂದಿರಾದ ಕುಂಭ
ನಿಕುಂಭರನ್ನು ವಾಸರರ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಗುರಿ
ಹಿಸಿದನು. ಕುಂಭ ನಿಕುಂಭರಿಗೆ ಸಹಾಯಕ
ಯೂವಾಕ್ಷಿ ಕೋಗಿತಾಕ್ಷಿ, ಪ್ರಜಂಘ, ಕುಮಾರ
ಮಹಾ ಮಹಾ ರಾಕ್ಷಸನಾಯಕರೂ ಹೊರಟರು.

ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೂ ಭಾರಿ ಹೋರಾಟ
ವಿರೂಪವಾಯಿತು. ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ
ಕಾವನವನ್ನು ಕೋಗಿತಾಕ್ಷಿ ಆಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದ ಅಗಾಧ
ಕೋಣತಾಕ್ಷನ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ.
ಅದರಿಂದಲೇ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನೂ ತುಂಡರಿಸಿ
ರಾಕ್ಷಸರ ಮೇಲೆ ಧಮಕಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಲಂಕೆಯ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಂಘನ ಅವನು ಲಂಕೆಯ
ಮೈದಾನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯೂವಾಕ್ಷಿನೂ ಸತ್ತು.

1. ಇದ ರಾಕ್ಷಸರು ಹಾಡಾಕಾರ ಮಾಡಿದರು.
 2. ಮೇಲೆ ಅಂದನು ಕುಂಭನೊಂದಿಗೆ ಸೂ
 3. ದತ್ತಾ ಅವನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತಾಳಿದ ಮೂರ್ಛ ಹೋಗಿ
 4. ಇದು ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಮನು ಅಂಗದೊಗೆ
 5. ಒಯ್ಯಕರಾಗಿ ಜಾಂಬವಂತ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು
 6. ಒಡಕೊಟ್ಟನು ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕುಂಭನು
 7. ಬೋಗಿಸುವ ಬಾಣಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡುವರಿಯ
 8. ಗಿಲ್ಲು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಗ್ರೀವನು, ಕುಂಭನ
 9. ಉಗಲನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತ ರಭಸದಿಂದ ಕೀರಾ ಸಮಾ
 10. ಕೈ ಹೋಗಿ ಹಾರಿ ಕುಂಭನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಧನುಸ್ಸನ್ನು
 11. ತೆಗೆದುಕೊಂಡ, ಮೂರಿದು ಕೆಡವಿದನು, ಆಮೇಲೆ
 12. ಕುಂಭನೊಂದಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಯಾದ್ದಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು
 13. ಮುಟ್ಟಿಯಾದ್ದಲ್ಲಿ ಕಡೆಗೆ ಸುಗ್ರೀವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ
 14. ಕುಂಭನು ಸತ್ತುಬಿದ್ದು ತಣ್ಣಗಾದನು.

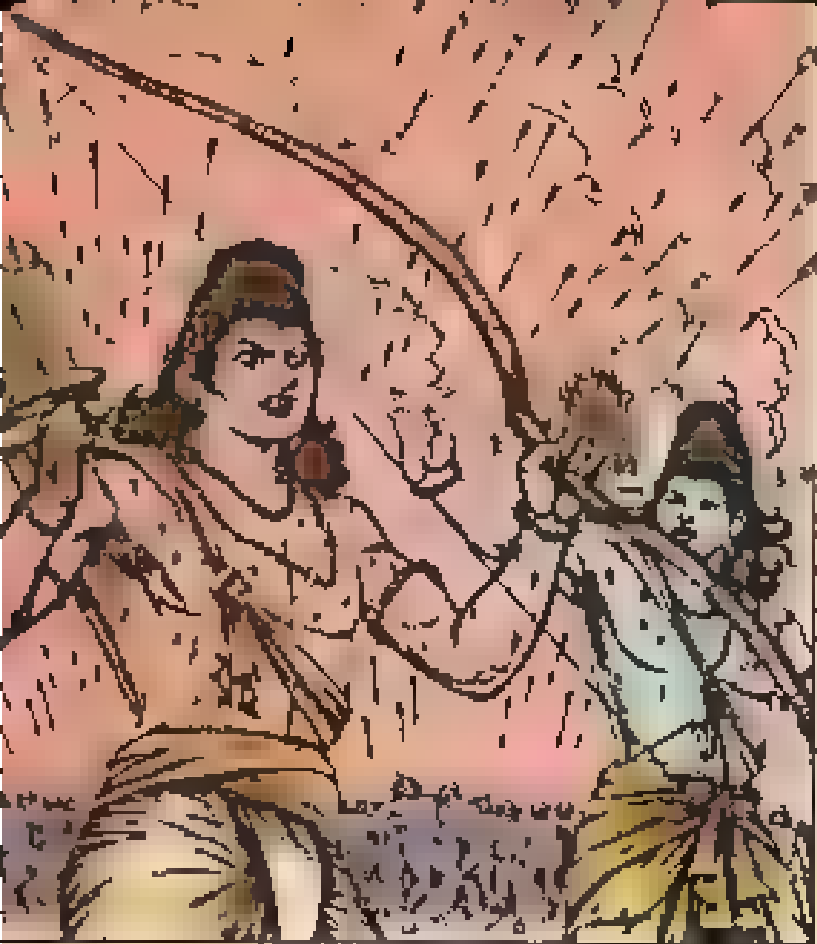
ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಸತ್ತವನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಿಹುಂಭನಿಗೆ
 1. ಅಕ್ಕೋರವೆದ್ದಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ
 2. ಘವನ್ನು ಗಿಂಗಿರಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, ಇದಿರಿಸಲ್ಲಿ ಹನು
 3. ತನ ಎದೆಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಬಿಸುಟನು ಅದು
 4. ಮಂತನ ಎದೆಗೆ ತಾಗಿ ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ಕೆಳಗೆ
 5. ಕೈ ರುಣಮಂತನಿಗೂ ಫಾರಿ ಪಟ್ಟಾಗಿತ್ತು
 6. ಕೊಂಪದಿಂದ ಹನುಮಂತನು ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಗಿದು
 7. ಕುಂಭನ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ತಿವಿದನು.

1. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಹುಂಭನು ಮೂಗು ಬಾಯಿಗಳಿಂದ
 2. ಹಿರೀತ ನೆತ್ತರು ಕಾರಂತ್ ಮೂರ್ಛ ಹೋಗಿ
 3. ಬಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊತ್ತನೊಳಗೆ ತಿರುಗಿ ಎದ್ದು
 4. ಅಕ್ಕೋರವರಿಂದ ನೆಲಬಿರಿಯುವಂತೆ ಗರ್ಜಿಸಿ
 5. ಮಂತನ ಮೇಲೆ ಎರಗಿದನು ಹನುಮಂತನೂ
 6. ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ತಾನೂ ಹಾರಿ ಅವನ ಕೊರ
 7. ತವು ಹಿಡಿದು ತಿರುಗಿಸಿ ತಲೆಯನ್ನು ಕೆತ್ತು
 8. ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ
 9. ಪ್ರತಾಪಶಾಲಿಗಳಾದ ಕುಂಭಸಿಹುಂಭರು

ಸತ್ತರೆಂದು ಕೇಳಿ ರಾಮನಿಗೂ ತುಂಬ ದುಃಖವಾಗು
 ಅಗೆ ಪಿರನ ಮಗನಾದ ಮಕರಾಕ್ಷನು ತಾನು
 ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಅಪ್ಪನ ಪಡೆದು
 ನೇರಾಗಿ ರಾಮನ ಮುಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ, ಒಂದು
 ಒಂದು ರಾಮಬಾಣದಿಂದ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾದನು

ಈ ವಾರ್ತೆ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಮನು ಕೋಪ
 ದಿಂದ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವನ್ನು
 ನೋಡಿದನು ಆದರೆ ಅರ್ಥ ಇನ್ನು ಸ್ವ ಹೊರತ.
 ಚೀರೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತಿತ್ತು. ತಂದೆಯ ಭಾ
 ವನ್ನರಿತ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು, ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪನ ಪಡೆದು
 ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊದಲು
 ಪದಾತಿಯೊತೆ ರಣರಂಗದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಮಕ್ಕೆ ಆಗ
 ಯಾಗನು ಅವನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಾ
 ಸ್ತ್ರೀಯರು ಯುಕ್ತಿಯರು ಧರಿಸುವಂತಹ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣದ
 ತಲೆಗೆ ಕಟ್ಟುವ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು.
 ಅಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಮಾಡಿದ ಹೋಮವು ಅತಿ

ಜಾಗರೂಕರಾಗಿದ್ದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು, ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬೀಡಿದ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಆಕಾಶವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿದರು. ಮರು ಬಾಣ ಕೂಡಾ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತನಿಗೆ ತಾಗಲಿ. ಅವನ ಬಾಣಗಳು ರಾಮನ ಕರೀರದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳನ್ನೂ ತಾಗಿ ನೋಯಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ತಮ್ಮ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು, ಮರು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮೀಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಅದರೂ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಬಾಣಗಳ, ವಾಸರಸೋನನ್ನು ತತ್ತರಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪಬಂದು, "ಅಣ್ಣ, ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು. ರಾಮನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ, "ತಮ್ಮಾ, ಒಬ್ಬನಿಗೋಸ್ಕರ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿರುವ ರಾಕ್ಷಸರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುವ ಸನ್ನಿವೃತ್ತ ಭಾವೈವು. ಸಂಕಲ್ಪಬದ್ಧಿಯಂತೂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಅರ್ಹತೆಯ ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಡು. ನಾವು ಬೇರೆ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸೋಣ" ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತನಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಲಂಕಾ ನಗರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾಯಾ ಸೀತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ರಥದ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಮಾಯಾ ಸೀತೆಯನ್ನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕಣ್ಗಿರಿಗೇ ಕೊಂಡು, ಅವರಿಗೆ ಮಾನಸಿಕ ದೌರವಸ್ಥೆಯುಂಟಾದದ್ದರಿಂದ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದನು.

ಹೋದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದನು. ನೋಡಿ ಹಸಿವುಂಟಾದ ರಾಮ

ಪಚಿತ್ತನಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ದರ್ಭೆಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಅಯುಧಗಳನ್ನೂ ಸುಸ್ತುಸುಸ್ತಾಗಿ ಕವ್ವಿಗುವ ವಾತ್ರಗಳನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿದನು. ಹೊಮ್ಮಿ ಕೂಡಿದ ಮುತ್ತಿವರು ಕೆಂಪು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಕವ್ವು ಮೇಕುಳ ಕಂಠವನ್ನು ಕಡಿದು ರಕ್ತಧಾರೆ ಸುರಿದು ಹೋಮ ಮಾಡಿದನು. ವಿಜಯ ಕೂಟವಾಗಿ ಅಗ್ನಿ ಹೋಗಿ ಮೃದುವೆಯೇ ಧಗಧಗಿತು. ಹೀಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿ ಮುಕ್ತಿ ಹೋಮವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ದೇವದಾಸರ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ ತಪನಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಯವಾಗುವ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ ತನ್ನ ಅದ್ಭುತವಾದ ರಥವ ಮೇಲೇರಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಅಂತರ್ಧಾನನಾಗಿ ಯುದ್ಧ ರಂಗಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನು ವಾಸರಸೋನನ್ನು ನಡುವೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಬಾಣ ಅಪರ್ಣ ಮಾಡಲು ಕೊಡಗಿದನು.

ಕೊಂಡು ಬಂದೆಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮುಂದೆ
ಬಂದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೂ ಅನೇಕ ವಾನರ
ಪೀಠರು ಬಂಡೆಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬೀಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ
ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವರ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ
ದೃಢ ದೃಶ್ಯ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಡುಗಿಸುವಂತಿತ್ತು.
ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಕೃತಳಾಗಿಹೋದ
ಸೀತೆ ಅರುತ್ತಾ ದಿಕ್ಕು ದಿಕ್ಕು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.
ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿ
ಹೋಗಿತು. ಅವನು ಉಳಿದ ವಾನರರನ್ನು ನೋಡಿ.
"ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ತನ್ನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಸೀತಾದೇವಿ
ಯನ್ನು ಏಕಚ್ಛಾಗಿ ತಂದಿದ್ದಾನೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.
ವಾನರರು ಏನು ಉತ್ತರಕೊಡಬಲ್ಲರು?

ಮರು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನು ದುಃಖವನ್ನು
ಬಿಟ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ ಇಂದ್ರ
ಜಿತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಹೋಗತೊಡಗಿದನು.
ವಾನರಸೇನೆ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ
ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಕನ್ನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಯಾ ಸೀತೆಯ
ಕೊರಳನ್ನು ಗೀರತೊಡಗಿದನು. ಅವಳ ಜುಟ್ಟು
ಓಡಿದು ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಇದೇನು ಚಿತ್ರ
ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೇ?

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನು ದುಃಖ ತಡೆಯ
ಲಾಗದೆ, "ಎಲೋ, ಕ್ರೂರ ಕರ್ಮಿಯೇ? ಮಹಾ
ಪಾಪಿ! ಇದೇನು ಕೆಲಸ ನಿನ್ನದು? ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು
ನೀನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನೀನು ಸೀತೆ
ಯನ್ನು ಕೊಂದುಗಿಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ
ಸೀತನೂ ಸಾಯುವಿ! ಲಂಕಾ ನಗರವೂ ಮುಳುಗು
ವುದು!" ಎಂದನು.

ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದ ವಾನರಸೇನೆ
ಯನ್ನು ರಾಕ್ಷಸರ ಸೇನೆ ಇದಿರಿಸಿತು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು
ಹನುಮಂತನೆಂದಿಗೆ, "ಈ ಸೀತೆಗಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ
ನೀನೂ ಸುಗ್ರೀವನೂ ರಾಮನೂ ಎಲ್ಲರೂ ಲಂಕೆಗೆ

ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ಅವಳನ್ನೇನು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣೆದಿರೆ?
ಕೊಂದು ಹಾಕಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆಮೇಲೆ ಜೀವಚೈವ
ರಾದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ನೀನು ಸುಗ್ರೀವ ದ್ರೋಹಿ
ಯಾದ ಆ ವಿಭೀಷಣ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಂದು
ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವೀಯರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಾರದು ಎಂದು
ಪೇಳುವೆಯಾದರೂ, ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಸಂಕಟವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡುವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡ
ಬಹುದು." ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಮಂಗಳಿಸಿದವನೇ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು
ಮಾಯಾ ಸೀತೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಿಡ್ಡದಿಂದ ಕಡಿದು
ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡುತ್ತ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿದನು.
ಕಣ್ಣೆದಿರು ಕಂಡ ಭಯಂಕರ ದೃಶ್ಯವನ್ನೂ, ಅವನ
ಸಿಂಹನಾದವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ವಾನರರು ಹೆದರಿ ಓಡಿ
ಹೋಗತೊಡಗಿದರು.

ಹನುಮಂತನು ಅವರನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತ, "ಓಡಿ
ಹೋಗುವುದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಿಮ್ಮ

ಪ್ರತಾಪಗಲಾ ಉರ್ಯ ಶೂರತ್ವವೂ ಏನಾಯಿತು ? ಶೂರರಾದವರು ಯುದ್ಧರಂಗಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ರೆಯೇ ? ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ !” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದು, ರೌದ್ರಾವೇಶಗೊಂಡು ಬಂದ ವಾನರವೀರ ರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು.

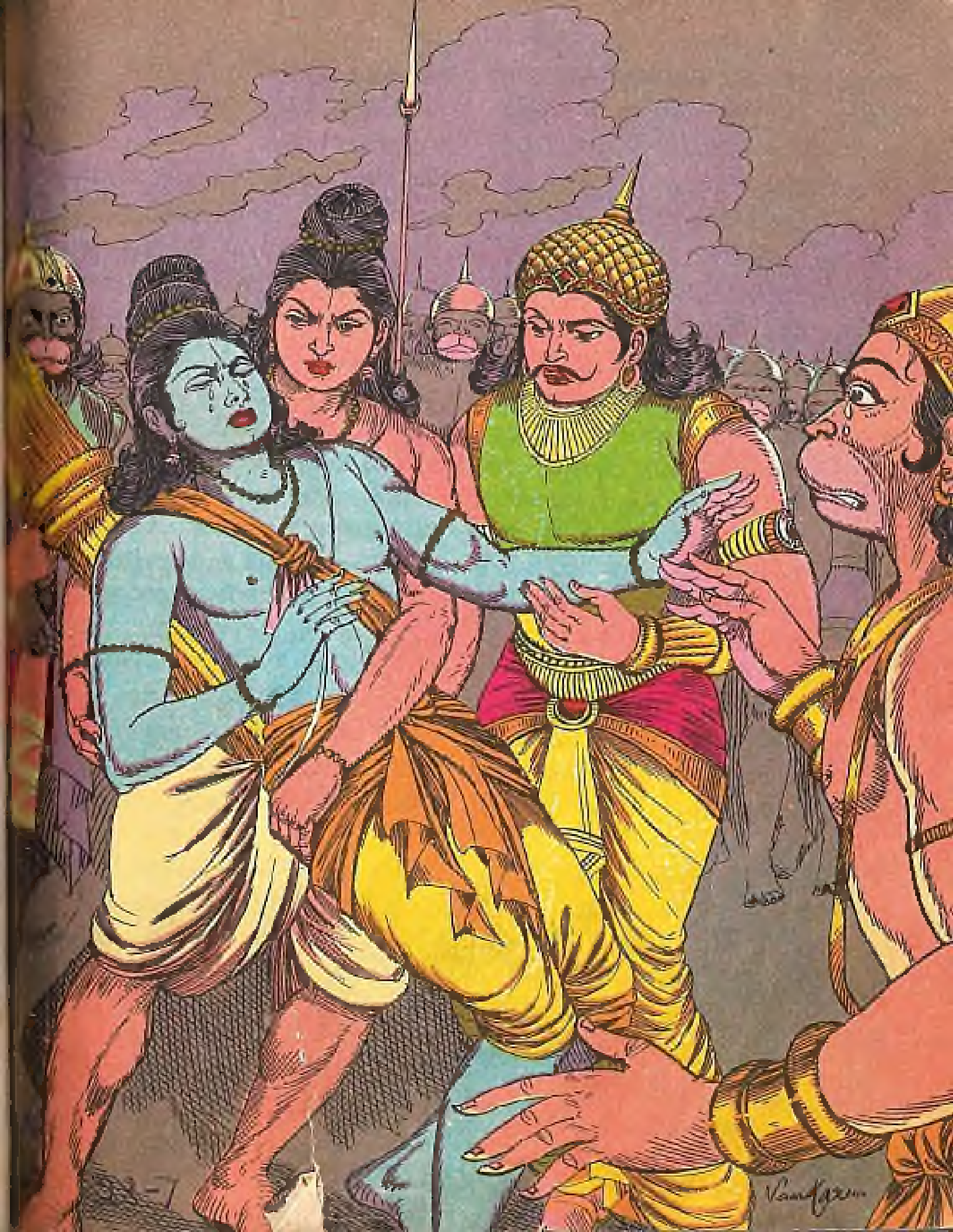
ಅವನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಂಥ ಶಿಲಾಖಂಡವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಸಾರಥಿ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ರಥವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದಿದ್ದರೆ ರಥವು ಪುಡಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಹನುಮಂತನು ಬಿಡುತ್ತಿ ಕಲ್ಲಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ರಾಕ್ಷಸರು ಜಜ್ಜಿ ಸತ್ತರು. ವಾನರರು ತುಂಬ ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಕೊಲ್ಲತೊಡಗಿದರು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಶಿಲಾವರ್ಷಣವೇ ಸುರಿಯಿತು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ರಥವು ಚಕ್ರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುತ್ತುತ್ತ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಬಹು ಕೋಪದಿಂದ ಎಡೆಬಿಡದ ಬಾಣಗಳಿಂದ ವಾನರ

ರನ್ನು ಕೊಲ್ಲತೊಡಗಿದನು. ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀನರ ಹನುಮಂತನು ರಾಕ್ಷಸರ ಸೇನೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಅಟ್ಟುತ್ತ, ತನ್ನವರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಈ ರಾಕ್ಷಸಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ನಮಗೇನು ಕೆಲಸ ? ನಾವು ಸೀತೆಗಾಗಿ ಬಂದವರು. ಆ ಸೀತೆ ಸತ್ತುಹೋದಳು. ಈ ವಾತೆಯನ್ನು ರಾಮನಿಗೂ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೂ ಹೇಳಿ. ಅವರು ಏನು ಹೇಳುವರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಣ. ನಡೆಯಿರಿ” ಎಂದನು.

ಹೀಗೆಂದು ಹನುಮಂತನು ಉಳಿದ ವಾನರ ರೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟನು. ಹನುಮಂತನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು, ಇನ್ನೊಂದು ಹೋಮಮಾಡಿ, ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಿಕುಂಭಿಕೆ ಎಂಬ ಚೈತ್ರ ವಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಅಗ್ನಿಯ ರಕ್ತಮಾಂಸ, ಮಜ್ಜೆ ಮೇಧಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಮಂತ್ರ ವತ್ತಾಗಿ ಹೋಮಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಮನು ವಾನರರಿಗೂ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೂ ಭಾರಿ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅದು ಹನುಮಂತನು ಮಾಡುವ ಯುದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಚಾಂಬವಂತನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಮನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಚಾಂಬವಂತನು ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಅತ್ತರಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಚಾಂಬವಂತನೊಂದಿಗೆ ತನಗಾಗಿ ಬರುವ ಭಲ್ಲಾಸ ಸೇನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಹನುಮಂತನು ದುಃಖದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಸೀತೆಯನ್ನು ಭಯಂಕರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಂದುಹಾಕಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆ ವಾತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ರಾಮನು ಕಂದಿಹಿಂದಿ ಕುಸಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನೂ, ಉಳಿದ ವಾನರಪ್ರಮುಖರೂ

ದುಃಖಿಸತೊಡಗಿದರು. ದೂರದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸರ
ರೆಲ್ಲಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು.
ಮೂರ್ಛಿತರಾದ ರಾಮನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ
ಸುಗಂಧಜಲವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದರು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ರಾಮನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು.
ದುಃಖಿಗಿದ್ದ ದಿತ ಕಂಠದಿಂದ ಹೀಗೆಂದನು : "ಅಣ್ಣಾ,
ರಾಮನಾ. ನೀನು ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿ,
ಪಿತೃವಾಕ್ಯಪರಿಪಾಲಕನೆಂದು ಖ್ಯಾತನಾದೆ. ರಾಜ್ಯ
ವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ವನವಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಕೈಕೆಯೊ
ದಶರಥರ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಹಗೆಯನ್ನೂ
ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವ ನಿನಗೇ ಎಲ್ಲಾ
ಬಗೆಯ ಕಷ್ಟಗಳೂ ಬಂದಿವೆ. ಬರುತ್ತಿವೆ. ನಿನ್ನ
ಧರ್ಮವು ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ಕಾಪಾಡಲಿಲ್ಲ.
ಆದುದರಿಂದ ಈ ಧರ್ಮಗಿರ್ಮಗಳೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋ
ಜನವೇ ಸರಿ. ಧರ್ಮವು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆನ್ನುವುದು
ಸುಳ್ಳು..." ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವರ ಬಳಿಗೆ
ವಿಭೀಷಣನು ಬಂದನು.

ಅವನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು
ನೋಡಿ, ಸೀತೆಯನ್ನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಪಡಿಸಿದನೆಂಬ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಹೀಗೆಂದನು : "ರಾಮನಾ, ಈ
ವಾರ್ತೆ ನಂಬುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಸೀತೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ
ಒಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದ ರಾಮನು ಸೀತೆಯನ್ನು

ವಧಿಸಲು ಒಪ್ಪುವುದುಂಟೇ? ಅವನು ಯಾವ
ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಸೀತೆಯನ್ನು ಬಿಡಲು ಒಪ್ಪ
ಲಾರ. ಅವಳಿಗೆ ಕೇಡು ಬರುವಂತೆಯೂ ಮಾಡ
ಲಾರ. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಸ್ವಂತಬುದ್ಧಿಯ ವದಿಯಾ
ಕಾರ್ಯವೇ ಇದು. ಅವನು ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು
ಹೋಮಕ್ಕೆ ನಿಕುಂಭಳೆಯ ಚೈತ್ಯವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ದ್ದಾನೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಾಸದರು ತನ್ನ ಹೋಮಕ್ಕೆ
ವಿಘ್ನಮಾಡುವರೆಂದಾಕೊಂಡು, ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ದುಃಖ
ದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಲು ಮಾಯಾಸೀತೆ
ಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ವಧಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು
ಈಗ ತಲೆ ಹಾಕಿದ ಹೋಮವನ್ನು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ
ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿ
ಬಂದರೂ ಅವನನ್ನು ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅನು
ದರಿಂದ ನಾವೀಗ ತ್ವರೆಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅವನ
ಹೋಮ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ನಾವು
ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ನಿಕುಂಭಳೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ನೀನು
ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನುಮಾತ್ರ
ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರಲಿ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ
ಹೋಮಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನವನ್ನು ಒಡ್ಡುವನಾದಿ. ಮುಖ್ಯ
ಮುಖ್ಯ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅವನು ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ,
ಬ್ರಹ್ಮನ ವರವು ನಿಜವಾಗುವಂತಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಾಯುತ್ತಾನೆ."

